

Ylönousemus, Tuomio ja Tuonpuoleinen

Sayyid Mujtaba Musavi Lari

Kääntänyt:
Abbas Bahmanpour

Sisällysluettelo

Ensimmäinen kappale: Kuoleman kahdet piirteet	11
Toinen kappale: Kaksi näkökulmaa tämän maailman nautinnoista	23
Kolmas Kappale: Ylösousemus, ulottuvuus Jumalan kauaskantoisesta viisaudesta	33
Neljäs Kappale Ylösousemus, ulottuvuus Jumalan oikeudenmukaisuuteen	45
Viides Kappale: Ihmisen olennainen luonne todisteena ylösousemuksesta	57
Kuudes Kappale: Ylösousemusta koskevat tieteelliset viittaukset	69
Seitsemäs kappale: Ylösousemuksen merkit tässä maailmassa	77
Kahdeksas Kappale: Ihmishenki ylösousemuksen todisteena	95
Yhdeksäs Kappale: Hengen itsenäisyys	111
Kymmenes kappale:	117

Kokemus todisteena	
Yhdestoista kappale: Kaiken olevaisen vääjäämätön loppu	131
Kahdestoista kappale: Ihmisen ylösousemus hänen molemmissa ulottuvuuksissaan	139
Kolmastoista kappale: Joitain väitteitä ylösousemuksen kieltämiseksi	155
Neljästoista kappale: Tuonpuoleisen ominaisuudet	163
Viidestoista Kappale:	185
Kuudestoista Kappale: Ihmisen tilanne <i>Barzakhin</i> maailmassa	195
Seitsemästoista kappale: Kriteerit, joilla tekomme tuomitaan	215
Kahdeksastoista kappale: Lausunto luotettavimmilta todistajilta	229
Yhdeksästoista kappale Tekomme saavat muodon	237
Kahdeskymmenes Kappale: Ikuinen rangaistus	249

Sayyid Mujtaba Musavi Lari

Sayyid Mujtaba Musavi Lari on arvostettu islamilainen oppinut ja hänen isänsä, edesmennyt ajatollah Sayyid Ali Asghar Lari oli eräs Iranin suurista uskonnollisista ja yhteiskunnallisista vaikuttajista. Hänen isoisänsä oli edesmennyt ajatollah Hajj Sayyid Abd al-Husayn Lari, jolla oli merkittävä rooli niin sanotussa Perustuslaillisessa vallankumouksessa. Tässä pitkäaikaisessa kamppailussa tyrannivaltaa vastaan hän yritti perustaa islamilaisen valtion ja onnistuikin luomaan tällaisen hetkellisesti Larestanissa.

Sayyid Mujtaba Musavi Lari syntyi vuonna 1314/1925 Larnimisessä kaupungissa, jossa hän suoritti peruskoulunsa ja alustavat islamilaiset opintonsa. Vuonna 1332/1953 hän muutti Qomiin jatkamaan opintojaan islamilaisissa tieteissä. Hän opiskeli teologisessa koulussa korkeimpien lainoppineiden (*marāji*), professoreiden ja opettajien alaisuudessa.

Vuonna 1342/1962 hän aloitti yhteistyön Maktabe Islam -nimisen tieteellisen ja uskonnollisen lehden kanssa ja kirjoitti sarjan artikkeleita islamilaisesta etiikasta. Kolme näistä koottiin yhteen ja julkaistiin ”Eettiset ja psykologiset ongelmat” -nimisenä kirjana. Tästä kirjasta on julkaistu yhdeksän painosta ja se on käännetty arabian ja englannin kielelle.

Vuonna 1342/1963 Musavi Lari matkusti Saksaan terveydellisistä syistä. Iraniin paluunsa jälkeen hän kirjoitti kirjan nimeltä ”The Face of Western Civilization”. Kirja vertailee läntistä ja islamilaista sivilisaatiota. Kirjoittaja on pyrkinyt siinä osoittamaan täysmittaista, loogista ja tarkkaa vertailua käyttäen, kuinka islamin kokonaisvaltainen ja monipuolinen sivilisaatio on läntistä vastakappalettaan parempi. Tämä kirja on julkaistu seitsemään otteeseen. Vuonna 1349/1970 sen käänsi englannin kielelle brittiläinen orientalisti F. G. Goulding ja se herätti paljon kiinnostusta

Euroopassa. Tätä kirjaa koskevia artikkeleita julkaistiin monissa länsimaisissa lehdissä ja BBC haastatteli sen kääntäjää. He keskustelivat syistä, jotka johtivat kirjan kääntämiseen, ja siitä, kuinka se vastaanotettiin Englannissa. Kirjan englanninkielinen versio on nyt painettu kolme kertaa Englannissa, viisi kertaa Iranissa ja kahdesti Amerikassa.

Kolme vuotta englanninkielisen käännöksen jälkeen Rudolf Singler, saksalainen yliopistolehtori, käänsi teoksen saksan kielelle. Kirja sai paljon huomiota myös Saksassa. Eräs Sosiaalidemokraattisen puolueen johtajista kertoi kirjeessään kääntäjälle, että kirja oli jättänyt häneen merkittävän jäljen ja sai hänet muuttamaan mielipiteensä islamista ja että hän tulisi suosittelemaan kirjaansa ystävilleen. Saksankielinen käännös on nyt uusintapainettu kolme kertaa.

Englanninkieliset ja saksankieliset versiot uusintapainettiin Ministry of Islamic Guidancen toimesta, ja sen levikistä ulkomailla oli vastuussa Iranin ulkoministeriö ja Islamilainen opiskelijaneuvosto.

Samaan aikaan kun ensimmäinen saksankielinen käännös julkaistiin, intialainen islaminoppinut Maulana Raushan Ali käänsi sen urdun kielelle Intiaa ja Pakistania varten. Tämä on nyt painettu viisi kertaa.

Vuonna 1343/1964 Sayyid Mujtaba Musavi Lari perusti hyväntekeväisyysjärjestön Lariin. Järjestön tehtävänä on opettaa islamia maaseudun nuorille ja auttaa avustuksen tarpeessa olevia. Tämä järjestö säilyi aktiivisena vuoteen 1346/1967 saakka. Sen suurimmat saavutukset olivat islamilaisten tieteiden opiskelijoiden lähettäminen maaseudulle opettamaan islamia lapsille ja nuorille, vaatetusten, kirjojen ja kirjoitusvälineiden lahjoittaminen tuhansille lapsille, monien moskeijoiden, koulujen ja klinikoiden rakentaminen ja erinäisten palvelujen tarjoaminen.

Sayyid Mujtaba Musavi Lari jatkoi uusien artikkeleiden kirjoittamista islamilaisesta etiikasta. Vuonna 1353/1974 kokoelma näitä artikkeleita tarkistettuna ja laajennettuna ilmestyi ”The Function of Ethics in Human Development” -nimisenä kirjana. Tämä kirja on nyt painettu kuuteen otteeseen.

Vuonna 1357/1978 Sayyid Mujtaba Musavi Lari matkusti Amerikkaan siellä toimivan islamilaisen järjestön kutsusta. Tämän jälkeen hän matkusti Englantiin ja Ranskaan ja palattuaan Iraniin hän alkoi kirjoittaa sarjan artikkeleita islamilaisesta ideologiasta ”Soroush”-nimiseen lehteen. Nämä artikkelit koottiin neljäosaiseen islamin peruskonoppeja käsittelevään kirjasarjaan. Nämä käsittelevät Jumalan ykseyttä, Hänen oikeudenmukaisuuttaan, profeettoja, imaameja ja ylösnousemusta. Kirjasarjan nimenä oli ”Islamilaisen opin perusteet”. Tämä neljäosainen teos on käännetty arabiaksi ja osat siitä on jo painettu kolmeen otteeseen.

Vuonna 1359/1980 Sayyid Mujtaba Musavi Lari perusti Qomissa järjestön nimeltä “Office for the Diffusion of Islamic Culture Abroad”. Se lähettää ilmaiskopioita hänen teoksistaan niistä kiinnostuneille ihmisille eri puolilla maailmaa. Se myös painaa Koraania, jotta sitä voitaisiin jakaa muslimeille, järjestöille ja afrikkalaisille islamilaisille kouluille.

Englanninkielisestä painoksesta

Tämä käännös on teoksen kolmannen osan käännös, ja jos Jumala sallii myös muut osat käännetään suomen kielelle.

Kääntäjän esipuhe

Jumalan Armeliaan Armahtavaisen Nimeen,
Olin lukenut Sayyid Larin kirjan aikaisemmin ja kun minulle tarjoutui mahdollisuus kääntää tämä suomenkielelle, suostuin empimättä. 'Kuoleman jälkeinen elämä' on yksi neljän kirjan sarjasta, joka perehtyy islamin perusopeihin.

Suomalainen yhteiskuntamme on päässyt hyvin pitkälle materiaalisessa kehityksessä, mutta hengellinen elämämme sen sijaan on työnnetty syrjään. Olemme niin arjen uurastukseen uppoutuneita, että emme pysähdy miettimään, mitä oikeastaan täällä teemme. Kysymys miksi, miksi olemme täällä, miksi synnymme ja kuolemme, mikä meitä odottaa kuoleman verhon tuolla puolen - kaikki nämä on ohitettu ja sivuun lakaistu. Tosiasiassa nämä kysymykset ovat juuri niitä tärkeimpiä, joita meidän pitäisi miettiä ja pohtia ja joihin meidän pitäisi löytää vastaus. Juuri näihin kysymyksiin Sayyid Lari pyrkiikin vastamaan.

Tämä Sayyid Larin kirja käsittelee unohtumattomasti, vaikkakin välillä filosofisen tyyliänsä takia raskaslukuisesti, kuolemaa ja sen jälkeistä elämää. Juuri tätä aihetta me yritämme nykyään välttää ja työntää ajatustemme unohtuneisiin nurkkiin. Asiasta ei puhuta eikä sitä juuri mietitäkään. Mutta totuus kuitenkin on, että kuolema on jotakin, joka meidän kaikkien on kohdattava ja koettava, vaikka kuinka haluaisimmekin unohtaa sen. Kuolema itsessään on yksi Jumalan monista merkeistä ja tärkeä muistutus meille siitä, että tämä elämä ei ole kuin lyhyt vaihe matkalla ikuisuuteen.

Sayyid Lari käy läpi kaikki ne vaiheet, jotka sielu kohtaa kuollessaan. Hänen looginen, rauhallinen lähestymistapansa pyrkii paljastamaan ne piilevät opetukset, joita jokainen näistä vaiheista sisältää. Hän ei tyydy pelkästään siteeraamaan Koraanin jakeita, vaikka hänen ajatuksensa ja johtopäätöksensä näille perustuvatkin, vaan hän pyrkii myös

todistamaan kaiken järjen ja älykkyyden avulla ja tämä onkin ehkä teoksen mestarillisin osa. Järjen kieli on se kieli, jota jokainen ihminen ymmärtää. Tästä johtuneekin, että Larin teos on yhtä asiallinen niin alkuperäisessä farsin kielessään kuin englanniksikin.

Haluan ennen kaikkea kiittää Sayyid Laria, joka asetti luottamuksensa minuun ottaen huomioon, että tämä on ensimmäinen kirjakäännökseni. Haluan myös kiittää Shaykh Hakim-Elahia, jonka ajatuksesta koko käännös alkoi, ja setääni Shaykh Mohammad Saeed Bahmanpouria hänen antamastaan avusta ja neuvoista. Kiitän myös Shaykh Hassan Fatollahpuuria yhteistyöstä ja ainaisesta luottamuksesta ja opastuksesta. Ehkäpä suurimmassa kiitollisuudenvelassa olen äidilleni Paula Bahmanpourille, Ibrahim Valolle ja Maria Abbasille, jotka lukivat ja korjasivat tekstini kieliasun. Jumala palkitkoon heidät tästä. Kiitos kuuluu myös rakkaalle vaimolleni Saharille, jonka herkeämätön tuki ja kumppanuus olivat minulle jatkuva voimanlähde. Tietenkin lopullinen vastuu teoksen mahdollisista käännösvirheistä on yksin minun ja pyydän Jumalan anteeksiantoa niistä.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Ensimmäinen kappale:

Kuoleman kahdet piirteet

Elämä on arvokkain aarteista ja pelko sen menettämisestä herättää surua ja pelkoa. Ei kuitenkaan ole epäilystäkään siitä, että ihminen, joka tahattomasti asettuu elämän matkalle viettämään jonkin aikaa tämän maailman vierastalossa, on tuleva kohtaamaan kuoleman kivuliaat ja ankarat kasvot, kun hänen elämänsä käärö rullautuu loppuun.

Maailmamme on rauhattomuuden ja epävakaisuuden maailma. Tässä maailmassa elämän ja kuoleman pyörä ei pysähdy hetkeksikään. Älkääkä luulko, että mikään voi asettua tähän ympäristöön ilman ettei se joutuisi muutoksen kohteeksi.

Kaikki mikä on olemassa taivaltaa kuolemaan johtavaa polkua – oli tämä sitten ihminen tai mikä muu tahansa maailman lukemattomista olennoista. Jokainen ilmiö, jonka liikkeitä määrittävät materiaalisen maailman rajat, on haihtuva, sillä tämä määrittelevä piirre vetää sitä kohti olemassaolon loppua ja määränpäänä olevaa hävitystä. Rajallisuuden surulaulu soi koko maailmankaikkeuden halki.

Ennen kaikkea meidän tulee katsastaa elämän lopun monimutkaisuuden kysymystä, yrittää analysoida ja tutkia sitä ja vastata kysymyksiin, jotka nousevat esille.

Onko elämä vain nykyinen lyhytkestoinen olomuoto syntymisen ja kuoleman välisenä hetkenä? Tarkemmin sanoen rajautuuko elämä vain tähän ohikiitävään hetkeen, jona ne, jotka saapuvat tähän maailmaan, ottavat edellä menneiden paikat? Tulisiko meidän olettaa, että ei ole muuta maailmaa kuin tämä kolmiulotteinen ympäristö ja että meidän ainutlaatuiset piirteemme ja luonteemme ovat merkitty olemassaolottomuuden leimalla? Vai olisiko kenties totta, että tämän maailman tuolla puolen ihmistä odottaa ikuisuuden huominen, mistä tietoisena hän tulee näkemään itsensä ja maailman uusin silmin? Tuleeko tämän maailman nykyinen fyysinen muoto muuttumaan uuteen ja täydellistyneeseen muotoon? Onko näissä tulemissa ja menemisissä, muotoutumisissa ja katoamisissa Luojan antama suuntaus ja tarkoitus? Toisin sanoen oliko Jumalan tahto, että ihmisen, Hänen valitun luomuksensa, tulisi asua tässä maailmassa ohimenevänä matkaajana ja lopulta siirtyä toiseen maailmaan, joka tulisi olemaan hänen ikuinen asuinsijansa?

Jos mietimme kuolemaa yllämainitun ensimmäisen vaihtoehdon toteutuessa, niin elämä, miten tahansa sen sitten viettikään, tulee olemaan täynnä surua ja kipua, sillä katoamisen ja olemassaolon lopun odotus ja sen piinaavan kärsimyksen väistämättömyys epäilemättä nostattavat ihmisessä kauhua ja halvaannuttavat hänet.

Toinen näkökulma on sillä, joka löytää turvansa ideologiasta, jonka mukaan tämän elämän ulkopuolella on toinen maailma, ja joka näin ollen näkee maailmankaikkeuden tästä perspektiivistä. Hän on löytänyt tasapainon ihmisen ja maailmankaikkeuden yhteisestä etenemisestä Jumalan ykseyden asettamassa tahdissa ja tämän eteenpäin suuntautuvan liikkeen loputtomuudesta. Tämänkaltaiselle

henkilölle kuolema on yksinkertaisesti pako kehon asettamasta kapeasta ja ahtaasta häkistä ja siirtyminen laajempaan, sydäntä ilahduttavaan ideaaliin maailmaan. Hänelle kuolema on vain muutos olomuodosta toiseen, kuin puvuston vaihto konsanaan. Kuolemassa ihminen jättää tämän vaatetuksen ja tomuisen muodon ja pukee ylleen väliaikaisen valtakunnan asun. Sitten edeten tästä vaiheesta seuraavaan ja kiitäen kohti ikuisuutta hän vuorostaan varistaa tuon asunsa ja pukee ylleen iankaikkisuuden manttelin.

Heille, joilla on tämä arvokas ja ylistetty usko, elämän loppu on hyvyttä pursuava muodonmuutos. Tämä muutos antaa ihmiselle mahdollisuuden periä takaisin alkuperäisen henkilöllisyytensä ja puhdistautua.

Tunnettu akateemikko Carrel toteaa:

”Vastaus, jonka uskonto antaa ihmiselle tämän kohdatessa kuoleman arvoituksen, on äärettömästi tyydyttävämpi kuin tieteen ehdottama vaihtoehto. Uskonto antaa ihmiselle tämän sydämen odottaman vastauksen.”¹

Maailman jälkeen jättämisen epämukavuus ja katkeruus on luonnollinen ja välttämätön tosiasia niille, jotka kuvittelevat, että heidän siirtymisensä kuoleman seinämän läpi on heidän kaikkien olemustensa ulottuvuuksien loppu ja että tämän rajan tuolla puolen ei tule olemaan elämää. Kuitenkin he uskovat tämän maailman olevan vain hyvin huolitellun näytelmän, ei siis kovinkaan eroavan siitä maailmasta, johon lapset ja taiteilijat uppoutuvat. Jos siitä maailmasta irtisanoutuminen olisi askel kohti edistystä ja ikuisuuteen nousua, on ajatus tällöin kääntynyt aivan pääläelleen. Tähän uskville kuolema ei ainoastaan menetä kauhua ja

¹ *Rāh va Rasme Zendegī*, s. 142

hämmästyä aiheuttavaa ilmettään, vaan nämä ovat myös kärsimättömiä vapautumaan tomuisesta ruumiistaan Häneen yhdistyäkseen.

Tämänkaltainen käsitys kuolemasta rohkaisee ja yllyttää ihmistä kohti aitoja ja ylistettäviä tavoitteita aina siihen pisteeseen, jossa tämä on valmis uhraamaan henkensä niiden edestä. Sitten, ihminen lentelee, kuin ansastaan vapautunut koiperhonen, ympäri entistä vankilaansa. Hurmeisella kentällä tämä soturi hyväksyy punaisen kuolemansa ja uhraa omat toiveensa ja halunsa saavuttaakseen huomisen täynnä ylpeyttä, autuutta sekä yleviä ja loistokkaita aatteita.

Tämänkaltaisen ihmisen näkökulmasta elämällä on kaksi ulottuvuutta, jotka ovat ainutlaatuisia juuri tälle ihmiselle. Yksi näistä on materiaallinen elämä, jota edustavat biologiset ja sosiaaliset tarpeensa, ja toinen on uskonnollinen ja hengellinen elämä. Elämä, joka on täynnä syvällisiä aatteita, luovaa mietiskelyä ja kekseliäisyyttä ja joka antaa ulkoisen ilmeen hänen sisimmälle innoitukselleen. Tämä ihminen antaa yhteiskunnalleen haluamansa suunnan ja jopa määrittää historian kulun.

Kuoleman pelko

Tietoisuuden ja tarpeellisen ymmärryksen vajavaisuus kuoleman todellista luonnetta kohtaan on pelon, kammon ja rauhattomuuden lähde ja johtaa kuoleman esittämiseen kauhupainajaisena.

Imām al-Hādī, rauha olkoon hänellä, vieraili erään seuraajansa luona, joka oli sairastunut. Kuoleman pelko oli ryöväntynyt tältä kaiken rauhan ja tyyneyden, joten Imām al-Hādī (roh) puhutteli tätä seuraavasti:

”Oi Jumalan palvelija, pelkäätkö kuolemaa, sillä et ymmärrä sitä oikein. Kerro minulle: Jos ruumiisi olisi lian peittämä niin, että olisit vaivojen, kipujen ja haavojen koettelema, ja jos tällöin peseytymällä kylpylässä saisit lopun kaikille näille vaivoille, etkö hakeutuisi kylpylään puhdistautuaksesi liasta? Vai olisitko vastahakoinen ja haluaisit jäädä tähän saastuneeseen tilaasi?”

Sairas mies vastasi:

”Oi Jumalan Lähettilään jälkeläinen! Totisesti tahtoisin peseytyä ja puhdistautua.”

”Tiedä sitten, että kuolema on aivan kuin kylpylä. Se edustaa viimeistä mahdollisuuttasi erottaa syntisi itsestäsi ja puhdistautua pahuudestasi. Jos kuolema ottaisi sinut syliinsä tällä hetkellä, ei ole epäilystäkään siitä, että vapautuisit kaikesta kivusta ja surusta ja saavuttaisit ikuisen ilon. ”

Kuultuaan nämä Pyhän Imāmin sanat sairaskasvaimen muuttui täysin ja hämmästyttävä tyyneys ilmestyi hänen kasvoilleen. Sitten hän, kunnioitettavalla tavalla ja täynnä Jumalan armon toivoa, antautui kuolemalle kaapuihinsa kääriytyneenä.¹

Imām ’Alī, rauha olkoon hänellä, oli eräs niistä harvoista ihmisistä, joka todella ymmärsi elämän tarkoituksen ja sai jopa kuoleman pelkäämään itseään. Harva väitös on tämän Imām ’Alīn väitteen vertainen:

”Vannon kautta Jumalan, että Abū T{ālībin poika on luontevampi kuoleman edessä kuin pikku lapsi äitinsä rinnalla.”

¹ *Ma’ānī al-Akhbār*, s. 290

Tarkemmin tutkittuna Imām 'Alīn (roh) koko elämä toimii todistuksena tälle väitteelle. Miksipä tämä tahrattomuuden suurmies, joka ei koskaan liioitellut rakkauttaan Jumalaa kohtaan, ei kaipaisi aamusta iltaan tapaamista Kaikkivaltiaan kanssa ja hakeutuisi kiireellisesti Hänen mahtavaan läsnäoloonsa? Puhtaan luonteensa ja ylistetyn mielensä ansiosta Imām 'Alī ymmärsi kuoleman merkitsevän maallisuuden pimeistä kahleista irtautumista ja ikuisuuden porttien avautumista. Miksipä sitten hän pelkäisi kuolemaa?

Historia ei tunne toista yhtä jaloa sankaria kuin Imām 'Alī (roh), jonka käden otteessa oli miekka melkein viisikymmentä vuotta ilman, että tämä kertaakaan olisi vuodattanut pisaraa verta epäoikeudenmukaisesti vaikka osallistuikin lukemattomiin välikohtauksiin, joiden seuraukset yleensä nostattavat ihmisessä vihan ja koston tunteet ja ryöväävät tämän inhimillisyyden.

Tämä oli hänen käsityksensä elämästä:

”Vaikka minulle tarjottaisiin koko maailma ja kaikki, mitä se sisältää, en anastaisi edes jyvän kuorta muurahaisen suusta.”

Tämä hurskas ja vahva komentaja, joka koko elämänsä ajan myönsi niin heikoille kuin vahvoillekin niiden oikeudet yhdenvertaisesti, joka osoitti huolta murhaajansa ruokkimisesta, vaikka kärsi tämän aiheuttamasta kohtalokkaasta haavasta, harkitsi sodankäyntiä ja kamppailua vain ihmisen hengellisen kehityksen puolesta, ei tämän tuhoamiseksi.

Imām 'Alīn (roh) katala murhaaja tiesi onnistuvansa salamurhassaan vain hetkenä, jona 'Alī (roh) seisoi rukouksessa Herransa edessä koko olemuksellaan

keskittyneenä Luojansa loistoon. Tämä mahdollisti murhaajan suunnitelman onnistumisen.

Saadessaan kohtalokkaan osuman, joka purki tämän elämänlangan, 'Alī (roh) toivotti kuoleman tervetulleeksi kuin läheisen ystävän, jota oli kauan odottanut, ja totesi:

”Kautta Kaaban Herran, olen vapaa! Pelkää en, vaikka kuolema minut pois kantaisi tai ylleni lankeaisi.”

Sukulaiset ja seuraajat, jotka kerääntyivät 'Alīn (roh) kuolinvuoteelle, eivät olleet koskaan nähneet sen ihmeellisen tyyneyden vertaista jonka näkivät tuossa rohkeuden, avokätisyyden, oikeuden ja hartauden valtameressä, jota 'Alī (roh) osoitti kärsiessään haavansa kivuista.

Lisäksi voidaan mainita, että ne, jotka kieltävät kuoleman jälkeisen elämän, omaavat vain yhden näkökulman koskien ihmisyyttä: he kuvittelevat ihmisen olevan pitkin maallista valtakuntaa vaelteleva luontokappale, jonka koko olemassaolo on kulutettu niissä muutamissa ajelehtivissa hetkissä, jotka hänen tomuihin ruumiinsa viettää tässä maailmassa. Tämä käsitys olettaisi ihmisen kohtalon olevan vain voimatonta alistumista kokonaiselle ulottuvuudelle tekijöitä – niin tunnettuja kuin tuntemattomiakin. Hän tulee tähän maailmaan suurin vaivoin, kannattaa itseään siinä muutaman päivän kärsien kaikensuuruiset vääryydet ja sorrot ja vetäytyy vihdoinkin kuoleman syleilyyn ja hävitykseen.

Tämänkaltainen elämä totisesti olisikin synkkää ja viipyminen näiden olosuhteiden maailmassa kivuliasta. Ken tulee tähän johtopäätökseen ihmisen kohtalosta tulee näkemään olemassaolon luonteen samasta näkökulmasta, sillä hänen käsityksensä mukaisesti ihminen ei ole ainoa, joka kärsii tämän kaltaisesta olemassaolon ontoudesta ja

epäoikeudenmukaisuudesta. Kaikki olennot ovat samassa vääryyden ansassa – olipa se sitten ihminen selviytymisensä kamppailussa, itikka uhriaan pistäessään tai rankkasateen pisarat mökkiä tuhoisasti takoessaan. Kaiken kukkuraksi tämä tarkoittaisi ohimenevän maailmamme olevan vailla minkäänlaista laillisuutta; vain yksinkertaisesti järjetön kokoelma vääryyksiä.

Tämä näkemys on sillä, joka on katkaissut yhteytensä kaiken olemassaolon lähteenä toimivaan ikuiseen ja iättömään ja joka täten sortuu virheeseen, jonka sakko on maksettava.

Tämänkaltaiselle henkilölle sairaudet, puutte, kyvyttömyys toteuttaa unelmia ja saavuttaa tavoitteita (tai niiden menetys saavutuksen jälkeen) sekä pimeän ja tuntemattoman tulevaisuuden pelko ovat kaikki välineitä hänen oman henkensä murtamiseen ja piinaamiseen.

* * * * *

Victor Hugo, ranskalainen kirjailija, sanoo:

”Jos ihminen olettaa kohtaavansa tämän elämän jälkeen hävityksen ja totaalisen olemattomuuden, ei elämällä tule olemaan hänelle minkäänlaista merkitystä. Se mikä tekee hänen elämästään nautittavan ja antoisan, hänen aherruksestaan iloisen, lämmittäen hänen sydäntään ja avartaen hänen näkökenttäänsä horisontteja, ei ole muuta kuin se mitä ilmestys ja uskonto suovat hänelle: vakaumus ikuiseen maailmaan, usko ihmisen kuolemattomuuteen, näkemys, että ’Sinä, oi ihminen, et ole kohtaloltasi kadotettu, olet merkittävämpi kuin tämä maailma, joka ei ole kuin pieni ja väliaikainen pesäpaikkasi, lapsuutesi kehto, sillä loistosi ja mahtisi aikakausi on vielä tuleva’.”

Mitättömyyden tunteesta, uskon puutteesta ylösnousemukseen ja tilintekoon tämän maallisen elämän jälkeen, on tullut murtavan pelon lähde ihmiselle tämän tieteellisen ja teknologisen edistyksen aikakautena. Vahvasta taipumuksesta materiaalista elämää kohti, joka on ihmisen kykyjen yksipuolisen kehityksen seuraus, on tullut hänen korkein päämääränsä.

Kaikki keksinnöt, joiden tulisi suojella ihmistä monilta vaaroilta ja virheiltä ja vapauttaa tämä kahleista ja esteistä, ovat todellisuudessa ryövänneet ihmiseltä rauhan ja tyyneyden ja viskanneet tämän ahdistuksen pyörteeseen. Maailmastamme on tullut lava, jolla ihmiset ryntäävät villiintyneesti yhteen suuntaan tavoitellen vaurautta ja valtaa, joista he ovat tehneet onnellisuutensa lähteen ja pyrkimyksiensä kohteen.

Tästä rajoittuneesta näkemyksestä, jonka mukaan maailmalla ei ole omistajaa ja ihminen vaeltaa näissä raunioissa vastuuttomana johtuu, että maailma on täynnä pelkoa ja ryöväystä. Veren haju löyhkää tämän kauhun valtakunnan jokaisesta kulmasta. Tämä on olotila, johon ihminen on nyt saapunut; hän ei ole enää oma itsensä vaan otus täynnä ahneutta, rahanhimoa, vihaa ja kateutta. On epäselvää, kuinka tilanne tulee tästä jatkumaan. Uusien filosofisten koulukuntien ilmaantuminen on itsessään merkki intellektuaalisesta ja hengellisestä tyhjiöstä sekä siitä kivuliaasta ahdingosta, johon ihminen on jo joutunut.

Eräs psykiatri kirjoittaa:

”Kaksikolmasosaa potilaista, jotka ovat tulleet luokseni ympäri maailmaa, ovat koulutettuja ja menestyneitä ihmisiä, joita piinaa suuri ahdinko. Tunne, että elämä on tarkoitukseton, merkityksetön ja käsittämätön. Teknologian

edistyksen, uskojen lahoamisen, lyhytnäköisyyden ja ennakkoluulojen leviämisen myötä uuden vuosituhannen ihminen on menettänyt uskontonsa. Hämmentyneenä hän hapuilee sielunsa perään mutta ei tule löytämään rauhaa ennen uskonnon uudelleenlöytämistä. Uskonnon puute on syypäänä hänen elämänsä tyhjyyteen ja tarkoituksettomuuteen.”¹

Pahat teot ovat toinen syy kuolemanpelolle; on selvää, että kuolema vaikuttaa hyvinkin pelottavalta ja kauhua herättävänä tämänkaltaiselle ihmiselle.

Kuten Ĵalāl al-Dīn al-Rūmī sanoi:

Oi sinä joka peloissasi kuolemaa pakenet,

Itseäsi pelkää, jospa järkeilet,

Ruma on olemuksesi, eikä kasvot kuoleman;

Sielusi on puu, sen lehdistä yksi kuoleman.

Kyllä, omien tekojen pelko on syy ihmisen kuolemanpelkoon. Tässä yhteydessä Pyhä Koraani toteaa Israelin kansaa koskien:

"Sano: Juutalaiset, jos väitätte olevanne Jumalan erityisiä ystäviä, niin toivokaa kuolevanne, jos olette vilpittömiä. Mutta he eivät toivo sitä koskaan sen takia, mitä ovat aikaisemmin tehneet. Jumala tietää pahantekijät." (62:6-8).

Pyhä Koraani esittää selkeästi elämän hedelmättömyyden niille, jotka kääntävät selkänsä totuudelle ja räpiköivät avuttomasti merkityksettömyyden aalloissa:

¹ *Keihän* lehdessä siteerattuna (n. 8196)

"Ne, joita he rukoilevat Jumalan lisäksi, eivät osaa luoda mitään vaan ovat itse luotuja, kuolevia, eivät eläviä, eivätkä ne tiedä milloin ne herätetään henkiin." (16:20-21)

"Et sinä saa kuolleita kuulemaan etkä kuuroja, jos he kääntyvät pois." (30:52)

Tämän vastakohtana niitä, jotka ovat kuolleet tuoden totuuden sanaa tietoisuuteen, on kuvailtu elävinä ja kuolemattomina:

"Älkää nimittäkö niitä, jotka surmataan Jumalan tiellä, kuolleiksi, vaan he elävät – mutta ette te ymmärrä." (2:154)

Toinen kappale:

Kaksi näkökulmaa tämän maailman nautinnoista

Ihminen voi nostattaa vankan suojan sisäisen persoonansa murentumista vastaan vain uskolla, varmuudella ja vakaumuksella siitä, että surumme ja ilomme eivät ole tuhlattuja, että emme etene kohti lopullista hävitystä, vaan pikemminkin matkaamme Häntä kohti. Toisin sanoen asumuksemme tässä tomuisessa olemuksessa on väliaikaista kestäen vain siihen saakka kunnes ylösnousemuksen kutsu nostattaa meidät haudoistamme ja kuljettaa meidät kapeasta maallisesta olemuksestamme ikuiseseen asumukseemme, jotta tulisimme nauttimaan ikuisesta läheisyydestä Jumalan suosiossa, anteliaisuudessa ja armossa – Hänen luonaan, joka on kaiken ja ikuisen ylväyden lähde.

Usko ikuisen olemassaoloon suo jaloutta ja arvoa ihmiselle; se sallii hänen saavuttaa viisautta ja pyrkiä kohti korkeampaa tasoa. Ellei ihmisen läsnäoloa täten määriteltäisi, meitä ympäröivä luonto kaikkine ihmeineen menettäisi merkityksensä. Tähän pisteeseen saapunut ihminen löytää pyrkimyksilleen mielenrauhan ja haetun vakaumuksen.

Eurooppalainen ajattelija kirjoittaa:

”Kun ihmismieli on puhdistettu kaikista niistä pahuuksista ja himoista, jotka vaivaavat sielua, niin mieli kääntyy puhtaasti ihmiskeskeisistä huolista kohti luonnon kauneuden pohdintaa. Se tulee nauttimaan eläinten, kasvien ja mineraalien tutkimisesta, huomioiden niiden eriävät koot, laadut ja ominaisuudet, niiden yhteiset vuorovaikutukset sekä vastakkainasettelut ja syy-seuraus-suhteiden hierarkiat, jotka ovat todistettavissa kaikissa luonnonilmiöissä.

”Ihmisielen ohitettua tämän vaiheen se tulee seuraavaksi lentämään läpi taivaitten ajatuksen ja tietoisuuden siivin. Ihminen pälyilee taivaankappaleiden loistoa, kauneutta ja mahtia havainnoiden niiden liikkeitä ja vaiheet ja lainaten korvansa miellyttävälle harmonialle, joka vallitsee läpi maailmankaikkeuden. Nautinnoista aidoin tulee leviämään hänen olemukseensa ja hänessä herää kiihkeä tahto löytää tämän kauneuden mestariteoksen alkulähde ja luoja. Kun hän ymmärtää, että tuon alkulähteen esanssi, mahti, älykkyys ja hyvyys ovat loputtomia ja hänen havaintosäteensä ulkopuolella, hänen mielensä tulee vihdoinkin saavuttamaan rauhan.”¹

Jos maailma oletetaan koekentäksi ja tuonpuoleinen tämän elämän jatkeeksi, vaikkakin korkeammalla tasolla ja ruumis ihmisen tahtojen ja toiveiden ilmaisemisen välineeksi, niin ihmisen persoonallisuus ei enää rajaudukaan yhteen kiertorataan. Laaja maailma avautuu ihmiselle nousua ja edistystä varten ja elämä löytää todellisen tarkoituksensa.

Uskon teho

Jos tutkimme tuonpuoleiseen uskomisen vaikutusta ja sen roolia sosiaalisen järjestyksen säilyttämisessä ja rappion, rikosten ja laittomuuksien leviämisen estämisessä, tulemme siihen johtopäätökseen, että usko on ainoa valta, joka kykenee kesyttämään sielun kapinalliset himot. Se on kuin suojaava kilpi, joka varjelee ihmistä tämän intohimojen ahdistukselta, sillä tämän uskon omaava tulee seuramaan eettisiä periaatteita ilman tekopyhyyttä tai ulkoista painostusta; hän hyväksyy niiden määräämän kurin puhtaalla omatunnolla.

¹ *Khodāvandāne Andīsheye Sijāsī*, osa 2, s. 75

Tämänkaltaista päämäärää ei pysty takaamaan pelkästään korkealla koulutuksella, taloudellisella vauraudella, teknologian voimalla eikä pitkälle edistyneillä rangaistusmekanismeilla. Näihin turvautuva yhteiskunta ei etene kohti tasapainoista ja ideaalia tilannetta.

Nykypäivänä olemme itse todistajina kasvavalle korrupcion, epäoikeudenmukaisuuden ja julmuuden aallolle maissa, jotka ovat hyvin edistyneitä koulutuksen, taloudellisen vaurauden ja juridisen organisaation mittakaavalla. Moraalisen rappion laajuus ilmenee sillä tavoin, että lain ja järjestyksen voimat – vaikka ovatkin hyvin järjestäytyneitä ja omaavat kaikki varustukset, jotka tieteellinen ja teknologiallinen vallankumous on saavuttanut – ovat kyvyttömiä täyttämään uskon tehtävän: kesyttämään sielun kapinallisen taipumuksen kohti syntiä ja päämäärättömyyttä.

Tänä päivänä eivät ole vähissä ne, jotka syvästi huolissaan vaikeroivat yhteiskuntansa nykytilannetta. He ovat kyvyttömiä saamaan aikaiseksi todellista muutosta tai suunnittelemaan tulevaisuutta.

Yhteiskunta, joka on joutunut sairastuneen kulttuurin omistajaksi, on väistämättä kyllästetty kieroutuneisuudella ja vastenmielisyydellä. Se, mitä tarkoitamme ”sairaalla kulttuurilla” on pessimismiiä, tavoitteiden puutetta ja uskoa elämän merkityksettömyyteen. Intellektuaalinen sekavuus on myös tämän sairaan kulttuurin pääoireita. Kriisin selvittämiseksi ehdotetut ratkaisut ovat tehottomia ja käyttökelvottomia yhteiskunnassa valloillaan olevien haitallisten suuntaustan kontrolloimiseksi.

Nykytiede on karkottanut ihmisen tietyistä ajatusten sfääreistä, joissa tämä ennen oleskeli. Tämä ilmiö on vääjäämättömästi vaikuttanut koko ihmiskuntaan. Siinä

määrin kuin ihminen säilyttää vankan ja oikean uskon, tämä on positiivista kehitystä, mutta sikäli kuin ihminen on uskosta tietämätön ja vajavainen, tämä on haitallista. Ihminen ei aina pysty löytämään loogista johtopäätöstä tietoihinsa perustuen, ja jos tieteellinen sivilisaatio on oleva ihmistä hyödyttävä sivilisaatio, niin todellisen uskon ja viisauden kehityksen tulisi aina seurata mitä tahansa tieteellistä kehitystä.

Tässä maailmassa, jossa hyveiden vaalimisen tarpeellisuus on vahvasti tunnistettavissa, ihmisen moraalinen kapasiteetti ja kyvykyys ovat aina hänelle tarjoutuneiden maallisten ilojen koeteltavina. Uskolla tuonpuoleiseen ihmisen sisäinen kapasiteetti käy läpi syvällisesti laajenevan prosessin, kuin aalto toisensa jälkeen avautuen. Usko tuonpuoleiseen kesyttää minuuden itsepäisyyden ja sen mielipuolisen ahneuden tämän maailman mielihyviä ja nautintoja kohtaan. Se valjastaa kaikki hänen lahjakkuutensa ja ominaisuutensa. Jos ihminen asettaa toiveensa suureen palkkioon ja pelkää ankaraa rangaistusta, hän karttaa ahneutta ja pyrkimystä maallisten ansioiden järjettömään ja kurittomaan tavoitteluun.

Ihminen tietää asuvansa täällä väliaikaisessa valtakunnassa, jossa hänen kotipaikkansa on kuin ohimenevä karavaani. Erotessaan ruumiillisesta kuorestaan, joka oli vain hänen lyhytaikaisen elämänsä ilmentymä, ja vapautuessaan maallisen olemassaolon kapeudesta portti toiseen maailmaan avautuu hänen edessään ja siunaukset, jotka tuolloin asetetaan hänen eteensä, eivät ole mitenkään verrattavissa tämän maailman nautintoihin.

Niin kauan kuin ihminen on tässä maailmassa, ei hänen sydämensä tule vapautumaan kaipauksesta. Kuitenkin usko tuonpuoleiseen suo hänen oivaltavan, että tämän maailman mahdollisuudet ovat rajoitettuja ja niistä saavutettava hyöty

on vähäistä – jopa tavoitettavissa oleva ei ole ikuisesti säilyvää – ja että ilo ja nautinto eivät rajoitu näihin muutamiin maassa vietettyihin päiviin. Täten häntä ei joka hetki valtaa loputon halujen tulva, joka aiheuttaisi hänessä lukemattomia kiintymyksiä, jotka vuorostaan saisivat hänet unohtamaan itsensä. Eikä hän tule olemaan syvästi huolissaan, jos hän ei saavuta mielettömiä määriä tämän maailman antimista ja niiden suomista nautinnoista.

Hänen asenteensa maallisiin nautintoihin ei tule koskaan olemaan samanlainen kuin hätäisen henkilön, joka on jatkuvan ahdistuksen ja hermostuneisuuden pauloissa koskien sitä pystykö säilyttämään omaisuutensa kuolemaansa saakka. Vain niille, jotka palvovat tätä maailmaa, ovat materiaaliset omaisuudet päämäärä itsessään; ne, jotka etenevät kohti ääretöntä valtakuntaa, näkevät tämän maailman antimet välineenä tuon ylvään tavoitteen saavuttamiseksi. Lisäksi välinpitämättömyys tämän kapean maailman sisällöstä sallii ihmisen nauttia etsimästään sisäisestä rauhasta, ja epäilemättä tämä rauha vahvistaa hänen tässä elämässä uskonnon asettamien rajojen sisällä kokemiensa nautintojen intensiteettiä.

Rousseau sanoo:

”Tiedän kohtaloni olevan kuolema: miksi sitten loisin itselleni kiintymyksiä tässä maailmassa? Maailmassa, jossa kaikki on vaihtuvaa ja ohimenevää ja jossa minä itse tulen kohta olemaan olematon, mitä minua hyödyttävät kiintymykset? Émile, poikani, jos menetän sinut, mitä minulle jääkään? Kaikesta huolimatta minun tulee kuitenkin valmistautua tuota sietämätöntä tapahtumaa varten, sillä kukaan ei voi taata minun kuolevan ennen sinua.

”Joten jos haluat elää onnellisesti ja järjellisesti, kiinnitä sydämesi vain kauneuksiin, jotka ovat katoamattomia. Koeta rajoittaa halujasi ja aseta vastuu ylitse kaiken. Hakeudu vain sitä kohti, mikä ei ole moraalisten lakien vastaista, ja harjoita itsesi olemaan murehtimatta menetyksiä kohdatessasi. Älä hyväksy mitään, ellei omatuntosi salli sitä. Jos tämän kaiken teet, tulet totisesti olemaan onnellinen etkä liiallisesti kiintynyt mihinkään tässä maailmassa.”¹

Täytyttyään uskolla Jumalaan ja löydettyään varmuuden omasta kuolemattomuudestaan ihmisen sielu tulee havaitsemaan huomattavan ja alituisesti kasvavan voiman sisällään. Vapauduttuaan absoluuttisesta kaipauksesta tämän maailman haihtuviin arvoihin, tulee se todellisuudessa olemaan maailman hallitsija.

Tämänkaltaista hengellistä orientaatiota seuraava ylentävä tyyneys mahdollistaa sen, että ihminen on vankka maailman kiusausten ja intohimoisen minuuden edessä. Hän ei enää vaikeroi kohtaamiaan puutteita ja onnettomuuksia eikä puhku ylpeydestä tai ylimielisyydestä saavutuksiensa tähden. Kaikki se, mikä saa toiset ihmiset kadottamaan suuntauksensa, ei vaikuta häneen lainkaan.

Usko tuomiopäivään ja absoluuttisen täydellisyysden olemassaoloon – täydellisyys, jonka tutkiva tarkkailu kattaa koko luomakunnan ja jonka läsnäolossa on ihmisen jok’ikinen teko, jopa atomia mitättömämpi – luo ihmisen olemuksen syvyyksissä vertaansa vailla olevan voiman. Usko Jumalaan ja Hänen säädöksiinsä ei ainoastaan ehkäise pelkoa, jota ihminen tuntee elämänsä vaikeuksissa, vaan myös muuntaa nämä vaikeudet kehityksen ja itseparannuksen

¹ *Émile*, s. 547 (Farsin-kielinen käännös)

välineiksi ja kaistaksi kohti elämän korkeampien tavoitteiden saavuttamista.

Koraani sanoo: *"Jotka uskovat ja tekevät hyvää, niiden ei tarvitse pelätä, eivätkä he joudu suremaan."*(6:48)

"Herra ohjaa niitä, jotka uskovat ja tekevät hyviä töitä, heidän uskonsa tähden." (10:9)

Ken voi aliarvioida hengen ja sydämen roolin ihmisen kehityksessä tai kieltää sydämen olevan päävastuussa hengellisen kasvun ja täydellisyyden saavuttamisessa? Eivätkö juuri rakkaus ja usko olekin mahdollistaneet kautta ihmishistorian nuo kaikkein suurimmat hartauden ja uhrautuvaisuuden teot?

Koraanin tarkoituksena on juurruttaa vankasti tietoisuutta ihmisen sisäiseen olemukseen ja sydämeen, muuttaa tämän sydän ja muotoilla ihminen siten, että tämä on sisäisesti yllytetty kohti arvokkaita tekoja.

Koska uskovaisen menestys on riippuvainen Jumalan ikuisesta mahdista, uskovainen asettaa kaiken toivonsa Häneen ja turvautuu vain Häneen. Ohimenevät vastoinkäymiset ja surut, joita uskova kohtaa, eivät koskaan tule pimentämään hänen elämäänsä, kuinka tahansa vaikealta hänen polkunsä vaikuttaisikaan. Uskovainen jopa hyväksyy tappiot maltillisesti, jos hän kohtaa nämä tappiot polullaan Jumalaa kohti, ja hän tulee näkemään nuo eräänlaisena voittona itsessään.

Ken valitsee Jumalan suojelijakseen ja vartijakseen, tulee pakenemaan tyrmistyksen ja harhaanjohdatuksen pimeydestä. Kuten Koraani sanoo:

"Jumala on uskovaisten suojelija ja johtaa heidät pimeydestä valoon." (2:257).

Ne, jotka kieltäytyvät Jumalan palvonnasta, huomaavat kumartuvansa sisäisen epäjumalansa edessä; intohimo ja halu hallitsevat heidän olemuksensa jokaista ulottuvuutta.

Itsensä palvominen on vaarallinen sairaus, joka erinäisine ilmentymuotoineen aiheuttaa ihmisen henkilökohtaisessa ja sosiaalisessa elämässä mitä traagisimman onnettomuuden ja sekasorron. Se luo voimallisen seinämän ihmisen ja totuuden välille, romahduttaa ihmisen kyvyn tehdä selviä havaintoja ja sokaisee tämän sisäisen olemuksen.

Koraani sanoo: "Mitä arvelet siitä, joka on ottanut halunsa jumalakseen ja jonka Jumala on eksyttänyt, sinetöinyt hänen korvansa ja sydämensä ja pannut hänen silmilleen peitteen. Ken voisi johdattaa häntä, kun Jumala on hänet eksyttänyt? Ettekö te ota varoitusta vastaan?" (45:23)

Islamin näkökulmasta tämä maailma on viljelysmaa seuraavalle elämälle, jolloin sen pitäminen apukeinona on hyväksyttävää; oikean polun valinnalla ja hyveellisellä elämällä ihminen todellisuudessa valmistaa tuonpuoleista elämäänsä. Mutta jos tämä elämä on ihmiselle muuta kuin korkeammalle johtava polku, ikuinen elämä muuta kuin päämäärä ja tavoite itsessään, ihmisen tarkoituksettomat kiintymykset riistävät häneltä onnellisuuden ja ehkäisevät hänen kasvunsa kohti täydellisyyttä.

Koraani julistaa:

"Tyydyttekö te tämänpuoleiseen maailmaan ja luovutte tuonpuoleisesta? Tuonpuoleiseen verrattuna tämän elämän nautinto on lyhyt hetki." (9:38)

Ainutlaatuinen etu

Ainutlaatuinen ja arvokas etu tarjoutuu sille ihmiselle, joka uskoo tuonpuoleiseen elämään ja tietää tulevaisuutensa olevan täysin riippuvainen omasta käytöksestään ja teoistaan. Hänen käytöksensä perustuu täten totuudenmukaisuuteen, tekopyhyiden olemattomuuteen, puhtauteen ja vilpittömyyteen. Usko tuonpuoleiseen ei ainoastaan paranna hänen tekojensa tasoa laadullisesti vaan myös kiihdyttää niiden määrällistä kasvua. Mitä rikkaampi uskon sisältö sitä suurempi tulee olemaan ihmisen vilpittömyyden mitta, kunnes jopa hänen pienimmätkin tekonsa ovat täyttyneet mitä puhtaimmista tarkoituksista.

Ihminen tulee olemaan tietoinen siitä, että hänen jokaista tekoaan tarkkaillaan jatkuvasti. Minkä tahansa hyvän ja pahan teon hän ansaitseekaan, tullaan se merkitsemään hänen tekojensa kirjaan tilintekoa varten säilytettäväksi. On tuleva päivä, jona hänen kirjansa käy läpi tutkimuksista tarkimman, sillä ei ole salaisuutta, joka olisi kätkeyty Häneltä, joka on kaikesta tietoinen.

Verrannollisesti ihminen, jonka sisäinen olemus ei usko Viimeisen päivään ja kieltää häntä kaikkein eniten hyödyttävän totuuden, kuvittelee välttävänsä kutsun tekojensa tilitystä varten ja säästyvänsä tulen liekeiltä, joita hän itselleen lietsoo tänään ja välttävänsä turmeltuneiden tekojensa vakavat seuraukset. Siispä harhaluulojen ja valheiden aallot hänet nielaisevat; kuumiin katsein hän pälyilee himoiten kohti korruption kaikkia muotoja ja kylmästi tuijottaa kohti hyveitä ja sielun yleviä piirteitä. Vaikka hän tekisikin satunnaisesti jonkin hyödyllisen tai maineikkaan teon, jää se arvottomaksi hänen sokean ja tarkoituksettoman tulevaisuuden näkemyksensä vuoksi. Hän oikeuttaa itsensä olemaan välinpitämätön hyveitä, tunteita ja

muita ihmisen yleviä luonteenpiirteitä kohtaan. Jos hän syyllistyy rikoksiin, petoksiin tai sortoon mutta onnistuu välttämään yhteiskuntansa oikeuden käsiin jäämisen, ei hän pysty näkemään muita seuraamuksia, jotka kyseenalaistaisivat hänen toimensa tai rankaisisivat häntä.

Ihmislakien fundamentaalinen vajavaisuus perustuu oletukselle, että ihmiselämän kaikki muodot tulevat päättymään kuolemaan ja että nämä lait perustuvat yhteiskunnan enemmistön toiveisiin ja tahtoihin. Jumalallinen laki seuraa eri polkua, sillä se perustuu ihmiselämän ikuisuuteen, elämään jota kuoleman viikate ei katkaise.

Miksi tiede ja ihmismieli ovat kykenemättömiä laajentamaan sfäärejään avustaakseen ihmistä tavoittamaan korkeampia ulottuvuuksia ja tuottaakseen hänessä syvällisiä muutoksia uskonnon tavoin? Tämä kysymys vaatii tarkkaa analyysiä. Syy ihmisen vajoamiseen latteuden pohjamutiin ja yhteiskunnan vajavaisuuksiin löytyy ihmisten tekemien lakien ytimestä ja niiden totaalista ristiriidasta ihmisen olennaisen luonteen kanssa.

Uskovainen ihminen toteuttaa halukkaasti lait, jotka hän on hyväksynyt Jumalan ikuisen viisauden ilmaisuna. Lisäksi hän ymmärtää, että seuraamalla näitä lakeja hän matkaa kohti ajatonta ja iätöntä valtakuntaa halki ikuisuuden. Ihmistiedon suppea näkökenttä on kykenemätön kattamaan ja täysin ymmärtämään tämänkaltaisen ihmisen ylvästä kohtaloa.

Kolmas Kappale:

Ylönousemus, ulottuvuus Jumalan kauaskantoisesta viisaudesta

Ei ole epäilystäkään siitä, kuinka ihmisen tahdonalaiset teot ja liikkeet kaikissa muodoissaan juontavat juurensa tämän sisäiseen motivaatioon. Kaikki pyrkimyksemme eriävissä aspekteissaan ovat aikomustemme ja ihanteidemme heijastumia ja samaten ne ovat yrityksiä näiden toteuttamiseksi; ne ovat kuin myönteinen vastaus toiveidemme ja taipumuksiemme kutsuihin.

Vaikka kuvittelisimme joidenkin valinnaisten ja tarkoituksellisten tekojemme olevan täysin vapaita henkilökohtaisista motivaatioista, emme saa jättää huomioimatta, etteivät mitkään käytöksemme moodeista ole pohjimmiltaan erotettavissa piilevistä tavoitteistamme. Jokaisen käytöksen ytimessä piilee salainen ja päältäpäin tuntematon tarkoitusperä.

Esimerkiksi kun haluamme osoittaa hyvyyttä muita kohtaan, meitä ei motivoi pelkästään inhimillisuus, lempeys tai avokätisyys. Toisin kuin kuvittelemme, meitä motivoi pääosin meidän oman mielenrauhan saavuttaminen.

Sama pätee mihin tahansa tavanomaiseen tekijään luonnon valtakunnassa, sillä nämäkään eivät ole vailla ideaalia ja päämäärää. Ero piilee siinä, että ihminen toimii tietoisuuden ja perehtymisen jalustalta, kun taas vastaava prosessi ilmenee luonnossa luontaisten tekijöiden vaikutuksesta, täysin vailla yhteyttä tietoon ja havaintoon. Molemmissa tapauksissa asian ydin on sama: kummallakin on tavoite ja päämäärä.

Illuusioista vapaa älykkyys ymmärtää koko universumin rakenteen kaipaavan äyllisen olennon vaalimista. Se kaipaa

olentoa, joka kykenee kehittymään ja jolla on valta oman kohtalonsa ylitse. Olentoa, joka kykenee irtautumaan vaistojensa kahleista ja navigoimaan johdatuksen polkua turvautuen älyynsä ja valitsemaan vapaasti polun kohti onnea tai kadotusta.

* * * * *

Toisaalta tiede esittää meille kuvan hyvin järjestäytyneestä maailmankaikkeudesta, jota säättävät tarkat ja luotettavat lait ja normit. Kaikki tässä universumissa, perhosen siipi, puun lehti, hiekanjyvänen, kaikki seuraavat heille omalaatuisia tarkkoja systeemejä, jotka säättävät niiden liikkeitä geometrisellä täsmällisyydellä. Atomista lähtien aina lukemattomia tähtiä sisältävään galaksiin asti ja galaksista äärettömään avaruuteen, joka vuorostaan majoittaa loputtomat galaksit; koko olemassaolon lukemattomuus, pienimmästä hiukkasesta suurimpaan taivaankappaleeseen, kaikki liikkuvat hämmästyttävän ja ainutlaatuisen yhtäläisesti.

Todellisuuden ollessa tämänkaltainen on hyvinkin yhteensopimatonta ihmisen tiedon ja tieteellisen ajatuskaavan kanssa väittää, että tämän maailman laajamittaisilla, pikemminkin loputtomilla, toiminnoilla ei ole lainkaan yhteyttä teon, tekijän ja tarkoituksen välillä.

Oletettuamme tämän ihmeellisen maailmankaikkeuden Luojan olevan rajaton viisaudessaan ja mahdollisissa emme voi uskoa, että Hän olisi asettanut jokaiseen universumin olentoon, niin elävään kuin elottomaan, lait, jotka säättävät tämän toimintoja ja antavat tälle välineet elantoon, ilman että kaikella tällä suunnitelmallisuudella ja järjestyksellä olisi tietty tarkoitus.

Jumalan ykseyteen uskovista uskovaisista koostuva yhteiskunta, joka tunnustaa Jumalalla olevan kaikki täydellisyyden muodot, tunnustaa myös maailman orientaatiolla olevan tietty järjestys ja tarkoitus.

Kuinka on mahdollista samanaikaisesti todistaa Luojan rajatonta tietoisuutta, ikuista mahtia ja viisautta ja väittää Hänen ylväiden tekojen olevan tarkoituksettomia?

On kuvittelematonta sanoa, että pienimmälläkin ruumiimme elimistä on tehtävä ja tarkoitus, ja toisaalta väittää ihmisen kokonaisuudessaan olevan kohteeton ja tarkoitukseltaan tyhjä ja päämäärätön.

Alkaen heti siitä hetkestä, jolloin ihmisen siemenneste muodostuu, on väärin olettaa, että ihminen olisi olento, joka on jätetty oman onnensa nojaan seuraamaan kasvun eri vaiheita pelkästään luonnolliseen vaistoonsa varautuen. Eikä myöskään ole riittävää ajatella ihmisen valitsevan kaikista tarpeellisista huomionkohteista ja huolista vain ne, jotka takaavat tälle elannon tarpeet.

* * * * *

Yleisesti ottaen kaikkien Jumalallisten uskontojen kutsu perustuu ihmisen vastuullisuuteen ja velvollisuuteen. Jumalan profeetat ja lähettäjä ovat aina julistaneet heille ominaisella tavalla, että ihmisen käytössä olevassa laajassa, todellakin äärettömässä maailmassa, ihminen tulee olemaan tilivelvollinen kaikista teoistaan. Täten he ovat painokkaasti kehottaneet niitä, jotka ovat hyväksyneet heidän viestinsä, valmistautumaan luomakuntaa mullistavaan tapahtumaan. Tämä tapahtuma vie koko luomakunnan uuteen vaiheeseen, alistaa tämän uuteen järjestykseen ja saa tämän omaksumaan uuden elämän. Lisäksi profeetat ovat käskeneet seuraajiaan

hyödyntämään kasvun, kehityksen ja muutoksen potentiaalejaan, jotta kaikki näiden olemassaolon ulottuvuudet kukoistaisivat ja menestyisivät ja jotta nämä saavuttaisivat pelastuksen. Profeetat ovat varoittaneet ihmisiä tekemästä mitään, mikä saisi heidät ansaitsemaan kurjuuden ja kärsimyksen tulevassa maailmassa ja palamaan ikuisen katumuksen tulesa.

Omalla kädellään ihminen kylvää tässä elämässä tuonpuoleisen siemenet; hänellä on valta ylitse sen kohtalon, joka häntä odottaa tuonpuoleisessa. Toisin sanoen, hänen ikuisen elämänsä muodostuu hänen itsensä valmistamista materiaaleista.

Kuvitelkaa taidokas maalari, joka viettää runsaasti aikaa luodessaan todellisen taideteoksen ja joka sitten tuhoaa sen. Onko mahdollista pitää tämänkaltaista henkilöä tervejärkisenä? On vaikea kuvitella, että järkevä ihminen koskaan tekisi tuonkaltaista.

Voiko luomakunnan laajan ja loisteliaan olemassaolon tarkoitusperä, joka on kudottu kasaan niin suurenmoisella taidolla, samoin kuin ihmisen luominen kaikkine levottomine aisteineen ja voimineen rajoittua ja olla eristäytyneenä vain tämän maailman elämään, niin ristiriidoista täyttynyt kuin se onkin? Onko ihmisen kohtalo rimpuilla toivottomasti fantasian ja sokeiden kuvitelmien pyörteessä, olla itse luomiensa väärin kriteerien vanki ja – sitten kun kuolema sulkee ihmisen elämän kirjan – hajaantua kuin kourallinen tomua viskottuna avaruuden ikuisuuteen?

Jos todellisuus olisi tämänkaltaisen, niin Luoja ei olisi kovinkaan tuosta hypoteettisesta taiteilijasta eriävä, nihilistinen ja tarkoitusperätön. Eikö se olisikin yhteensopimatonta tietoisien ja luovan Jumalan viisauden

kanssa – Jumalan, jonka laajakantoinen suunnitelma on selvästi nähtävissä luomakunnan jokaisessa hiukkasessa niin ulkoisesti kuin sisäisesti? Jos taivaallinen viisaus olisi näin radikaalisti kavennettu, ei se enää olisi tuo leveä joki, joka huuhtelee maailmankaikkeuden tasannetta.

Täydellisyyttä kohti suunnattu olemessaolon karavaani, päämääränään absoluuttisen täydellisyyden saavuttaminen, tulee myös saavuttamaan sen, aivan kuten mekin, lähteenämme Jumala, tulemme palaamaan tuohon perimmäiseen totuuteen.

Universumin yleisessä järjestyksessä ylösnousemuksen tulolla on tietty luonnollinen vääjäämättömyys. Aivan kuten pimeä tuo valon ja oikeudenmukaisuus nousee sorrosta ja vääryydestä, samoin tämän maailman elämää tulee seuraamaan ylösnousemus. Kieltämällä tämän totuuden olemme tosiasiallisesti vähättelemässä tämän maailman ylitse vallitsevia tarkalleen laskelmoituja lakeja ja luonnon laajaa mittaa, jotka ovat liian äärettömiä ja monimutkaisia käsittääksemme ne ajatuksillamme ja havainnoillamme. Lisäksi olisimme unohtaneet täydellisyyttä kohti etenemisen periaatteen, jonka voi päätellä tarkkailemalla luomakuntaa ja maailmankaikkeuden eri osien liikkeitä huolellisesti.

Kuinka voimme toisaalta hyväksyä tämän periaatteen todeksi koko luomakunnan järjestelmän osalta, aina pienimmästä atomista jättimäisiin ja hämmästyttäviä herättäviin taivaankappaleisiin asti, mutta toisaalta vaatia näiden tapahtumien lopullisen päämäärän olevan hävitys ja totaalinen kadotus?

Jos tämä tulee olemaan käsityksemme maailmankaikkeuden järjestyksestä, niin se tulee olemaan yhteensopimaton luomakunnan ikuisuuden ja sen sisältämien lukemattomien

ilmiöiden kanssa. Viisaus ja älykkyys eivät kykene sovittamaan tämän ohimenevän maailman valintaa korkeimmaksi tavoitteeksi Jumalan, tuon ikuisen esanssin ja luomakunnan suunnittelijan, viisauden kanssa.

Kaikkialla universumissa havaittavissa olevien suhteellisten ja väliaikaisten tavoitteiden lisäksi kaikelle on asetettu loppupiste, jota Koraani kuvaa ikuisuutena ja iättömänä elämänä.

“Jumalalle kuuluu kaikki, mikä on taivaissa ja maassa, ja kaikki päättyy Hänen luokseen.” (3:109)

“Jumalan tie, jolle kuuluu kaikki, mitä on taivaissa ja maassa. Eikö kaikki palaakin Jumalan luokse.” (42:53)

Jumala on luonut olemassaolon järjestyksen rajattomassa mahdissaan ja viisauudessaan; Hän on tuonut esiin numeroimattomat olennot kautta maailman leveiden äärien ja näistä kaikista Hän on valinnut ihmisen työpajansa ylivertaisena tuotteena, jopa alistaen ihmisen tahtoon kaikki luomakunnan ilmiöt. Jos tämä Luoja päättäisi, että ihmisen koko olemassaolon tulisi loppua kuolemaan, niin Hän tulisi teettämään koko olemassaolon perusteettomaksi ja tarkoituksettomaksi ja mitätöimään jalon ihmisen olemassaolon.

Kuitenkin sen periaatteen mukaan, että kasvu suunnistaa kohti täydellisyyttä, ikuisen elämän saavutus edustaa täydellisyyden viimeistä vaihetta. Jos näin ei olisi, millainen kasvu olisikaan se, joka käytyään läpi sarjan eri vaiheita ja muutoksia, saisi lopulliseksi päämääräkseen hävityksen? Sillä kasvun periaate vihjaa edistykseen ja kehitykseen eikä ainoastaan muutokseen ja vaihteluun, joka ei johda mihinkään. Jopa syklinen konsepti liikkeestä ja muutoksesta

olisi tarkoitukseton, sillä sekin olisi vailla lopullista tulosta ja päämäärää.

Tämän lisäksi ihmistieto ja tiede poissulkevat mahdollisuuden, jonka mukaan ilmiö voisi kokea absoluuttisen hävityksen. Materian ja energian ollessa tuhoutumattomia partikkelit, joista tämä maailma koostuu, nykyisen järjestyksen vallitessa, eivät voi tuhoutua.

Kaikki tässä maailmassa tulee lopulta saavuttamaan hakemansa täydellisyyden, kun uusi järjestys, joka perustuu kuolemattomuuteen ja ikuisuuteen, tulee vallitsemaan tämän maailman hajaantuneita elementtejä, riippumatta siitä, oliko niiden universaali liike kohti täydellisyyttä ulkoista vai niiden esanssiin sisältyvää.

Tämä kaiken kattava muutoksen prosessi, tämä jatkuva liike, tulee järjellisesti hyväksyttäväksi ja oikein ymmärretyksi vain, kun sillä on suunta ja päämäärä, jota kohti se etenee.

Vakinaisella ja täsmällisesti laskelmoidulla liikkeellään universumi kokonaisuudessaan etenee kohti lopullista kypsyyttään eli ylösnousemusta, aivan kuten lapsi edistyessään kohti täysikasvuisuuden edustamaa kehitystä. Kaiken universaalinen ja luontainen kehitys puutteellisuudesta kohti suhteellista täydellisyyttä on kärjistynyt kohti absoluuttisen täydellisyyden saavutusta. Lyhyesti, kuten Koraani julistaa: *”Hänen luokseen teidän kaikkien on palattava.”* (10:4)

Täten ei ainoastaan materiaalisen kehityksen pyörä ole ikuisessa liikkeessä, vaan koko maailmankaikkeuskaan ei koskaan lakkaa kehittymästä. Kuitenkaan ihmisen sisäinen ja hengellinen edistys ja hänen ylväät ideaalinsa eivät pysty saavuttamaan lopullista valmistumista nykyisten

olemassaolon olosuhteiden vallitessa. Tosiasiassa vasta nykyisen järjestyksen loppuessa ihmisen ikuinen elämä alkaa ja hänelle avautuvat tarvittavat olosuhteet ylhäisen statuksen ja ylvään aseman saavutukseen. Vapautuneena kaikista maallisista epäpuhtauksista hän löytää itsensä materiaalisia ja hengellisiä nautintoja ylitsevuotavasta valtakunnasta. Siellä hänen uskonsa ja tekonsa kantavat hedelmää ja jokainen saa palkkion vakaumuksensa ja toimiensa mukaisesti.

Koraani sanoo: *"Emme me turhanpäiten luoneet taivasta ja maata ja kaikkea, mitä on niiden välissä."* (38:27)

"(He) jotka muistavat Jumalaa seistessään, istuessaan ja maatessaan kyljellään ja ajattelevat taivaan ja maan luomista. (sanovat) Herramme, et Sinä luonut tätä turhaan. Ylistys sinulle; varjele meitä tulen rangaistukselta!" (3:191)

"Emme me ole huvin vuoksi luoneet taivaita ja maata ja kaikkea, mitä niiden välissä on. Me loimme ne totuuden tähden, mutta useimmat heistä eivät tiedä." (44:38–39)

Hän, joka on vakuuttunut Jumalan kauas ulottuvasta viisaudesta, tietää, että maailmankaikkeudessa, jossa kaikki on ainutlaatuisesti alistettu Hänen ikuiseen valtaansa, mitään ei ole jätetty oman onnensa nojaan eikä keneltäkään puutu sille sovittua ja määriteltyä sisältöä. Hän tietää, että maailman järjestystä ravitsee täydellinen viisaus ja oikeudenmukaisuus ja kaikki sen sisältämät ilmiöt muuttuvat ja edistyvät alati järjestäytyneessä, harmonisessa ja vääjäämättömässä kaavassaan.

Jos kapina ja lainvastaisuus olisivat universumia hallitsevia periaatteita, jos kaikki oleva perustuisi virheelle, ei maailmassa olisi merkkiäkään harmoniasta ja järjestäytyneisyydestä. Jos vallitseva todellisuus olisi sen

kaltaista, joutuisimme tuomitsemaan koko maailman hävitykseen.

Jumalan viisauteen uskova tietää, että hänellä on kyky kultivoida ikuisesti kestävästä sisäistä maailmaansa. Hän voi joko rakentaa ja kehittää tulevaa elämäänsä tai tuikata sen tuleen ja tuomita sen tuhoon.

Jos ihmisellä on tämänkaltaisen konsepti universumista, hän ei koskaan kuvittelisikaan ihmiselämän kaikkien ulottuvuuksien katoavan tämän elämän loppuessa. Hän ymmärtää, että nykyinen järjestys jatkuu syvällisessä merkityksessä, muodossa joka on sopiva ja kunniakas, ja että tuossa muuttuneessa järjestyksessä tulee hänen janonsa ylistettäviä ideaaleja ja aatteita kohtaan sammumaan.

Jumalan ikuinen esanssi on täydellinen jokaisessa aspektissaan, eivätkä puute ja tarve vaikuta Hänen pyhään olemukseensa, kun taas luodut olennot tarvitsevat Häntä alati. Jumala suo elämän lahjan kaikkine voimineen ja aisteineen ihmiselle ja on vain luonnollista, että Hänen luomakuntansa viimein palaa Hänen luokseen. Koraani sanoo: *"Ihmiset, te tarvitsette Jumalaa, mutta Hän, Ylistettävä, ei tarvitse ketään."* (35:15)

* * * * *

Jumalan viisaus vaati, että tiettyinä päivinä ihminen kutsuttaisiin vastaamaan teoistaan. Koraani lupaa tämän päivän tulevan: *"Herrasi kokoaa ihmiset luokseen. Hän on Viisas, Tietävä."* (15:25)

Täydellisyyden korkein aste, jonka ihminen todellisuudessa ansaitsisi, ei ole saavutettavissa tässä maailmassa. Hänen kasvunsa kohti täydellisyyttä jatkuu kunnes hän

tuonpuoleisessa saavuttaa kaipaamansa viimeisen päämäärän: liiton kaiken olevaisen lähteen kanssa.

Ihmiset tulevat tapaamaan Luojansa tämän maailman tekojensa, ominaisuuksiensa ja käytöksensä määräämällä tavalla. Tämä on totta niin puhtaiden ja onnekkaiden kuin niiden kurjien osalta, joiden sydämet synty on mustannut. Kaikki olevainen vääjäämättä antautuu Jumalan vastustamattomalle tahdolle ja sen asettamille normeille; halustaan riippumatta ihmiset palaavat Hänen luokseen. Kuitenkin tämän tapaamisen muoto riippuu ihmisten piirteistä ja käytöksestä tässä maailmassa. Sillä liikkeen saapuessa ratansa loppuun, tulee tämän liikkeen lopputulos selville. Täten tapa, jolla ihmiset kohtaavat Jumalan, riippuu heidän käytöksestään tässä maailmassa.

Koraani julistaa: *"Oi ihminen, sinä pyrit kaikin voimin Herrasi luo ja kohtaat Hänet."* (84:6)

"Herrasi luokse on lopulta tultava." (53:42)

"Hänellä on valta palvelijoihinsa ja Hän lähettää vartijoita vartioimaan teitä, kunnes kuolema korjaa teidät ja lähettiläämme ottavat kuolleen luokseen, eikä mikään jää heiltä huomaamatta. Sitten heidät tosiaan tuodaan takaisin Jumalan, heidän isäntänsä, luo. Eikä päätösvalta kuulukin hänelle? Hän on nopein tilinpitäjä." (6:61-62)

Mustasydämiset tulen asukkaat tulevat myös tapaamaan Jumalan pyhimmän esanssin. Kuitenkaan Jumala ei tule kääntämään armonsa ja suosionsa katsetta heitä kohti. He jäävät Hänen laupeuttaan vaille.

Koraani sanoo: *"Niillä, jotka hylkäävät valansa ja sopimuksensa Jumalan kanssa, ei ole osaa tuonpuoleisessa."*

Ylösnousemuksen päivänä Jumala ei puhuttele heitä, eikä katso heihin" (3:77)

"Sinä päivänä näkyy säteileviä kasvoja, nauravia ja iloitsevia. Sinä päivänä näkyy tuhkanharmaita kasvoja, tomun tahraamia: siinä ovat uskottomat ja synnintekijät." (80:38-42)

Ihmisen kehittyneet uskonnolliset ja moraaliset aistit vetävät häntä kohti Jumalaa. Näiden vaistojen johtamana hän tulee löytämään uskonsa Jumalaan ja kaipaamaan irtautumistaan ketjuista, jotka kahlitsevat hänet tähän materiaaliseen maailmaan. Siispä hän innokkaana ja korkeamman pyrkimyksen mielialassa luopuu ulkoisesta, materiaalisesta elämästään tässä maailmassa suurten tavoitteiden ja arvokkaiden ideaalien vuoksi.

Hänen sisällään pulppuava ikuisuuden aate, jonka hänen herkät vaistonsa aistivat, mahdollistavat tämänkaltaisen transformaation hänen näkemyksessään. Nämä vaistot vetävät häntä kohti äärettömyyttä lopulta tuoden hänet todelliseen valtakuntaan. Kaikki tämä merkitsee sitä, että ihmisessä on aina piillyt tuo ikuisen elämän kapasiteetti.

Ihmisen käytös ja teot ovat kuin siemen, josta ikuinen elämä kasvaa. Siemen, joka kukoistaa ja kehittyy vain iättömän elämän autuudessa. Myös pahantekijät istuttavat siemenen, josta saavat ikuisen elämän, mutta tuossa elämässä he korjaavat ilkithekojensa hedelmät.

'Alī b. Abī Tālib, Uskovaisten komentaja, rauha olkoon hänellä, sanoi: "Tämä maailma on kulkemista ja tuonpuoleinen asettumista varten."¹

Totisesti tuonpuoleinen antaa tarkoituksen tälle elämälle.

¹ *Nahj al-Balāghah*, saarna 203

Neljäs Kappale:

Ylönousemus, ulottuvuus Jumalan oikeudenmukaisuuteen

Jumalan oikeudenmukaisuus on hyvin moniulotteinen kysymys, johon nyt käänämme huomiomme.

Tässä maailmassa ihmisen hyvät ja pahat teot eivät koe minkäänlaista viimeistä tilintekoa. Rikolliset ja tyrannit, jotka anastamallaan vallalla tunkeutuvat ihmisten elämiin ja vapauksiin, saattavat nauttia rikkaudesta ja ylenpalttisuudesta elämänsä loppuun saakka. He eivät vieroksu mitään tekoa, jonka heidän saastuneet mielensä keksivät. Lain koura ei saa heistä otetta eivätkä he koe tekojensa luonnollisia seurauksia. Ei ole mitään auktoriteettia, jolla olisi valtuudet estää heidän sortonsa, pysäyttää heidät anastamasta muiden oikeuksia tai rajoittaa heidän valtaansa pelkästään heidän omiin henkilökohtaisiin toimiinsa.

Loppujen lopuksi niin sortaja kuin sorrettu – hän, joka on synnistä saastunut ja hän joka viisaudellaan pyrki kohti intohimoisten vaistojensa mestarointia ja hyveellisyyttä ja joka saavutti ylitsevuotavan hengellisyyden täyttämällä elämänsä hurskaudella – tulevat yhtä kaikki sulkemaan silmänsä tälle elämälle viimeisen kerran. Uskonto kieltää ihmistä alistumasta uskottomalle hallitsijalle ja hyväksymästä sortavien valtioiden tyrannimaisia säädöksiä ja näkee kaikkien aggression muotojen vastustuksen uskonnon ja elämän perusvaatimuksena. Tästä huolimatta yhteydenotot sortajien kanssa eivät aina saavuta positiivista tulosta – menestyen joskus ja epäonnistuen joskus. Monet menettävät henkensä taistelussa valtaa ja sortoa vastaan. Jos sekä hyvien että pahojen kirja suljettaisiin tässä elämässä ja kuopattaisiin heidän kanssaan mitättömyyden hautaan, niin millainen olisikaan Jumalan ikuinen oikeudenmukaisuus, viisaus ja

armo, jota Hän vaalii palvelijoissaan? Hän, jonka viisauden ja oikeudenmukaisuuden jäljet ilmestyvät kaikkialla Hänen luomakunnassaan.

Voimmeko hyväksyä Jumalan luoneen ympäristön, jossa niin monet pahantekijät ja sortajat voivat seurata valitsemaansa polkua elämänsä loppuun saakka löytämättä mitään rajoitetta käytökselleen ja alentamalla kaikenlaisiin riettaisiin tekoihin saavuttaakseen kaipaamansa vallan ja tyydyttääkseen halunsa? Jos hyväksymme kaiken tämän todeksi ilman, että he joutuvat vastuuseen teoistaan, ja jos sorretut joutuvat jatkamaan tuskallista vääntelehtimistään vääryyden ruoskan alla, niin kuinka voimme kutsua tätä kaikkea muuksi kuin epäoikeudenmukaisuudeksi?

Tiedämme, että yksikään ihminen, jolla on heikoinkin käsite rakkaudesta ja oikeudenmukaisuudesta, ei hyväksyisi tämänkaltaista tilannetta. Kuinka sitten olettaisimme Jumalan, tuon pyhimmän esanssin, josta tulvii sääli, rakkaus ja oikeudenmukaisuus, voivan hyväksyä tämänkaltaisen epäoikeudenmukaisuuden ja leimaavan sen hyväksyntänsä sinetillä? Kuinka ihmisen luovan ajattelukyvyn, hänen olemuksensa ylväimmän aspektin, joka ohjaa häntä kohti itsetietoisuutta, tulisi tulkita tämä?

On totta, että Jumala ei suoranaisesti ole ollut osallisena tämänkaltaisessa sorrossa ketään kohtaan, mutta että tietty kollektiivi antaa rikolliselle tai sortajalle vapauden ja vallan käyttäytyä mielivaltaisesti ja lopussa vapauttaa hänet kaikista rangaistuksista, on itsessään selkeä epäoikeudenmukaisuuden muoto. Yhteys Jumalan oikeudenmukaisuuden ja ihmisten toimien tarkan tilinteon välillä on kiistämätön todistus ylösnousemuksen tarpeellisuudesta.

Tiettyille rikoksille ja pahuuksille laajamittaisine seurauksineen ei voida tarjota mitään vastaavaa rangaistusta tämän maailman suomassa lyhyessä elinajassa. Nämä rikokset ovat joskus niin raskaita, että ihmisten antama rangaistus ei ole se, mitä tuo rikollinen ansaitsee. Lainrikkokojan ja ryövärin, jolle maailma ei ole muuta kuin raato, jossa hän mässäilee, murhaa ja anastaa halunsa mukaan, kädet ovat tahraantuneet niiden satojen ja tuhansien ihmisten verestä, jotka hän on raahannut teurastamoonsa. Hän on vajonnut niin syväälle paheen ja epäoikeudenmukaisuuden suohon, että on kykenemätön oppimaan menneistä virheistä tai kuvittelemaan parempaa, valaistuneempaa tulevaisuutta. Jos kaikista rikoksistaan huolimatta hänen sielunsa otettaisiin häneltä aivan kuten eräältä niin monista hänen uhreistaan, niin annettu rangaistus olisi epäoikeudenmukainen ja karkeasti eriarvoinen, sillä häntä rangaistaisiin vain yhdestä hänen rikoksistaan ja kaikki muut hänen tekemänsä rikokset ja murhat jäisivät täysin vaille rangaistusta.

Monet rikokset ovat täten maallisen rangaistuksen ulottumattomilla. Jos haluamme loogisemman analyysin, tulisi meidän katsoa tämän maailman rajojen tuolle puolelle. Meidän tulisi myös ottaa huomioon se todellisuus, että tässä maailmassa ei ole yhtäkään auktoriteettia, jolla olisi kyky palauttaa ihmisille kaikki heidän kokemansa vääryydet.

Tällä maailmalla ei ole myöskään kapasiteettia palkita hyveellisyyttä sopivalla ja täydellisellä tavalla. Yrittäessämme määrittää arvon niille teoille, joita puhtaat ja hyveelliset ihmiset suorittavat tässä elämässä, joka on täynnä vaikeuksia ja tuskaa, huomaamme tämän maailman palkkioiden olevan suuresti puutteellisia.

Minkä arvoisen ja vastaavan palkkion voisi antaa hänelle, jonka uurastukset ovat hyödyntäneet miljoonia tiedon valolla tai palvelleet heitä vilpittömästi ja tarmokkaasti?

Kuinka ja milloin palkitaan hänet, joka omistautuu koko elämänsä ajan Jumalan palvelukselle ja Hänen palvelijoidensa tukemiselle, jonka kannatus monimuotoisesti ylittää kokonaisille yhteiskunnille ja joka lopulta antaa henkensäkin Jumalallisia tavoitteita varten?

Hänelle ei jää tässä maailmassa elämää, jossa voisi korjata omistautuneisuuden ja uhrautuvaisuuden sadon. Ajallinen rajoite, joka on asetettu tälle elämälle, ei salli edes hurskaiden kerätä palkkiotansa.

Koraani sanoo: "Vai luulevatko ne, jotka syyllistyvät pahoihin tekoihin, että me pitäisimme heitä elämässä ja kuolemassa samanveroisina kuin niitä, jotka uskovat ja tekevät hyviä töitä? Huonosti he laskevat. Jumala on todellakin luonut taivaan ja maan, jotta jokainen sielu saisi palkkansa ansionsa mukaan eikä kenellekään tehtäisi vääryyttä." (45:21-22).

Siitä päivästä lukien, kun ihminen ensi kertaa astuu tähän tomuiseen asumukseen, aina siihen hetkeen, kunnes maa ottaa hänet syleilyynsä, hän kamppailee vastoinkäymisien, vaikeuksien, ongelmien ja epäonnen kanssa. Uskovaisten komentaja, 'Alī, rauha olkoon hänellä, kuvailee ohimenevää, kivulla kyllästettyä maailmaa seuraavasti:

"Maailma on paikka, jonka asukit on vallannut suru ja pahoinvointi. Se on maailma, joka on tunnettu petollisuudesta, vilpillisyydestä ja kaiken pysyvyyden puutteesta. He, jotka tulevat tähän asuinpaikkaan, eivät koskaan nauti turvallisuudesta ja tyyneydestä. Sen olosuhteet

vaihtelevat jatkuvasti ja sen nautinnot ovat tuomittavia ja kunniantomia. Lepoa ja tyyneyttä ei löydy täältä. Joka hetki se laukaisee tuhon nuolen kohti ihmistä ja lopulta toimittaa hänet kuoleman kitaan.”¹

Onko uskottavaa, että tämänkaltainen maailma, niin täynnä kipua, epäonnea ja vaikeuksia kuin onkin, olisi luomakunnan viimeinen päämäärä ja tavoite? Olisiko kuviteltavaa, että Jumala, jonka kaikki teot ovat perustuneet erinomaisuuteen ja järjestykseen ja jonka viisauden ja oikeudenmukaisuuden tunnuksat ja enteet ovat todistettavissa läpi luomakunnan, olisi luonnut ihmisen vain tämänkaltaisen maailman takia?

Kokonaisvaltainen ja universaali järjestys

Tässä vaiheessa tulisi huomioida, että järjestys, jonka näemme maailmassa, on kaikenkattava ja Jumalallinen järjestys. Kaikki universumin luodut kappaleet, niin suuret kuin pienet, sen pienimmästä atomin partikkelista lukemattomiin planeettoihin, jotka peittävät avaruuden horisontin, syntyvät ja saavat muotonsa oikeudenmukaisuudesta, joka hallitsee koko luomakunnan kaavaa. Tämä laaja olemassaolon systeemi ei hetkeksikään kykene pakenemaan oikeudenmukaisuuden suoranaista vaikutetta. Tämän todellisuuden voi päätellä kaikista luomakunnan ilmiöistä.

Jos tämän järjestelmän eri komponentit poikkeaisivat vain hitusen määrätystä kiertoradastaan, universumin järjestyksen vaatimat periaatteet luhistuisivat ja johtaisivat sen tuhoon.

Huomattavista kyvyistään huolimatta ihminen on osa tätä universaalia järjestystä, eikä häntä voida pitää

¹ *Nahj al-Balāghah*, Faidj, osa 4, s. 709

poikkeuksellisesti vapautettuna sen kokonaisvaltaisista ja universaaleista laeista. Ainoa tekijä, joka erottaa ihmisen muista luoduista, on hänen vapaa tahtonsa, joka sallii hänen olevan luova ja kekseliäs. Tämän avulla hänelle avautuu polku kohti tavoitteidensa ja päämääriensä saavuttamista. Totisesti hän saattaa olla ylpeä siitä, että kaikista maailman olennoista hänellä on kyky kesyttää tuhoavaiset impulssinsa ja kehittää rakentavia toimia. Luomalla ihmisen vapaaksi Jumala on osoittanut samanaikaisesti universumin perustana olevan järjestyksen ja ihmisen tottelemattomuuden aiheuttamat muutokset tässä järjestyksessä.

Jos ihmistä ohjattaisiin pakolla kohti hengellisiä aarteita ja onnellisuuden johtavaa polkua ja jos deterministinen voima johdattaisi häntä kohti ylviäit arvoja, ei tässä tulisi olemaan hänelle minkäänlaista ylpeyden aihetta.

Täten meidän tulee hyväksyä, että saamansa vapauden lahjan vuoksi ihmisen tulee eräänä päivänä seistä Jumalan oikeussalissa tullakseen tuomituksi maailmankaikkeutta hallitsevan periaatteen mukaisesti: oikeudenmukaisuudella. Ei ole uskottavaa, että ihminen olisi vapautettu maailmankaikkeudessa vallitsevasta Luojansa oikeudenmukaisuudesta ja olisi näin ollen epäharmoninen elementti.

Näin voimme ymmärtää, että ihmisen luomisesta riippumaton Jumala ei koskaan hävittäisi tai tuhoaisi olemustamme ennen kuin se on saavuttanut täydellisyyden. Tämä on kuvittelematonta, ja kukaan älykäs henkilö ei hyväksyisi näin virheellistä ajatusta.

Tekojen takaisinmaksu

On selvää, että kaikkien synnintekijöiden toimia ei voida täysin rangaista tässä maailmassa. Kaikesta huolimatta eräät kohtaavat rangaistuksensa tässäkin maailmassa, kuten voi lukea niistä historian vuosikirjoista, jotka tallentavat joidenkin väärintekijöiden kohtalon. Totisesti me itse olemme todistaneet kerta toisensa jälkeen heidän katkerat ja tuhoisat kohtalonsa. Tuskaa ja nöyryytystä kärsien he antautuivat kuolemalle täydessä häpeässä, vaikka kukaan ei olisi ennustanut näiden väkevien tyranniin pahaenteistä loppua.

Näin selvää yhteyttä turmeltuneisuuden ja lopullisen häväistyksen välillä ei voi lukea pelkäksi yhteensattumaksi; päinvastoin sitä tulisi pitää esimerkkinä tekojen kompensoinnista tässä maailmassa.

Koraani sanoo: *"Jumala antoi heidän maistaa nöyryytystä tässä maailmassa, mutta tuonpuoleisen rangaistus on vieläkin suurempi. Kunpa he vain olisivat tienneet!"* (39:26).

Tämänkaltaiset ojennukset toimivat joskus herätyskelloina, varoituksina syntisille, kehottaen heitä palaamaan järkiinsä ja vaihtamaan suuntaa ennen kuin on liian myöhäistä. Nämä varoitukset muistuttavat heitä hyvyyden ja pahuuden vaaran kupeista, joilla tekemme tullaan punnitsemaan, ja siitä, että mikään inhottavuus ja moraalinen turmellus ei jää rankaisematta, aivan kuten mikään hyvä teko ei jää palkitsematta.

Eräs länsimaalainen filosofi kirjoittaa:

”Maailma muistuttaa kertotaulua. Kuinka paljon tahansa manipuloit sitä, se tulee aina säilyttämään rakenteensa ja muotonsa ja myöntämään saman vastauksen. Minkä tahansa

metodin valitsemmekin ratkaistaksemme matemaattisen pulman, tulee lopullinen tulos olemaan sama. Luonto hiljaisesti mutta vääjäämättömästi paljastaa kaikki salaisuutensa: se rankaisee jokaisen rikoksen, palkitsee jokaisen hyveen ja kompensoi jokaisen sorron.

”Se, mitä kutsumme rangaistukseksi, on universaali tarve; se tuo esiin kokonaisuuden tämän rakenneosista. Jos näemme savua, tiedämme sen nousseen tulesta, ja jos näemme käden tai jalan, olemme varmoja sen olevan osana ruumista.

”Jokaisella teolla on takaisinmaksunsa. Toisin sanoen mainitsemamme lain mukaisesti jokainen teko täydentyy kahdella tavalla: ensin toimella ja reaktiolla asiassa itsessään, objektiivisessa luonnossaan, ja sen jälkeen suhteessa ulkoisiin ominaisuuksiinsa. Mitä tarkoitamme ulkoisilla ominaisuuksilla, on juuri se, mitä yleisesti kutsutaan kostoiksi ja rangaistukseksi. Kosto, joka tapahtuu asiassa itsessään, on silmällä todistettavissa, kun taas kosto, joka tapahtuu asian ulkoisessa ominaisuudessa, on vain älyllä nähtävissä. Tämä koston toinen muoto on erottamaton asiasta itsessään ja voi kestää jonkin aikaa kunnes tulee ilmeiseksi.

”Tietylle synnille olennaiset seuraamukset saattavat ilmestyä vasta vuosia synnin tekemisen jälkeen mutta ovat väistämättömiä, sillä ne ovat luontaisesti kytkeytyneitä tähän, aivan kuin oksa on kiinnitettyinä puunrunkoon. Vaihtoehtoisesti voimme sanoa rikoksen ja rangaistuksen olevan oksia samassa puunrungossa. Rangaistus on hedelmä, joka yhtäkkiä ilmestyy synnin tuottamasta nautinnon kukkasesta.”¹

* * * * *

¹ *Falsafeje Eĵtemā'ī*, s. 378

Ilkitöiden seuraamuksien ilmentyminen on selkeä merkki siitä, että Kaikkivaltias Jumala ei hyväksy korruptiota ja vääryyttä ja että kaikki synnintekijät saavat ansaitsemansa rangaistuksen seuraavassa maailmassa.

Lisäksi tämän rangaistuksen opetuksellista ja kasvatuksellista arvoa niin yksilölle kuin yhteiskunnalle ei tulisi aliarvioida. Rangaistuksen raipaniskua tulisi tästä lähtien pitää armana ja Jumalallisena palveluksena, joka herättää ihmiset ja saa heidät pyrkimään kohti puhtautta ja itseparannusta. Se on kompensaaation muoto, jonka maksu tuo ihmiselle runsaasti hyötyä.

Jotta Jumalan oikeudenmukaisuus saavuttaisi täydellisimmän mittansa, Hän on vapauttanut ihmisen determinismin varjosta ja suonut tälle taivaallisen luottamusaseman, jota edes vuoret eivät kyenneet vastaanottamaan. Nousu kohti todellisen inhimillisyyden ylvästä asemaa on mahdollista vain ponnistuksella ja ahkeroinnilla, läpi koettelemuksen ahjon. Koraani sanoo: *"Jokainen sielu on teoistaan vastuullinen."* (74: 38).

Tällä tarkoitetaan, että mitä tahansa tässä maailmassa ilmestyy synnin tai ilkityön muodossa, näyttäytyy tuonpuoleisessa oikeudenmukaisuuden toimeenpanijana ja väärintekijän rankaisijana.

Imām al-Sajjād, rauha olkoon hänellä, rukoili Jumalaa seuraavasti:

”Oi Jumala, tiedän, että Sinun komenzoissasi ja määräyksissäsi ei ole lainkaan julmuutta tai sortoa etkä kiirehdi rankaisemaan ketään, sillä vain se kiirehtii tekoon ken pelkää menettävänsä tilaisuuden ja vain se, joka on heikko ja kykenemätön, on sorron ja julmuuden tarpeessa.

Sinä, oi Luoja, olet puhdas ja ylevämpi kuin nämä epäkohdat.”¹

Eräs teologi sanoo:

”Ihmiskunnalle on parempi, jos se viettää elämänsä Yhden Jumalan palvonnassa, sillä henki, joka palvelee Jumalaa, on oikeutetusti ruumin komennossa, ja mieli joka palvelee Jumalaa, hillitsee intohimot ja ihmisen vallattomat tunteet. Siispä kysyn, kuinka voisi olla oikeudenmukaisuutta ihmisessä, joka ei palvo Jumalaa? On selkeästi nähtävissä, että tämänkaltainen henkilö ei hallitse ruumiillista olemustaan hengellään eikä tunteitaan älyllään.”²

Heille, jotka palvovat Jumalaa, ideaali elämä on se, mikä tulee kuoleman jälkeen. Kuten Koraani sanoo: *”Tämän puoleinen elämä on vain leikkiä ja huvitusta, mutta tuonpuoleinen asumus on todellinen elämä. Kunpa he vain tietäisivät!”* (29:64).

Ne jotka ovat omistautuneita Jumalalle, eivät ainoastaan ole pelottomia kohdatessaan kuoleman vaan jopa odottavat kaivaten Kuolemanenkelin kuiskaavaan sointuisasti korvaansa: *”Sinä levollinen sielu, palaa Herrasi luo tyytyväisenä, miellyttävänä”* (89:27–28).

Nämä Koraanin jakeet ovat myös asiaankuuluvia:

”Herrasi edessä on kaikkien seistävä”. (75:12).

”Herrasi luo on kaikkien palattava.” (96:8).

”Kaikki, mitä taivaassa ja maassa on, tulee Armollisen eteen

¹ *S}ah}i>fah al-Saj}a>di>jjah*, s. 284

² *Khoda>vanda>ne Andi>sheje Sija>si>*, osa 1, s. 353

*palvelijana. Hän pitää heistä lukua ja laskee heidät.
Ylösousemuksen päivänä jokaisen heistä täytyy tulla yksin
Hänen eteensä.” (19:93–95)*

Tuonpuoleisessa valtakunnassa onnellisuus on kaiken olevaisen olennainen päämäärä ja meille tarjoutuu nautintoja, joita emme pysty kuvittelemaankaan.

Lyhyesti sanottuna tämä sekavuutta ja sortoa täyttä oleva elämä on vain pieni osa elämän kokonaisuudesta. Yksi ryhmä tulee ansaitsemaan tekojensa lopullisena seurauksena ikuisen asumuksen Jumalan armon läheisyydessä ja toinen tulee löytämään itsensä tuomittuna iättömään kärsimykseen Iblisin¹ naapurina. Ovatko nämä kaksi kohtaloa mitenkään tasavertaisia, helvetin kurjuus ja paratiisin siunaus? Ihmiset ovat kuitenkin vapaita valitsemaan niiden välillä.

¹ Saatana

Viides Kappale:

Ihmisen olennainen luonne todisteena ylösousemuksesta

Jos katsomme uskontoa ihmishistorian sosiologisesta näkökulmasta, tulemme näkemään, että jokaisessa aatteellisessa tasossaan, oli tämä sitten tallennetun historian aikana tai esihistorian sumuisissa vaiheissa, ihmisellä on aina ollut vankka usko kuoleman jälkeiseen elämään.

Arkeologien kaivauksista löydämme jäänteitä primitiivisistä ihmisistä, jotka kaikki uskoivat tämän elämän jälkeiseen elämään. Työkalut ja välineet, joita he hautasivat vainajiansa kanssa, ovat todisteita heidän yksilöllisistä konsepteistaan elämästä kuoleman porttien tuolla puolen. He tiesivät, että kuolema ei ole kaiken elämän loppu, mutta virheellisten aatteidensa takia he kuvittelivat ihmisen tarvitsevan tämän elämän työkaluja tulevassa aivan kuin nykyisessä elämässä ja ajattelivat ihmisen pystyvän hyödyntämään kanssaan haudattuja välineitä.

Missä tahansa ja milloin tahansa ihminen elikään, hänellä on aina ollut piilevä aistimus, eräänlainen inspiraatio, joka on sallinut hänelle toivon huomisesta. Jotkut yksilotteiset sosiologit eivät käsitä tätä totuutta puhtaasti yksiselitteisillä tulkinnoillaan ja puivat tilannetta vain sosiaaliset ja ekonomiset tekijät mielessään. Keskittyessään joidenkin uskontojen fantastisiin ja taikauskoiisiin ulotteisiin, he ylitsekatsovat positiiviset piirteet, joita seuraa uskosta tuonpuoleiseen.

Näitä syvällisiä ja piintyneitä uskoja ei voida pitää pelkästään taipumuksien ja tottumuksien tuloksena, sillä tottumus ja perinne eivät voi ikuisesti vastustaa aikaa ja muutoksia, joita se tuo tullessaan ihmisyhteiskuntaan.

Vaikka maailman ihmiset eroavat toisistaan kansallisissa ja sosiaalisissa perinteissään etnisten ja luonnollisten variaatioiden takia niin, että jokaisella kansalla on erityiset perinteet ja ajatustavat, kaikkia kuitenkin yhdistävät tietyt vaistot ja piirteet.

Missä tahansa maassa tai mantereella ihminen asuukaan ja asuikin, he kaikki, olivat he sitten barbaarisia, takapajuisia tai esihistoriallisia, arvostavat aatteita, kuten oikeutta, tasa-arvoisuutta ja luottavaisuutta ja vieroksuvat ja paheksuvat petturuutta, julmuutta ja anarkiaa.

Tuhoisat muutokset ja vallankumoukset ovat voineet mullistaa ja hävittää monet perinteet ja tottumukset, jotka ovat vuosituhansia hallinneet yhteiskuntia, niin ettei niistä ole jäänyt jälkeäkään nykypäivään. Tästä huolimatta se kiintymys ja kunnioitus, jota ihmiset osoittivat menneisyydessä sellaisille hyville kuin oikeudenmukaisuus, avokätisyys ja luottamus, jatkuu edelleen täysin samanlaisena jokaisessa yhteiskunnassa. Voisi jopa sanoa, että ihmisen rakkauden liekki näitä aatteita kohtaan palaa kirkkaammin tänään ja että hänen kiintymyksensä näitä kohtaan on syvällisempi kuin koskaan ennen.

Lasten tulee oppia puhtaasti sosiaaliset käytännöt silloin, kun heidän älynsä ja havainnolliset kykynsä kukkivat. Vastakohtaisesti vaistonomaiset ja luonnolliset vietit ilmestyvät lapsen sisäisestä olemuksesta ilman minkään näköistä opetusta tai johdattelua.

Synnyynnäinen ja vankasti ihmisen luontoon juurtunut usko ikuisiin totuuksiin ja tietoisuus luomakunnasta ja ylösnousemuksesta ovat osoittaneet itsensä immuuneiksi kaikille muutoksille, joita yhteiskunnat ovat kokeneet historiassa, sillä nämä ovat pysyviä ja stabiileja.

Ne, jotka hautaavat päänsä harhaluulon hiekkaan, yrittävät vain kieltää erään ihmiskunnan syvällisimmistä havainnoista perusteettomilla ja yleensä käsittämättömillä kuvitelmillään.

* * * * *

Usko tuonpuoleiseen on esiintynyt muodossa tai toisessa roomalaisten, egyptiläisten, kreikkalaisten, babylonialaisten, kaldealaisten ja muiden muinaisen maailman kansojen keskuudessa, vaikka heidän uskonsa yleensä olikin pinnallista, taikauskon turmelemaa ja kaukana loogisuudesta, jota todellinen usko Jumalan ykseyteen tarjoaa. Sama pätee joidenkin alkukantaisten kansojen uskontoihin. Esimerkiksi eräiden kongolaisten heimojen perinteen mukaan kuninkaan kuollessa kahdentoista neitsyen tuli taistella etuoikeudesta tulla haudatuksi hänen kanssaan, usein kohtalokkain seurauksin. Fidzhisaarten kansat taas uskoivat kuolleiden touhuavan samojen puuhien parissa kuin elävät: taistelevan sodiassa, synnyttäen, lapsia, kyntävän viljelmiä jne.

Eräs tiedemies kirjoittaa:

”Eräs fidzhiläisten perinne oli haudata äiti ja isä elävänä näiden saavutettua neljäkymmenen vuoden iän. Koska tämä ikä on suurin piirtein ihmisiän keskellä, he halusivat, että henkiin herätessään vainajalla olisi neljäkymmenen ikäisen fyysiset voimat.”¹

Samuel King, tunnettu sosiologi, sanoi:

”Uskonto maailmanlaajuisena ilmiönä ei ole ainoastaan nykyajan piirre; tarkka tutkimus osoittaa primitiivisemmilläkin heimoilla olleen jonkin muotoisen uskonnon. Nykyihmisen esi-isällä, neandertalinihmisellä, oli

¹ *Mushāhedāte 'Elmī*, s. 98

selkeästi jonkinlainen uskonto. Tiedämme hänen haudanneen vainajansa tietyllä tavalla laittaen työkalunsa ja välineensä näiden viereen, täten osoittaen uskoa tulevaan maailmaan.”¹

Meksikon kansan tapana taas oli haudata hovinarri kuninkaan kanssa, jotta tämä ilahduttaisi kuollutta hallitsijaa haudassa ja haihduttaisi tämän surun vitseillään ja huvituksillaan.

Kolmen vuosituhannen takaiset kreikkalaiset puolestaan uskoivat, ”että ihminen ei katoa kuollessaan, vaan hän jatkaa elämäänsä tämän maailman ihmisten tavoin täysin samoilla tarpeilla. Tästä syystä he asettivat ruokaa hautojen ääreen...”²

Ylösnousemus ja sisäinen vaisto

Vaikka jotkin uskomukset tulevan elämän tarkasta luonteesta saattavat olla taikauskon tahraamia tai totuuden ja vääryyden sekoituksia, uskon itsepintaisuus ja jatkuva ilmestyminen kautta aikojen viittaa sen olevan synnynnäinen osa ihmisen luonnetta ja kuuluvan hänen sisäiseen ytimeensä. Se on inspiraation ja sisäisen näkemyksen vaalima ja on sulautunut ihmisolemuksen rakenteeseen.

Epäilemättä ihmistieto perustuu tietyille itsestään selville premisseille ja jos nämä kyseenalaistetaan, niin auktoriteetti, jolle koko tieto ja tiede ovat perustuneet, tulisi horjumaan eikä tietoon voisi lainkaan varautua. Ihmisen synnynnäisen, alkukantaisen luonteen antama todistus on tosiasiasa kaikista kiistämättömin eikä mikään logiikka siihen pure.

Ilman tarvetta minkäänlaiselle järkeilylle tai väittelylle voimme synnynnäisen luonteemme avulla ymmärtää, että olemisen järjestys perustuu oikeudelle ja

¹ *Jāme'e Shenāsī*, s. 192

² *Melale Sharq va Jūnān*, s. 167

vastuuvollisuudelle. Kaikki, mikä on lähtöisin esanssistamme, on osa olemustamme ja luomakunnan järjestystä, järjestystä joka ei tee tilaa virheelle. Ihmisen sisäinen luonne on se, mikä sallii hänen löytävän totuuden.

Kun vaistonomainen tietoisuutemme ja luontemme inspiroivat meidät ymmärtämään, että maailmankaikkeudessa vallitsevat vastuu, velvollisuus ja laki, olemme todellisuudessa saaneet käsiimme selvän, empiiristä varmuutta ylivoimaisemman todistuksen. Ymmärtäessämme tämän sisäisellä luonteellamme näemme ylösnousemuksen välttämättömyyden ja väistämättömyyden täydellä selkeydellä.

Tunteemme paljastavat meille selkeästi, että tarkoituksettomuudella ja vastuuttomuudella ei ole tilaa objektiivisessa maailmassa. Tarkat lait säätelevät kaikkea olevaa, pienimmästä atomin partikkelista suurimpaan taivaankappaleeseen. Planeettojen ja tähtien synty ja kuolema, auringon massan transformaatio loistavaksi energiaksi, kaikki tapahtuvat tarkkojen laskelmien mukaisesti. Erilaisilla orgaanisilla massoilla on jokaisella omat attraktion linjansa. Mikään ei mene hukkaan, ei edes atomin hiukkasen verran energiaa. Lyhyesti sanottuna koko luomakunnan järjestys seuraa muuttumatonta säännöllisyyttä. Se muistuttaa taulukkoa täynnä vankkoja ja taipumattomia lakeja.

* * * * *

Miksi sitten ihmisen käytös poikkeaa normista? Miksi se ei perustu oikeuteen ja säännöllisyyteen? Miksi epäoikeudenmukaisuus, sekasorto ja malttamattomuus saavat vaeltaa vapaasti ihmisten valtakunnassa?

Vastaus on selvä: meidät erottaa muista luonnonkappaleista meille siunattu ja suotu tietoisuus ja vapaa tahto.

Käytöksemme ja tekojemme pelikenttä on erittäin laaja. Jos Jumala niin tahtoi, Hän voisi pakottaa meidät seuraamaan luonnollista lakia, mutta Hänen kauaskantoinen viisautensa sai Hänet tekemään meistä kalifeja¹ maanpäälle ja suomaan meille vapauden. Täten epäoikeudenmukaisuus ja vastuuttomuus ovat tämän vapauden väärinkäyttöä ja sen mitä järjettömin perversio.

Tämä maailma on koettelemuksen ja koetuksen maailma, joka mahdollistaa siirtymisemme meitä vielä odottaviin eksistenssin vaiheisiin. Täten emme voi pitää tätä ohimenevää, julmuutta, sortoa ja häväistystä täynnä olevaa elämää kokonaisuutena. Todellisuudessa se on vain ensimmäinen kappale pitkässä tarinassa, joka jatkuu ikuisuuteen.

Sisäiset tuntemuksemme kertovat meille, että sortaja, joka pakenee maallista oikeutta, ja hän, joka loukkaa toisten oikeuksia ja karkaa lain kourasta, ja rikollinen, joka onnistuu varmistamaan lain tehottomuuden osaltaan, tulevat kohtaamaan maailmankaikkeuden perustana olevan oikeuden.

Oikeuden tarpeellisuus ja väistämättömyys luomakunnan järjestyksessä saa ihmisen uskomaan, että eräänä päivänä tarkka tilinteko tulee tapahtumaan täydellisessä oikeudenmukaisuudessa.

Jos todellinen oikeus olisikin vain kuvitteellinen ideaali ja sydämessä tuntemamme usko siihen vailla minkäänlaista

¹ Arabiaksi *khalīf*, eli hän joka hallitsee todellisen hallitsijan poissaolossa

todellisuutta, niin minkä takia kaipaamme oikeutta itsellemme ja muille? Miksi nähdessämme muiden oikeuksiin kajottavan vihastumme ja olemme jopa valmiita antamaan henkemme oikeudenmukaisuuden tähden? Miksi rakkaus oikeutta kohti olisi niin syvälle juurtunutta sydämiimme ja miksi odottaisimme jotain, mitä ei ole edes olemassa? Eikö janomme oikeudenmukaisuuteen ole todiste sen olemassaolosta, aivan kuten veden janoaminen on todiste veden olemassaolosta?

Kuolemattomuuden kaipuu

Kaipuu ikuiseen elämään on osa ihmisen perusluonnetta, sulautunut hänen ytimeensä. Kuolemattomuuden konsepti ei ole vahingollinen eikä opittu mieltymys. Päinvastoin tämä syvälinen kaipaus itsessään todistaa ihmisellä olevan ennestään ikuisen elämän kapasiteetti. Luomakunnan järjestyksessä jokainen luonnollinen inkliinaatio toteutuu sille sopivalla tavalla; kuolemattoman elämän kaipuu vuorostaan on epäluonnollinen ilmiö eikä täten voi toteutua.

Ihmisen on mahdotonta sammuttaa sisäisen luontonsa liekki ja täysin unohtaa synnynnäistä taipumustansa eksistenssin lähteeseen. Näin ollen hänen mielensä vaistomaisesti kääntyy kohti tuota Ainutlaatuista Esanssia aina hänen kohdatessaan elämän koettelemukset ja vaikeudet. Samaten ne, jotka kieltävät tuonpuoleisen, tiedostamattaan kaipaavat ikuista elämää joka kerta saapuessaan umpikujaan elämässään.

Heti kun ihminen saa hetkellisenkin hengähdystauon materiaalisen elämän myllerryksestä ja mahdollisuuden pohtia ja katsoa sisäänpäin, hän miettii kuoleman jälkeistä elämää ja alkaa yhä selvemmin tuntea tämän ohimenevän ja rajallisen maailman tyhjyyden.

Eläimet löytävät rauhan tyydyttyään fyysiset tarpeensa. Ihminen puolestaan, saavutettuaan materiaalisen tyytyväisyyden ja ruumiillisen nautinnon, alkaa tuntea rauhattomuutta. Eriskummallinen kipu vaivaa hänen sieluaan. Monet, jotka löytävät itsensä tässä asemassa, kiinnittävät huomionsa muihin asioihin. He turvautuvat viihteeseen ja huvituksiin karatakseen sisäistä vaivaantuneisuuttaan ja saadakseen edes hetkellisen helpotuksen murheesta, jonka ajatukset tulevasta aiheuttavat hänessä.

Monia ovat olleet myös ne, jotka luulivat itsemurhan olevan ainoa pakotie tästä musertavasta piinasta ja jotka täten ovat hakeneet turvaa tästä kuvitteellisesta pelastuksesta.

Oppineet ja ajattelijat ovat aina kritisoineet tämän maailman elämää, sen seosta nautinnosta ja kivusta, ilosta ja surusta. Profettojen, pyhimysten ja uskonnon muiden suurten nimien joukosta ei löydy ketään, joka olisi pitänyt tätä maailmaa ideaalisena tai kelpollisena paikkana ihmiselle.

Monet kieltävät kielellään uskon ylösnousemukseen ja tuomiopäivään, vaikka samalla pyrkivät jättämään itsestään jälkeensä hyvän nimen. Miksi joku, joka pitää kuolemaa kaiken loppuna, olisi huolissaan hyvästä maineestaan tai hyvien tekojensa säilyvyydestä kuolemansa jälkeen?

On hyödytöntä urakoida niin kovasti jonkin sellaisen eteen, jolla ei ole minkään näköistä todellisuutta; kuinka tieteellinen saavutus, hyväntekeväisyyden ele tai taideteos, voisi hyödyttää elämän tullessa loppuun häntä, joka kieltää kaikki elämän muodot kuoleman jälkeen?

Tämänkaltainen henkilö tosiasiallisesti toimii sisäisen olemuksensa halusta ja paljastaa uskonsa omaan kuolemattomuuteensa.

* * * * *

Ihmisen halujen ja pyrkimysten skaala on rajaton siinä määrin, että jos hän tulisi hallitsemaan koko maailmaa, hänen rauhaton sielunsa ei vielääkään löytäisi tyyneyttä; hän kohdistaisi aatteensa kohti muiden planeettojen valtaamista. Jos hypoteettisesti olettaisimme hänen saavuttavan tämänkin päämäärän, jokin salaperäinen sisäinen tuntemus silti ryöstäisi hänen mielenrauhansa ja tyyneytensä.

Ihminen ei myöskään havaitse minkäänlaista rajaa tiedon saavutukselle. Tosiasiassa jokaisella askeleellaan kohti korkeampia tiedon asteita hänen halunsa saada selville enemmän kasvaa entisestään. Koko maailmankaikkeus ei voi täysin sisältää ihmisen kaipausta tutkimukselle ilmeisestä rajattomuudestaan huolimatta, sillä eivät taivaat eikä maa voi pidätellä ihmisen ikuista sielua. Ihminen ei hyväksy muuta rajoitetta haluilleen kuin kuolemattomuuden, joka sallii hänen saavuttaa lopullisen päämääränsä.

Täten viisas runoilija, samastaen itsensä *Ĵalāl al-Dīn Rūmī*n, toteaa:

”Henkeni noussut ol’ Rakkaan valtaistuimeen,

*’Rūmī’ ja ’Balkhī’,¹ minulle vain kaksi ihoa,
olleet,*

Vaikk’ ruumis oli Khorasanista matkalla Roomaan,

Henkeäni ei pidätä mikään maa,

Älköön luulko minun olevan matonen maan,

En maasta ole, vaan taivahasta.”

¹ Iranilaisia runoilijoita

Jotta ihmisen luonnolliset impulssit täyttyisivät ja toteutuisivat, tulee tarpeellisten keinojen tätä varten olla olemassa; vertauskuvallisesti olisiko mahdollista, että maailmassa ei olisi vettä janon vietin tyydyttämiseen?

Tämän syvällisen tunteen, ikuisen elämän kaipuun, täytyminen edellyttää tiettyjen olosuhteiden olemassaoloa. Jos ihmisissä piilevien sisäisten inkliinaatioiden ja pyrkimysten tyydyttämistä varten ei olisi olemassa tarvittavia keinoja ja olosuhteita, niin ihminen joutuisi sekavuuden ja harhautuneisuuden kohteeksi. Kaikki hänen toiveensa ja pyrkimyksensä perustuisivat illuusioon ja turhuuteen. Voimme kuitenkin nähdä selkeästi, että universumin järjestelmällisessä systeemissä ei ole löydettävissä yhtäkään ilmiötä, joka olisi epäsäännöllinen tai pois paikaltaan.

Voimme täten väittää, että mikään ihmisen olennaiseen luonteeseen juurtuneista inkliinaatioista tai haluista ei ole turha tai tarkoitukseton. Tämänkaltaisessa tilanteessa voimme myös vakuuttaa, että ihmisen esanssi ei koe hävitystä astuessaan kuoleman porttien lävitse. Päinvastoin se on juuri tuo tuonpuoleinen, jossa hänen kaipauksensa ikuista elämää varten toteutuu.

Norman Vincent kirjoittaa:

”Minulla ei ole koskaan ollut pienintäkään epäilystä ikuisesta elämästä; uskon siihen ja pidän sitä kiistämättömänä.”

”Ihmisen sisäinen tunne ikuisesta elämästä on yksi tärkeimmistä ja positiivisimmista todisteista, joka ohjaa meitä kohti tämän totuuden arvostamista. Kun Kaikkivoipa Jumala haluaa ohjata ihmistä kohti tiettyä totuutta, Hän ensimmäiseksi kylvää tuon aatteen siemenen tämän

sisimpään tietoisuuteensa. Ihmisen jano ikuisuutta varten on niin universaali, että on hyväksymätöntä olettaa sen jäävän toteutumatta.

”Ihminen ei tule hyväksymään metafyyysisiä totuuksia matemaattisten todisteiden kautta; usko ja inspiraatio saavat hänet tästä vakuuttuneeksi. Tosiaan inspiraatiolla on tärkeä rooli jopa tieteellisten totuuksien valtakunnassa.”¹

Ryhmä oppineita päätteli seuraavaa tutkittuaan ihmisten uskomuksia tuonpuoleisesta:

”Totuus on, että usko ja sisäinen vakaumus elämän jälkeiseen kuolemaan ovat parhaat ja vankimmat todisteet tuonpuoleisen todellisuudesta.

”Jumalan tahtossa vakuuttaa ihmishengen hyväksymään tietyn asian Hän sulauttaa ihmisen vaistoihin tämän uskon perusteet ja siihen johtavat tekijät. Tämän Luojamme viisaan teon takia jokainen havaitsee ikuisen eksistenssin ja loputtoman elämän piilevän sielunsa syvyyksissä. Koska tuonkaltainen päättymätön elämä ei ole toteutettavissa ihmisen nykyisessä olosuhteessa, eri olosuhdeasetelma on tarpeellinen tämän kaipauksen toteuttamiseksi. Tämä universaali tietoisuus kuolemattomuudesta on niin syvällistä ja niin hyvin juurtunutta, että sen vaikutuksia ihmiselämään ei voi jättää huomioimatta. Mitä muinaisimmista ajoista aina nykypäivään saakka se on ollut tuo voima, joka on pitänyt uskoa ylösnousemukseen elossa virkeänä ihmisten mielissä.”²

* * * * *

¹ *Da>neshtaniha>je Ĵaha>ne ‘Elm*, s. 204 - 205

² *Ru>h{ al-Di>n al-Isla>mi>*, s. 96

Vahva usko ikuiseen elämään on löydettävissä jokaisen suuruskonnon historian jokaiselta sivulta; se on erottamaton osa kaikkia taivaallisia uskontoja. Tällä käsitteellä on ollut niin tärkeä asema jokaisen profeetan tehtävässä, että yksikään profeetta ei ole noussut esiin valmistamatta seuraajiaan tulevaisuutta varten – tulevaisuutta, jossa he löytävät joko palkkion tai rangaistuksen teoistaan riippuen.

Täydentääkseen armonsa ja suosionsa Jumala, kaiken Alku ja kaiken olevan Opas, Hän ken kääntää ikuisen armonsa ja hyvyytensä katseen kohti palvelijoitaan, ei ole ainoastaan asettanut ihmisen rintaan sisäistä ohjausta ja valaistusta; vaan Hän on myös lähettänyt profeetat kirjoineen ja todisteineen velvollisuutenaan ohjata ihmiskuntaa ja saada ihmiset huomaamaan ylösnousemuksen todellisuus. Tämä on tarpeellista, sillä ihmisen intohimot, taipumukset ja materiaaliset inkliinaatiot vaimentavat tämän synnynnäisen luonteen kuiskauksen. Näin ollen ihmisen sisäinen opas ei riitä takaamaan tämän nousua ihmisyyden todelliseen, korkeaan asemaan eikä selviämistä edessään olevista esteistä.

Koraani sanoo:

”Älä kuvittele, ettei Jumala täyttäisi lupaustaan profeetoille! Jumala on mahtava ja kostava, päivänä, jona maa ja taivas muuttavat muotoaan, ja kaikki tulevat Jumalan, Yhden, Voitokkaan, eteen. Silloin näet syntiset toisiinsa kahlittuna: heidän paitansa ovat pikeä, ja heidän kasvonsa peittää tuli.

”Jumala antaa jokaiselle sielulle palkan sen mukaan, mitä se on ansainnut. Jumala on nopea tekemän tilin. Tämä on sanoma ihmisille, jotta he saisivat siinä varoituksen ja tietäisivät, että on vain yksi Jumala, ja jotta ymmärtäväiset ottaisivat varoituksen vastaan.” (14:47–50)

Kuudes Kappale:

Ylönousemusta koskevat tieteelliset viittaukset

Eräs jatkuvan tieteellisen edistyksen arvokkaista hyödyistä on, että se on todistanut mahdolliseksi, että ihminen voidaan jälleen herättää henkiin. Ihmistiedon edistys on tosiasiaa avannut meille erittäin kiinnostavan alueen tutkimusta varten. Se on valaissut asiaa uudelta kantilta ja antanut meille ensimmäistä kertaa mahdollisuuden tutkia sitä täsmällisesti. Tämä saavutus vaikuttaa huomattavasti tämän tieteellisen osa-alueen parempaan ymmärtämiseen. Lisäksi tämän hetkinen vaikutelma on, että tätä koskevat tieteelliset tutkimukset ovat saavuttamassa kehittyneempiä teorioita.

Mitä laajempi tieteen mittakaavasta tulee, sitä vähemmän ilmenee aiheessa kaksiselitteisyyttä. Kun aikaiset fysikalisti-filosofit keskustelivat ylönousemuksesta, he pitivät henkiin heräämistä mahdottomuutena, ja eivät näin ollen voineet käsitellä ylönousemusta ajanarvoisena keskusteluaiheena.

Ensimmäinen muutos tähän tuli jatkuvan tieteellisen tutkimuksen seurauksena Lavoisier-nimisen, kuuluisan ranskalaistiedemiehen ja nykykemian perustajan, ansiosta. Hän osoitti vääräksi ennestään vallitsevia teorioita ja näin niiden vaikutusvalta tuli aikansa päähän. Tutkimuksissaan, joille hän omisti suurimman osan elämästään, hän tuli johtopäätökseen, että maailman materiaalisen massan kokonaismäärä on vakaa, eikä se lisäännä tai vähene määrällisesti.

Toinen tärkeä edistys tällä alueella oli radioaktiivisuuden löytö ja se havainto, kuinka materia muuntautuu energiaksi. Tämä aiheutti muutamia muutoksia Lavoisierin laissa, mutta

materian ja energian pysyvyyttä koskeva laki piti edelleen paikkansa.

Meitä ympäröivässä materiassa, josta koko maailma koostuu, tapahtuu jatkuvasti kemiallisia reaktioita, jotka aiheuttavat muutoksia ilmiöiden muodossa ja koostumuksessa. Mitään ei kuitenkaan koskaan haudata olemattomuuden kuoppaan. Mitä näemme ja havaitsemme on kokoelma eriäviä kappaleita, joilla on erilaisia muuntautumiskelpoisia ominaisuuksia. Täten olemuksen tuhoamattomuuden laki syrjäytti edellisen lain ja selitti täydellisemmällä tavalla kaikki muutokset ja transformaatiot, jotka tapahtuvat materiassa.

Vesipisara joka putoaa maahan ja imeytyy tähän, tupakasta ilmaan nouseva savu, erinäiset polttoaineet joita teollinen koneistus kuluttaa, liekki joka liehahtaa kuivan puun syttyessä, kynttilä joka palaessaan levittää hiukkasensa ilmaan: mikään tästä ei ole kokonaan kadotettu tai hävitetty. Jos meillä olisi keinot koota jälleen yhteen ne osat, joista ne alun perin koostuivat, saisimme käsiimme juuri samat materiaalit ilman pienintäkään menetystä tai hävitystä. Vain pinnallisen näkemyksemme, rajoittuneen ja puutteellisen ajattelutapamme takia kuvittelemme kaiken olevaisen joskus katoavan.

* * * * *

Ihmisruumis on tullut tomusta ja käydessään läpi muutoksen ja transformaation eri vaiheet, se tulee palaamaan takaisin tuohon alkuperäiseen muotoonsa. Tämä johtuu siitä, että ihmisruumis pystyy kokemaan ja vastaanottamaan muutoksia, mutta sen eksistentiaalinen ydin ei koskaan taivu kohti olemattomuutta näiden muutosten vaikutusten alla. Se

vain menettää joitain olemuksensa yksityiskohtaisia piirteitä, kuten kaikki muukin olevainen, mutta ei koskaan uhraa pienintäkään määrää todellisesta esanssistaan.

Samoin ihmisen kuollut ja eloton muoto muuttuu sisäisten ja ulkoisten tekijöiden vaikutuksesta tomuksi heittelettien suunnasta toiseen joka kerta omaksuessaan uuden muodon. Esimerkiksi ajan myötä kasvi voi kasvaa maaperästä, johon ihminen on haudattu, ja tulla tämän jälkeen eläimen syötäväksi osallistuen tämän kasvuun. Täten ihmisruumiin koostumukseen on ilmestynyt vaihtelevaisuutta, mutta sen substanssi ja sisältö säilyvät vankkana ja tuhoutumattomana läpi kaikkien sen kokemien muutosten.

Jopa eri energian muodot, joita hyvät ja pahat tekomme aiheuttavat, ovat kestävyiden ja pysyväsyyden merkitsemiä. Ne säilytetään maailmankaikkeuden arkistoissa kohtalomme päättävänä tekijänä, oli tämä sitten hyvä tai paha, ikuinen onnellisuus tai jatkuva kärsimys. Tekojemme seurauksista ei ole pakoa.

Pohtimalla näitä tosiasioita voimme ymmärtää, että ylönousemus on tieteellisesti mahdollista.

Täysin itsenäisesti kaikesta edeltävästä voimme kysyä, miksi Jumala ei pystyisi jälleen luomaan ihmismuotoa, jonka Hän aluksi loi hajaantuneista tomun hiukkasista ja palautti myöhemmin jälleen tomuksi?

Koraani viittaa tähän jatkuvasti sanoen: *”Maasta me olemme teidät luoneet ja siihen me teidät palautamme ja sieltä me tuomme teidät esiin uudestaan.”* (20:55)

Tässä jakeessa huomiomme kohdistuu Tekijän luovaan voimaan. Se esittää ihmisen menneisyyden ja tulevaisuuden tässä maailmassa yhdessä yleiskuvassa, ja näin ihmisen rauhaton ja skeptinen sielu löytää lohtua ja itsevarmuutta. Ajatus, että ihminen tulisi kuoleman nielaistavaksi, osoitetaan epäloogiseksi ja puheet hänen kokemiensa muutosten ja vaihdoksien tarkoituksettomuudesta absurdeiksi.

Elämä tämän maailman kapeassa sfäärissä on liian mitätön edustaakseen luomakunnan lopullista päämäärää. Jos pohdiskelemme luomakuntaa laajemman kuvan kantilta, niin tulemme näkemään, että tämä mitätön valtakunta yksikseen on aivan liian arvoton ollakseen ylvään alkuperänsä väärtti.

Puhutellen niitä skeptisiä henkilöitä, jotka kuvittelevat ihmisruumiin olevan kykenemätön nousemaan jälleen henkiin sen liuettua ja kadottua kemiallisten reaktioiden seurauksena maaperään, Koraani julistaa: ”*Herätettäisiinkö meidät henkiin, kun olemme kuolleet ja muuttuneet maaksi? Se vasta olisi kaukaa palaamista.*’ *Kyllä me tiedämme, mitä maa heistä nielee, ja tarkoin varjeltu Kirja on meidän luonamme.*” (50:3-4)

Tämä jae viittaa joukkoon epäuskovia, jotka kieltävät kuolleiden ylösnousemuksen. Se muistuttaa heitä, että Jumala on täysin tietoinen siitä minne osat, joista heidän ruumiinsa kerran koostuivat, ovat luontoon sittemmin hajaantuneet. Hän tulee keräämään nuo ylösnousemuksen tasangolle ja jälleenrakentamaan heidän ruumiinsa tavalla, jota epäuskovaiset luulivat mahdottomaksi. Tämä jälleenrakennus tulee koostumaan samasta sisällöstä ja tulee perustumaan ruumiimme edelliselle rakenteelle.

Koraanin vakuuttava logiikka

Kun Islamin profeetta, siunaus ja rauha olkoon hänelle ja hänen perheelleen, opetti ylösnousemuksen periaatteita pakana-arabeille, beduiini nimeltä Ubai b. Khalaf otti kouraansa mädäntyneen luun ja lähti matkaan kohti Medinaa tavatakseen Profeetan (s)¹. Hänen tavoitteenaan oli osoittaa vääräksi sekä Profeetan opetukset että Koraanin logiikka, jolle nämä perustuivat. Hän nosti luun aivan kuin se olisi ollut huomattava todistuskappale, jauhoi sen tomuksi ja sirotteli sen hiukkaset ilmaan. Sitten hän puhutteli Profeettaa (s) näillä karkeilla, hienostelemattomilla sanoilla, joita hänen kapinallisuutensa ja tietämättömyytensä hänessä inspiroivat:

”Kuka palauttaa henkiin tämän mädän luun hajaantuneet tomut?”

Hän uskoi täten voivansa kumota Profeetan (s) opetukset ja tuhota muiden uskon kuolleiden ylösnousemukseen. Hänen tietämätön ajattelutapansa oli este luomakunnan todellisen luonteen ymmärtämiselle, joten hän oletti tomuksi hajonneen luun osasten olevan mahdottomia kasata jälleen yhdeksi kappaleeksi. Hän vaati itsepäisesti, että ihmisruumiin lukemattomien osien jälleenkoonti olisi järjellisesti hyväksymätöntä, ja näiden hajaantuneiden hiukkasten henkiinherääminen olisi täysin epätodennäköistä.

Koraani vastasi seuraavalla vahvalla ja loogisella argumentilla: ”*Sano (oi Profeetta): 'Ne herättää henkiin sama, joka ne alussa loi. Hän osaa luoda kaiken... Eikä Hän, joka on luonut taivaan ja maan, kykenisi luomaan uudestaan*

¹ *Sjall-Alla>hu 'alaihi wa a>lihi> wa sallam* , eli siunaus ja rauha olkoon hänelle ja hänen perheelleen

samanlaisia kuin he? Kyllä hän on Luoja, Viisas.” (36:79, 81)

* * * * *

Koraani kutsuu ihmistä pohtimaan luomakunnan laajaa rakennetta lukemattomine ilmiöineen ja yksityiskohtineen. Se kutsuu häntä käyttämään viisauttaan ja älykkyyttään, jotka ovat hänelle annetut työkalut maailmankaikeuden perusteiden ymmärtämiseksi. Tällainen mietiskely saa hänet ymmärtämään, että elämän palauttaminen ihmiselle ylönousemuksen kautta ei ole sen vaikeampaa kuin hänen alkuperäinen luomisensa erilaisista yhdistetyistä perusmateriaaleista.

Pohdinta ja järkeily johtavat oikeaan ymmärrykseen; ne ovat metodeja, joilla ihmisen tulisi saavuttaa todellinen ymmärrys maailmasta, jossa tämä asuu, ja niiden avulla tämä varmistuu syvällisellä ja loogisella tavalla aatteistaan.

Koraani painottaa ylönousemuksen tärkeyttä seuraavasti: *”Väsyisimmekö me muka ensimmäisestä luomisesta? Kuitenkin he epäilevät uutta luomista?” (50:15)*

Koraani pyrkii saamaan ihmisen ymmärtämään, että vaikka kuolleiden herättäminen henkiin saattaakin vaikuttaa mahdottomalta ihmisen kyvyille, se on aivan mutkatonta Jumalan ikuiselle voimalle, Hänelle, joka puhalsi hengen ensi kertaa ihmisen elottomaan ruumiiseen.

Ihminen voi hyvinkin kysyä, kuinka elämän henkäys voitaisiin jälleen puhaltaa hänen ruumiinsa osiin sen jälkeen kun ne ovat lienneet maaperän syvyyksiin tai kuinka hänen

eloton massansa voitaisiin nostattaa henkiin, vaikka osat, joista se on muodostunut, olisivat hajaantuneet.

Mutta tämä hajaantuminen ei johda niiden ikuiseen erossa olemiseen. Ihmisjärki voi ymmärtää, että Jumalan ikuinen ja ääretön luova voima voi vaikeuksitta kerätä yhteen nuo hajaantuneet elementit ja saada nämä jälleen sykkimään elämän voimalla.

Ylväs Koraani muistuttaa seuraavin sanoin ihmistä Jumalan rajattomasta kyvystä palauttaa jopa pienimmät ja tarkimmat yksityiskohdat ihmisen raajoista entiselleen: *”Luuleeko ihminen, ettemme voi koota hänen luitaan? Osaamme jopa muovata hänen sormenpänsäkin.”* (75:3-4)

Tämä jae painottaa, että Jumala ei ole ainoastaan kykenevä kokoamaan kuolleiden luut ja palauttamaan ne eläviksi, vaan rajattomassa ja vertaansa vailla olevassa vallassaan hän pystyy kokoamaan heidän olemuksiansa hajaantuneet tomunsa, ja nostattamaan ne henkiin.

* * * * *

Kun Jumalan voima alkaa palauttaa ihmistä henkiin saavuttaakseen tällä toimella kaiken olevaisen päämäärän, Hänen ikuinen valtansa ei kohtaa pienintäkään vaikeutta eikä ongelmaa palauttaessaan ihmisen olemuksen pienimmätkin yksityiskohdat entiselleen, aivan kuten Hän vaivattomasti sai elon säteet paistamaan ensi kertaa maapallon elottomille tasangoille.

Siteeraamamme jae esittää kaikista ihmisruumiin ihmeistä sormenpäiden palautuksen entiselleen esimerkkinä Jumalan voimasta. Tämä on merkittävää, sillä vaikka ihmiset saattavat

muistuttaa toisiaan ulkonäköjensä muitten piirteiden osilta, koko maailmasta ei löydy kahta henkilöä, joilla olisi täysin identtiset sormenjäljet.

Aistillinen ja empiirinen tietoisuus ovat opettaneet meille, että kaikkien vaiheiden ja ruumiillisten muutosten läpi, joita koemme tässä elämässä, sormenjälkemme pysyvät aina samoina. Tämä on täysi vastakohta jatkuville muutoksille, joita ruumiimme muutoin kokevat.

Jos sormen iho jostain syystä vahingoittuisi, niin uusi iho kasvaisi sen tilalle täysin samoilla piirteillä varustettuna. Asiaan erikoistuneet tietävät, että sormenjälki on eräs parhaista keinoista henkilön identiteetin selvittämiseksi. Kaikkiällä maailmassa poliisit turvautuvat sormenjälkiin varminpana tapana rikollisen henkilöllisyyden toteamiseksi. Tämä sormenjälkien ainutlaatuinen piirre, johon Koraani viittasi ensimmäistä kertaa, ei ollut tiedossa ennen vuotta 1884, jolloin eräät brittiläiset tiedemiehet totesivat sen merkittävyyden.

Kuka tahansa, jonka mieli on orientoitunut kohti totuutta ja todellisuutta, tulee näkemään ilman epäilystäkään, että Jumalan käden merkki on nähtävissä näissä ihmeissä. Ei kukaan kohtuullinen ja järkevä henkilö voisi hyväksyä, että jokin sokea mekaaninen ilmiö olisi se voima, joka oli kykeneväinen luomaan ihmisen, tuon ihmeellisen, monimutkaisen ja viimeisen päälle hiotun olennon.

Seitsemäs kappale:

Ylösousemuksen merkit tässä maailmassa

Tässä maailmassa olemme todistajina tauottomalle liikkeen ja muutoksen prosessille. Mihin vain katsomme, näemme elämän uudistuvan. Kun astumme talven puutarhaan, meitä kohtaa elottomuuden valtakunta, jota voisi verrata hiljaiseen ja tyyneen hautausmaahan, jossa kuolleet lepäävät.

Maisema säilyy hiljaisena ja surullisena ilman pienintäkään vihreyden ja elon merkkiä, kunnes kevät tuo tullessaan elinvoiman ja vehreyden puiden nyt jatkaessa kasvuaan ja kukintaansa. Olosuhteet muuttuvat hämmästyttävän nopeasti elonhengen puhaltaessa jälleen kuolleiden yli. Maaperä herää henkiin ja käyttäytyy uudella tavalla. Lehdettömien puiden alastomat ja kuihtuneet oksat saavat uudet latvuksensa ja maa, joka vaikutti menettäneen kaikki elonmerkit, hukkuu tuoreiden kukkien ja lehvistön peitteeseen. Miellyttävä ja iloinen maisema korvaa entisen kylmän, kuivan ja hengettömän talvitantereen.

Nämä kuoleman ja elon jokavuotiset uudelleensyntyminen jäävät monilta huomaamatta vaikka tapahtuvatkin aivan silmiemme edessä. He ohittavat ne välinpitämättöminä ilman, että heidän mielenkiintonsa heräisi tai että he oppisivat ja vetäisivät johtopäätöksiä tästä valaisevasta ilmiöstä.

Ihmisen huomiokyvyn samoin kuin hänen selkeän ajattelukapasiteettinsa tulisi kasvaa ja kehittyä. Näiden avulla hän voi ymmärtää monimutkaisiakin asioita. Hänen taipumuksensa jättää huomioimatta jokapäiväisen elämän objektiivisia todellisuuksia vieraannuttaa hänet häntä

ympäröivistä totuuksista. Se myös ryöstää hänen ajatuksiltaan kaiken hedelmällisyyden ja hyödyllisyyden. Ihmiselle on tärkeää, että hän huomioi luonnonilmiöissä tapahtuvia muutoksia ja niiden perustana olevia periaatteita. Tämä auttaa ihmistä ymmärtämään selvemmin sekä ympäröivää maailmaa että omia saavutuksiaan ja hyötymään niistä enemmän.

Nähdessään nuo kuoleman ja uudistumisen kohtaukset monet oppineet yhdistävät ne älyllään ihmisen elämään ja kuolemaan, aivan kuten ylösnousemus olisi fyysisesti heidän silmiensä todistettavissa.

Me emme kuitenkaan voi olettaa, että vain suuret oppineet olisivat kykeneviä huomioimaan ja luokittelemaan objektiivisia faktoja ja tekemään niistä johtopäätöksiä. Tietoisuuden ja valppauden erilaisista tasoista huolimatta kaikki ihmiset ovat vapaita kulkemaan mietinnän ja pohdinnan polulla. Ihminen voi omasta älyllisestä tasostaan riippuen oppia häntä itseään hyödyttävän läksyn ympäröivistä tapahtumista ja ilmiöistä.

Kuiva maaperä ja alastomat puut ovat väliaikaisesti pysäyttäneet kasvunsa epäsuotuisien olosuhteiden takia. Niissä ei tällöin näy jälkeäkään elämästä, mutta sateen ja muiden luonnollisten ilmiöiden ansiosta ne ovat taas täynnä eloa ja vehreyttä. Miksi meidän tulisi rajoittaa elämän ja kuoleman vuorottelua, jossa vaihe seuraa toista, vain kasvien valtakuntaan? Onko mitään syytä kieltää ihmiseltä samankaltaista ylösnousemusta tai väittää sen olevan mahdotonta hänelle?

Kasvit ovat oikeastaan paras esimerkki elämän ja kuoleman vuorovaikutuksesta. Näennäisesti elottomien ja kuolleiden

siementen sisällä piilee eläviä soluja, jotka pysyvät horroksessa ja säilyvät joskus jopa monia tuhansia vuosia terveinä, jonka jälkeen ne voidaan vielä kylvää maahan. Kun siemenet on kylvetty maahan, heräävät nämä solut henkiin lämmön ja kosteuden vaikutuksesta ja alkavat kasvaa. Kukut, pensaat ja ruohot ilmestyvät maan uumenista.

Kuoleman jälkeen ihmiset haudataan samaan maahan ja he muuttuvat maan tomuksi. Ylösousemuksen kevään tullessa ja olosuhteiden ollessa kypsät elämän uusiutumiseksi heidän ruumiinsa osat ja hiukkaset heräävät ja kasvavat esiin maasta, aivan kuten kasvien siemenet.

On totta, että maaperän luova voima vain näennäisesti taukoaa talven ajaksi. Mitään todellista kuolemaa tai elämän loppua ei oikeasti tapahdu. Vain se on varmaa, että luonto käy läpi tietynlaisen seisauksen, elinvoimansa virran lakkautumisen. Meidän tulee lisäksi muistaa, että elämän ensiluomisen aikana planeettamme oli vailla minkäänlaista elämää. Vasta olosuhteiden ja ympäristön ollessa suotuisat heräsi pallomme henkiin elon ensikipinästä.

Elämä, tuo mysteerinen ilmiö

Elämä on tosiaankin mysteerinen ilmiö. Vuosituhansien ajan se pystyy säilymään unessa ja liikkeettömänä kuihtuneiden geenien ja atomien sisälle lukittuna, kunnes se olosuhteiden tullessa suotuisimmiksi ilmestyy atomien ja solujen uumenista ja aloittaa kasvunsa. Ei ole mitään tieteellistä syytä kieltää tätä tosiasiaa.

Tutkijat ovat löytäneet elämää viruksissa, joita ei pysty näkemään edes tehokkaiden elektronimikroskooppien avulla, jotka pystyvät suurentamaan esineitä miljoonakertaisiksi.

Siitä huolimatta nämä virukset ovat näkymättömiä näinkin kehittyneille välineille. Silti niillä on valmiudet elämää, liikettä ja lisääntymistä varten.

Vaikka ihminen pystyy tutkimaan elämää mitä pienimmissä maailmoissa, hän ei koskaan tule löytämään kaikkia elämän muotoja. Hän ei vielääkään ole kyennyt täysin kartoittamaan tai ymmärtämään geenien ja kromosomien kaikkia ulottuvuuksia ja ymmärtämään oman perimänsä ja taustansa eri tekijöitä. Tästä huolimatta elämä ilmaantuu juuri näistä suhteellisen alhaisista, atomin tasoa hipovista, organismeista.

Elämä voi asustaa näiden näkymättömien hiukkasten sisällä turvassa kaikilta haitallisilta vaikutteilta niin, että mikään muutos ei pysty poistamaan sitä ulos turvapaikastaan tai tuhoamaan sitä. Mitä syytä meillä on olettaa, että elämä ei voisi säilyä piilevänä vuosikausien ajan ihmisen maatuneessa ruumiissa? Toista esimerkkiä lainaten miksi nuo solut eivät voisi herätä henkiin aivan kuten hyönteiset ja itikat, jotka heräävät horroksestaan talviunensa jälkeen? Lyhyesti sanottuna, onko mitään estettä sille, ettei elämä loppujen lopuksi ilmestyisi jälleen kuoleman jälkeen?

Koraani, joka sisältää koko elämän ja kuoleman laajan ja alati liikkeessä olevan kirjon, vertaa ihmisen paluuta henkiin kasvien ylösnousemukseen:

”...Me olemme virvoittaneet sateen avulla martaan maan; samoin myös te nousette haudoistanne.” (50:11)

Toisessa jakeessa:

”Jumala on nostanut teidät maasta, ja Hän vie teidät takaisin maahan ja tuo teidät jälleen siitä esiin.” (71:17-18)

Näissä jakeissa Jumala antaa ihmisille, jotka eivät usko tuonpuoleiseen, todisteita aistillisesta ja materiaalisesta maailmasta, johon he uskovat, todistaakseen heille tulevan elämän olevan mahdollista. Hän antaa epäuskoville selkeät todisteet luonnon ihmeellisestä kirjasta. Tästä huolimatta tietämättömät ja itsepäiset ihmiset sivuuttavat sen ja ovat välinpitämättömiä heitä ympäröiviä ilmiöitä kohtaan sulkien sydämiensä portit totuudelta.

Kuunnelkaamme jälleen Koraanin kutsua:

”...Maankin näet makaavan martaana, mutta kun lähetämme sen päälle sateen, se kohahtaa ja alkaa kasvaa ja viheriöidä erilaisia ihmeellisiä kasveja. Näin on, sillä Jumala on totuus. Hän herättää kuolleet henkiin ja Hän on Kaikkivaltias.”
(22:5-6)

Kun taivas repeää sateeseen ja vesi tunkeutuu maan uumeniin, niin sinne tiivistäytynyt ilma painautuu syvemmälle aiheuttaen maaperässä tietynlaisen liikkeen ja reaktion.

Kun kasvien juuret kasvavat maaperän sisällä, niin sen minkä ne käyttävät maaperästä, ne laajentavat sen omassa rakenteessaan moninkertaisiksi, niin että maa turpoaa ja laajenee huomattavasti sen sisältämän kasvuston takia.

Uskovaisten komentaja, 'Alī b. Abī T{ālib, rauha olkoon hänellä, sanoi: ”Minua kummastuttaa hän ken kieltää ylösousemuksen tuonpuoleisessa, vaikka hän ei voi olla huomaamatta sitä tässä maailmassa.”¹

¹ Ghurar al-H{ikam, s. 493

Imaami esittää näissä sanoissa ihmetyksensä niitä kohtaan, jotka ovat piittaamattomia luonnonilmiöiden merkityksestä.

Koraanin tehokkuus ulottuu kautta aikojen ja sitä tulisi käyttää avaimena maailmankaikkeuden mysteereiden selvittämiseksi. Puhuessaan sikiön luomisesta Koraani kiinnittää ihmisen huomion ylösnousemukseen seuraavilla sanoilla:

”Ihmiset, jos epäilette ylösnousemusta, tietäkää, että me loimme teidät ensin tomusta, sitten siemenpisarasta, sitten alkiosta, sitten sikiöstä, sopusuhtaisesta tai epäsuhtaisesta, tehdäksemme Jumalan luomisvoiman teille selväksi. Minkä haluamme, me annamme viipyä kohdussa määrätyn ajan ja tuomme sen viimein esille vauvana, jotta te sitten kasvaisitte täysi-ikäisiksi. Toiset teistä otetaan pois parhaissa voimissaan, toiset yltävät kurjimpaan vanhuuteen eivätkä enää ymmärrä, vaikka kerran ovat ymmärtäneet...” (22:5)

”Miettiköön ihminen, mistä hänet on luotu: hänet on luotu esille purskahtavasta nesteestä, joka lähtee lantion ja solisluiden välistä. Jumala voi palauttaa hänet henkiin.” (86:5-8)

Koraani puhuu muutoksesta keskustellessaan mädäntyneiden ruumiiden ylösnousemuksesta. Se huomioi, että aivan kuten Kaikkivaltias Jumala muotoili ihmisen savesta luomisen alkuvaiheessa ja asetti tämän maahan asumaan suunnittelemiensa tarkkojen sääntöjen ja tapahtumasarjojen mukaisesti, niin Hän tulee palauttamaan tämän ruumiin alkuperäiseen muotoonsa toisten tarkasti suunniteltujen muutossarjojen avulla.

Jumala on Kaikkietävä ja täysin perehtynyt kaikkiin luomisen ja synnyn muotoihin. Hän tietää mille kehitysradalle ihmisen mädäntynyt ruumis ja luut tulisi asettaa, jotta ne saisivat jälleen alkuperäisen muotonsa. Kuten kaikki taivaalliset teot, tämäkin tulee tapahtumaan universaalien normien ja perinteiden mukaisesti.

Jos jälleenluominen on mahdotonta, niin meidän ei tulisi hylätä mahdottomuutena ainoastaan ylösnousemusta vaan myös ihmisen ensimmäinen luominen tomun hiukkasista, joka johti tämän fyysiseen muotoonsa.

Tiedämme, että ihminen kasvaa ja kehittyy erilaisen ravinnon avulla. Maasta peräisin olevat aineet, kuten hedelmät, kasvikset sekä liha ja maitotuotteet, ovat kaikki pääasiallisen ravinnon lähteitä, jotka takaavat ihmisen fyysiset tarpeet.

Voidaan siis sanoa, että pisara siemennestettä, joka käy läpi monenlaiset kehitysvaiheet ja lopulta saa ihmisen muodon, on itse asiassa vain osa maata ja tomua, joka on kokenut erilaisia muutoksia. Siitä tulee vastasyntynyt vauva, jolla on kaikkien luomakunnan ilmiöiden joukosta erityinen asema sen puhtaiden piirteiden ja sisäisten ominaisuuksien takia.

Jos pohdimme elottoman saven transformaatiota siemennesteen pisaraksi ja tämän jälkeen ihmiseksi, niin meille selviää, kuinka ylösnousemus tapahtuu ja kuinka kuolleet heräävät henkiin.

Juuri siteeraamamme Koraanin jakeet kiinnittävät huomiomme ensisijaisesti luomisen alkuun ja materiaaliin, josta ihminen muodostettiin. Jakeet kehottavat ihmistä pohtimaan niitä eri vaiheita, joita hän joutui käymään läpi, kunnes tuli täysin muodostuneeksi ihmiseksi. Ne myös

nostavat esille kysymyksen siitä, voisiko Mahtava Suunnittelija ja Muotoilija olla kykenemätön kokoamaan yhteen ihmisen fyysisen olemuksen hajaantuneet partikkelit ja luomaan niistä uuden muodon ja puhaltamaan siihen jälleen kerran elonhenkäyksen.

Koraani turvautuu tässä rationaaliseen analogiaan: jos yksilö tai ryhmä kykenee tiettyyn tekoon, niin järki määrää, että se kykenee toiseen samantapaiseen tai ehkä parempaan tekoon.

Tässä tapauksessa emme kuitenkaan puhu vaikeammasta tai monimutkaisemmasta tehtävästä. Väitteemme koskevat helpompaa ja mutkattomampaa toimintaa: ruumiin ainesosien hajottua ja hajaannuttua Jumala luo ihmisen jo valmiiksi olemassa olevista materiaaleista.

Tulemme täten ymmärtämään selkeästi näiden jumalallisten sanojen merkityksen:

”Maasta me olemme teidät luoneet ja siihen me teidät palautamme ja sieltä me tuomme teidät esiin uudestaan.”
(20:55)

Sikiön kehitys

Sikiön kokemat erilaiset muutokset ja läpikäymät välivaiheet matkalla kohti kehitystä ovat eräitä luomakunnan huomattavimmista ihmeistä.

Ihminen on täysin kykenemätön vaikuttamaan sikiön kehityksen kulkuun. Se tapahtuu ruumin sisäisten voimien käskystä ja onnistuu ylittämään kaikki esteet.

Sikiön solut muistuttavat toisiaan kasvun eri vaiheissa ja solumassan keskeltä ei löydy mitään merkkiä ihmisen eri raajoista ja osista. Olosuhteet, jotka saavat ennestään identtiset solut yhtäkkiä muuttumaan ja sallivat raajojen kasvavan ja ruumiinosien muodostuvan niistä, ovat meille vieläkin salattuja.

Levättyään hetken väliaikaisessa pysähdyspaikassaan solut eroavat toisistaan ja jokainen niistä kiirehtii kohti sille määrättyä paikkaa. Sikiön muoto koostuu näistä soluista ja alkaa vähitellen saada tunnistettavan hahmon.

Sitten Jumalan voima puhaltaa elämän hengen tähän elottomaan muotoon tuoden arvokkaan olennon luomakunnan uusimmaksi osaksi.

Alexis Carrel, maineikas ranskalaisajattelijä, kirjoittaa sikiön solujen ihmeellisestä luonteesta seuraavasti:

”Tiedämme ihmisruumiin muodostuvan yhdestä solusta. Kun sikiö kehittyy, tuosta yhdestä solusta tulee kaksi, jotka sitten vuorostaan jakautuvat jälleen kahtia. Tämä jakautumisen prosessi jatkuu, kunnes sikiö on suorittanut kasvunsa loppuun.

”Vaikka sikiön rakenteesta tulee jatkuvasti monimutkaisempi jokaisen kasvun vaiheen edistyessä, se säilyttää tuon yksinkertaisuuden, joka oli alkuperäisen solun ominaispiirteenä. Kun niistä on muodostunut lukematon määrä soluja, niillä on tieto tulevista tehtävistään ruumiin eri toiminnoissa.

”Jokaisen raajan muodostuminen tapahtuu tietyn ja tarkan menetelmän mukaisesti mitä ihmeellisimmällä tavalla.

Solujen asettautumista tiiliksi veden, mineraalisuolojen ja ilmasta löytyvien kaasujen avulla. Lisäksi sen tulisi asetella nuo tiilet päällekkäin ja rakentaa niistä seinät ilman arkkitehdin suunnittelua tai rakennusmestarin läsnäoloa. Sitten sen tulisi muuttaa tiilet lasiksi ikkunoita varten, kipsiksi kattoa varten, hiileksi lämmitystä varten ja vedeksi kylpyhuonetta ja keittiötä varten. toistensa viereen ei voi verrata talon rakentamiseen. Emme voi puhua 'rakentamisesta' sanan tarkan määritelmän mukaisesti. On totta, että aivan kuten talo rakentuu tiilistä, niin kehokin rakentuu soluista. Jotta voisimme verrata näitä kahta menetelmäämme, tulisi meidän olettaa, että talo rakennetaan yhdestä tiilestä. Kyseisen tiilen tulisi kyetä monistumaan lukuisiksi

”Lyhyesti, yhden raajan muodostuminen muistuttaa enemmänkin lapsille kerrottua tarua.”¹

* * * * *

On todella ihmeellistä, kuinka Kaikkivoipa Luoja muodostaa symmetrisen ja sopusuhtaisen ihmisen yhdestä ainoasta solusta, joka ilmestyy kohdussa. Kaiken lisäksi se sisältää vielä lukuisat elimet ja kyvyt, jotka toimivat itsenäisesti siitä hetkestä lähtien, kun ne muodostuvat kohdussa, aina kuolemaan saakka.

Samalla periaatteella Jumala voi palauttaa alkuperäiseen olotilaansa hiukkaset, jotka ovat hajaantuneet kuoleman kautta mutta jotka kaikesta huolimatta omaavat yhden yhtenäisen alkupisteen, josta kaikki ovat sittemmin pelkästään jakautuneet ja muuttuneet.

¹ *Ensān Moujūde Nāshenākhte*, s. 102 - 103

Voiko se, joka pohtii sikiön merkittävää ja ihmeellistä kehittymistä, edelleen väittää, että kuolleiden palaaminen henkiin on mahdotonta? Olisiko ylösnousemus vaikeampaa kuin sikiön kehitys? Jotta ymmärtäisimme elämän ja kuoleman todellista luonnetta, meidän ei tulisi arvioida niitä ahdasmielisellä ja rajoittuneella tavalla, vaan meidän tulisi pohtia kiertokulkua maailmankaikkeudessa.

* * * * *

Eläinten valtakunnassa vaurioituneiden ja puutteellisten raajojen ja elimien uudelleen kasvu on yleinen ilmiö. Eräät matelijat voivat kasvattaa uuden raajan tai osan siitä **menetettyään** sen. On olemassa matolajike, jonka voi leikata lukuisiksi erillisiksi paloiksi ja nähdä kuinka jokaisesta osasesta kasvaa uusi mato.¹

Ihminen ei kykene samaan kuin tuo mato, mutta meidän ei tulisi pitää mahdottomana, ettei oikeiden olosuhteiden ja sopivan ympäristön vallitessa koko ihmisruumis voisi kasvaa jälleen yhdestä hiukkasesta. Kohdun suotuisassa ympäristössä yhdestä ainoasta solusta kasvanut ihminen on paras esimerkki tästä.

Toisena esimerkkinä voisi mainita kukan siemenen, joka kätkee sisälleen kukan kaikki salaisuudet ja oikeassa ympäristössä kasvaa kauniiksi ruusupensaaksi levittäen tuoksunsa ilmaan. Myös yksi solu voi salata ytimessään täysikasvuisen ihmisen kaikki ominaisuudet ja jälleenluoda ne suotuisassa ympäristössä.

¹*Elm va Zendegī*, s. 410

Imāmilta, al- S{ādiqilta, rauha olkoon hänellä, kysyttiin:

”Mädäntyykö ruumis?”

Hän vastasi: ”Kyllä, siihen asti kunnes sen luista ja lihasta ei ole jäljellä hiventäkään. Ainoa mikä ei mätäne on maa josta se luotiin. Se liikehtii vapaasti hautapaikassaan kunnes se luodaan jälleen, aivan kuten ensimmäisellä kerralla.”¹

Pyhä Imaami viittasi tällä luultavasti ruumiin atomeihin, joiden elektronit kiertävät jatkuvasti näiden ydintä. Solujen kuoltua ja ruumiin mädännyttyä ne atomit, joista ruumis kerran koostui, säilyvät ja jatkavat ikuista liikettään.

Jälleen kerran Koraani esittää mitä selkeimmällä tavalla Jumalan rajattoman voiman ja kutsuu niitä, jotka kieltävät totuuden, pohtimaan olemassaolon todellista luonnetta. Ylösnousemuksen kysymys Koraanissa on täysin ymmärrettävissä niille, jotka tarkastelevat kaikkea älyllisessä valossa. Koraani julistaa:

”Luuleeko ihminen, että hänet jätetään harhailemaan päämäärättömästi? Eikö hän ollut pisara vuodatettua siementä ja sitten sikiö, mutta Jumala loi ja muovasi ja teki parin, miehen ja naisen. Eikö Hän pysty myös herättämään kuolleet henkiin?” (75:36-40)

Olemassaolon ihmeelliset ulottuvuudet

Maailmankaikkeuden ja sen horisonttien sisälle kätkeytyjen lukuisten ihmeiden syvälinen, tieteellinen tutkimus on mahdollista, kun ihminen löytää uskon Jumalan rajattomaan

¹*Al-Kāfi*, osa 3, s. 251

voimaan ja varmuuteen ylösnousemuksesta. Tämä antaa hänelle täydellisen mielenrauhan. Tämä pitää eritoten paikkansa, kun harkitsemme myös niitä rajoituksia, jotka on asetettu ihmisen tiedolle ja tietoisuudelle. Jos yritämme ymmärtää kaikkia ulottuvuuksia, joita olemassaolo sisältää, niin ihmistiedon suhteellisen rajallinen ja puutteellinen luonne tulee täysin selväksi. Tiedemiehet ovat täysin perillä siitä, että tieteelliset saavutukset kaikesta edistyksestä huolimatta eivät koskaan tule vastaamaan jokaiseen kysymykseen.

Ihmisen rajallinen havainnointi ja ajattelukyky kalpenevat entisestään tämän tehtävän edessä, kun tämän sielu on uppoutunut itsepäisyyden suohon.

Tiedämme, että tältä pieneltä planeetalta löydettävissä olevat elämän muodot ovat maailmankaikkeuden päätähuimaavaan valtavuuteen verrattuna aivan mitättömiä. Ne näyttäytyvät meille erilaisissa olomuodoissa, mutta kuitenkin näidenkin elämänmuotojen useat yksityiskohdat ovat meille mysteerejä. Tämä on jo itsessään hyvä syy, miksi niiden, jotka hylkäävät ylösnousemuksen mahdollisuuden, ei tulisi kieltää sitä niin itsepäisesti. Heidän tulisi suhtautua aiheeseen varautuneena siihen, että ympäröivien todellisuuksien tarkka observointi voi saada meidät ymmärtämään tarkemmin Luojan ihmeellistä voimaa. Se saa meidät ymmärtämään myös sen, että ylösnousemus ja henkiin herääminen eivät ole sen vaikeampia tai merkittävämpiä kuin maailman ensiluonti kaikkine monimutkaisine mekanismeineen. Näemmehän, että nämä toimivat täydellisessä harmoniassa keskenään.

Näin ainakin asiaan suhtautuvat avaramieliset.

Koraani sanoo:

”Taivaiden ja maan luominen ovat Hänen merkkejään, samoin eläimet, joiden Hän on antanut levitä laajalle, mutta Hän pystyy myös kokoamaan ne yhteen.” (42:29)

”He vannovat Jumalan kautta painavin valoin, ettei Jumala herätä kuolleita henkiin. Sehän on Hänen tosi lupauksensa! Useimmat ihmiset ovat tietämättömiä.” (16:38)

”Uskottomat väittävät, ettei heitä herätetä henkiin. Sano: Kyllä teidät herätetään, kautta Herrani, ja sitten teille kerrotaan, mitä te olette tehneet.” (64:7)

”Eivätkö uskottomat ymmärrä, että Jumala, joka on luonut taivaat ja maan eikä ole väsynyt niiden luomisesta, kykenee herättämään kuolleet? Hän on tosiaan Kaikkivaltias.” (46:33)

Jumala on luonut koko maailman ja kaikki sen sisältämät ihmeet. Hän on asettanut ikuisen ja koskemattoman Oikeutensa kaiken, niin suurten kuin pienten, ylle ja on suonut elämän osalle näistä. Totisesti Hän on myös kykenevä nostamaan kuolleet henkiin. Tämä henkiin paluu tulee varmasti olemaan helpompaa kuin maailmankaikkeuden ensiluonti. Kuka tahansa älykäs henkilö myöntää, että on helpompaa koota yhteen hajaantuneet osat kuin luoda olemassaolo tyhjyydestä.

Onko vaikeampaa koota koneen osat kuin rakentaa se? Ei voi olla epäilystäkään siitä, että insinöörin tai keksijän on helpompi purkaa ja sitten koota jo rakentamansa koneen osat.

* * * * *

Tällä päädyimme johtopäätökseen, että Jumala Luojana on myös ihmisen keksijä. Ensin Hän loi ihmisen kourallisesta tomua ja antoi tämän tuleville sukupolville elämän yhden ainoan solun avulla. Epäilemättä Hän ei tule kohtaamaan vaikeuksia eikä esteitä halutessaan koota ihmisen hajaantuneet osat ja yhdistää ne toisiinsa jälleen kerran.

Onhan Hän kykenevä muuttamaan näkymättömän solun systemaattisen suunnitelman avulla miljardeiksi soluiksi ja sitten luiksi, nahaksi ja lihaksi tuoden täten täydellisen ihmisen olevaisiksi. Samalla tavalla Hän voi toistaa tämän prosessin saaden muuttuneet atomit kasvamaan uudelleen ja vastaanottamaan elämän lahjan jälleen kerran.

Ainoa meille näkyvä aspekti yksilön luomisessa on hänen syntymänsä toisesta, mutta Jumala on tietoinen luomistyön kaikista piirteistä.

Koraani julistaa: *”Sano: Ne herättää henkiin sama, joka ne alussa loi. Hän osaa luoda kaiken.”* (36:79) Sillä Hänellä on ikuinen valta, joka tarvittiin ensimmäisen elävän olennon luomiseen kourallisesta tomua ilman minkäänlaista synnyttämistä.

Näitä totuuksia kommentoiden Koraani kertoo:

”Mitä te arvelette vuodattamastanne siemenestä: tekö sen luotte vai me? Me säädämme, milloin te kuolette, eikä kukaan voi estää meitä vaihtamasta teitä toisiin kaltaisiinne ja muuttamasta teitä sellaisiksi, mitä te ette edes tiedä. Kyllähän te tiedätte, kuinka me loimme ensimmäisen kerran. Miksi te ette sitten ota varoitusta vastaan?” (56:57-62)

Näissä jakeissa mainitaan se Jumalallinen tahto, joka on ohjannut ihmistä hänen kasvunsa eri vaiheissa aina hänen kehityksensä loppuun saakka. Jakeessa painotetaan sitä, että kaikki nämä vaiheet tapahtuvat Jumalan tahdosta ilman, että ihmisellä olisi pienintäkään mahdollisuutta vaikuttaa niihin. Hän tuo meidät tähän maailman, ohjaa kulkuamme sen läpi ja sitten vie meidät pois siitä ilman, että kysyisi neuvoamme tai turvautuisi kenenkään apuun.

Tuo rajaton tahto ja valta, jota ihmisen on noudatettava kaikessa kasvunsa ja kehityksensä vaiheissa, on totisesti kykenevä toistamaan koko prosessin.

Koraani julistaa selkeästi: *"Hän on luonut alussa ja Hän uudistaa aikanaan luomistyönsä. Tämä on Hänelle helppoa."* (30:27)

Koraani muistuttaa ihmisiä, että heidän tulisi pohdiskella huolella sitä, kuinka heidän elämänsä alkoi ja kuinka voimakas käsi ohjasi heitä alhaisesta olotilasta nykyiseen korkeaan asemaan.

Ihmisen kehitys siemennesteen pisarasta arvokkaaksi olennoiksi tapahtuu vain Kaikkivaltiaan tahdosta ja komennosta, sillä on ollut aika, jolloin ihmistä ei mainittu edes nimeltä.

Koraani sanoo: *"Eikö ollutkin aika, jolloin ihminen ei ollut mitään muistettua? Me loimme ihmisen mitättömästä siemenpisarasta koetellaksemme häntä ja annoimme hänelle kuulon ja näön."* (76:1-2)

Ihmisen olemassaolo on järjetöntä ja selittämätöntä ilman alullepanijaa tai luoja. Häntä ei ole viskattu tähän

maailmaan tiedostamattomien tapahtumasarjojen seurauksena, vaan erityistä tarkoitusta varten. Hänen tulee kulkea eri kehityksen vaiheet kohti täydellisyyttä oman valintansa ja uhrautuvaisuutensa ansiosta saapuakseen Häneen, joka on palvonnan todellinen kohde. Viisaan Luojan armo sai hengen säteet paistamaan alhaisen ja arvottoman maan ylle nostattaen ihmismuodon niistä ja tuoden hänet olemassaolon maailmaan ja lopulta tuoden tämän takaisin Hänen luokseen.

Jumala on ihmisen alku ja lähde, kuten myös hänen elämänsä tarkoitus ja päämäärä.

*Olemassaolomme on lahja Sinun *** Olemme tekemiä Sinun*

*Sinä sait tyhjän olemaan *** Sait tämän itseesi rakastumaan*

*Emme olleet emmekä pyytäneet *** Vaan armosi kuuli sen, mitä emme sanoneet*

Kahdeksas Kappale:

Ihmishenki ylösnousemuksen todisteena

Myös sielun olemassaoloa ja itsenäisyyttä voidaan käyttää vakuuttavana todisteena kuoleman jälkeisestä elämästä. Oppineet ovat edistäneet lukuisia sielua koskevia mielipiteitä. Mitä suuremmaksi filosofisen tiedustelun mittakaava laajenee ja mitä huolellisemmin ihmistietoa hyödynnetään, niin sitä selvemmäksi ja luotettavammaksi tulevat todisteet ihmishengen olemassaolosta ja sen itsenäisyydestä ihmisruumista. Tietenkään emme voi koskaan täysin ymmärtää hengen todellista luonnetta tai poistaa kokonaan verhoja, jotka piilottavat tämän ikuisen ilmiön mysteerin peitteeseen.

Tästä syystä Koraani esittää hengen esanssin tuntemattomana totuutena, jonka täysi ymmärrys on ihmisen ulottumattomissa. Kun Profeetalta (s) kysyttiin hengen esanssista, Koraani käski häntä vastaamaan seuraavasti:

”He kyselevät sinulta Hengestä. Sano: Henki tulee Jumalan käskystä, mutta teille on annettu vain vähän tietoa.” (17:85)

Neljätoista vuosisataa on kulunut siitä, kun Koraani antoi tämän vastauksen. Ihmistiedon mitta on nykyään paljon laajempi kuin mitä se oli Profeetan (s) aikana, mutta tietomme tästä ei ole lisääntynyt millään merkittävällä tavalla. Hengen esanssi ja ominaislaatu ovat vieläkin ihmisymmärryksen ulottumattomissa, eikä kukaan ole pystynyt selkeyttämään tilannetta. Aivan kuten Koraani julisti, se on pysynyt tuntemattomuuden hämärässä ja tulee mitä todennäköisimmin pysymäänkin siellä.

* * * * *

Tunnettu filosofi Henri Bergson on sanonut:

”Voimme seurata Platonin ajattelutapaa ja selittää henkikokemusta edeltävällä tavalla. Voimme sanoa, että henki, joka on yksinkertainen, on jakautumaton. Koska se on jakautumaton, se on myös turmeltumaton ja sen esanssi on ikuinen.

”Kaksi vuosituhatta ihmiset ovat pohtineet tätä Platonin aatetta, mutta tämä ei ole edistänyt tietoaamme hengestä pienimpäänkään asteeseen.”¹

Tri Chesser, englantilainen oppinut kirjoittaa:

”Jotkut sanovat, että aivojemme mekaaniset toiminnot muodostavat egomme tai minuutemme. Toiset väittävät, että minuus on jonkinlainen mysteerinen kipinä, joka jättää ruumiimme kuoleman aikaan. Filosofit ovat syvästi pohtineet hengen luonnetta, sen olosijaa ruumiissa, sen ikuisuutta tai kuolevaisuutta, mutta jatkuvista uurastuksista huolimatta oppineet eivät ole löytäneet vastausta näihin kysymyksiin.

”Viime aikoina monet oppineet ovat päättäneet tutkia asiaa toisesta näkökulmasta. He ovat asettaneet koko kysymyksen hengestä sivuun liian monimutkaisena ja vaikeaselkoisena ja keskittyneet mieleen, toisin sanoen ihmisen tunteiden, uskomusten ja ajatusten kokonaisuuteen...”²

¹ *Do Sarcheshmeje Akhlāq va Dīn*, s. 388 - 389

² *Roshd va Zendegī*, s. 134

Tosiaan jos otamme huomioon sen, kuinka hyödyttömiä yrityksemme ovat olleet hengen ymmärtämiseksi, niin ei ole kieltämistä, että hengellä on jokin mysteerinen ominaisuus, joka taivuttaa meitä alistumista ja kunnioitusta kohti.

Jalo Koraani sanoo ihmisen luomista koskevissa jakeissaan seuraavasti:

”Me olemme alkuaan luoneet ihmisen savikimpaleesta. Sitten olemme panneet hänet siemenpisarana varmaan talteen. Siemenestä olemme luoneet alkion, alkion sikiön, ja sikiölle me olemme luoneet luut ja pukeneet ne lihaan. Sitten me olemme luoneet ihmisen uudestaan. Siunattu olkoon Jumala, paras Luoja.” (23:12-14)

”Hän muovaa ihmisen sopuuhaiseksi ja puhaltaa häneen henkensä. Hän on antanut teille kuulon, näön ja ymmärryksen. Olettepa te kiittämättömiä.” (32:9)

”Sitten Herrasi sanoi enkeleille: ’Olen päättänyt luoda ihmisen savesta, muovattavasta mudasta. Kun olen tehnyt hänet ja puhaltanut häneen henkeni, heittäytykää maahan ja kumartakaa häntä.’” (15:28-29)

Nämä jakeet kuvailevat niitä peräkkäisiä luomisvaiheita, jotka edeltävät siennestepisaran syntymistä ja jonka viimeisenä tuloksena on täydellistynyt ihmisruumis. Ne viittaavat siihen, että jotain merkittävämpää ja arvokkaampaa on kyseessä kuin pelkän materiaalsen muodon luonti. Ne kertovat meille, että hengen siirtyminen ruumiiseen on sama kuin Jumala olisi luonut ”ihmisen uudestaan”. Tämä on aivan eri luokkaa kuin ihmisruumiin kehityksen eri vaiheet, jotka ovat materiaalsen maailman vaikutusten alaisia. Henki on aivan eri todellisuus eikä sillä ole mitään yhtäläisyyttä sitä

ennen luotujen asioiden kanssa. Puhallettuna osaksi ihmisen ruumiillista rakennetta henki on ihmisen yhteys Jumalaan ja kaikista lähinnä Häntä. Se on itsenäinen ruumiista ja kaikkien materiaalistien ja maallisten piirteiden ulottumattomissa.

Edes fysikalistit¹, joiden ideologia ja mielipiteet eroavat täysin uskovaisten vastaavista, eivät täysin kiellä 'hengen' olemassaoloa. He pitävät psykologiaa ja psykiatria pätevinä mutta ovat eri mieltä teologioiden ja metafysiikoiden kanssa siitä, että ihmisellä olisi toinen todellisuus, joka olisi olemassa erillään ja itsenäinen tämän materiaalisesta ruumiista. He pitävät henkeä tuona ainutlaatuisena luonteena, joka on ihmisen ajatuksen ja pohdinnan lähde.

Tämä ei tarkoita sitä, että ruumis ja henki ovat kaksi erillistä todellisuutta siinä mielessä, että yksi ilmaisisi itseään täysin itsenäisesti toisesta. Ne ovat kaksi todellisuutta yhteydessä toisiinsa mutta ovat täysin eriäviä esansseiltaan.

Fysikalistien uskomukset

Fysikalistien ajatukset tästä aiheesta ovat perustuneet oletukselle, että hengeksi nimitettyä ilmiötä ei ole olemassa materiasta itsenäisessä muodossa. He vaativat, että aivojen kaikkia toimintoja ohjaavat aineelliset lait, jotka tapahtuvat vain fyysisten tekijöiden sekä aivosolujen ja hermotojen kemiallisten reaktioiden seurauksena.

Hermostomme yhdistävät koko ajan saamiamme aistimuksia keskuselimeen, aivoihin. Nämä aistimukset vuorostaan antavat kokonaisvaltaisen mielikuvan, jonka eri tekijöitä ei pysty erottamaan toisistaan. Ilmiö, jonka ymmärrämme

¹Eli he, jotka uskovat vain aineelliseen maailmaan

henkenä, ei ole muuta kuin fyysisiä ja kemiallisia reaktioita. Kun aivosolut ovat kuluneet loppuun ja elimien vuorovaikutukset päättyneet solujen liikkeen ja jakautumisen lakkautumisella, niin ihmisen esanssista ei jää jäljelle mitään muuta kuin hänen aineellinen muotonsa. Täten on mahdotonta hyväksyä minkäänlaista hengellistä kuolemattomuutta tai itsenäisen ja ylikuonnollisen ihmispiirteen olemassaoloa. Sillä niin hengen ensi ilmestys kuin sen olemassaolo on temporaalisesti ja spatiaalisesti määriteltävän yhteyden aiheuttama.

Tässä kohtaa fysikalismien ja uskonnon koulukunnat eroavat toisistaan ja asettavat kummatkin itselleen oman polun.

* * * * *

Jos hyväksymme fysikalistien väitteet, ihmisen tulisi olla kuin kone, joka koostuu eri komponenteista ja osista. Kaikki elon merkit ja rippeet jättävät hänet lopullisesti heti, kun näiden aineellisten komponenttien vuorovaikutukset lakkaavat. Tämänkaltainen tulkinta aiheesta ei tee oikeutta ihmishengelle eikä ihmisen todelliselle luonteelle.

On totta, että ruumis tahdostaan huolimatta alistuu fysiologisille laeille. Tämä huomioitavissa oleva tosiasia ei kuitenkaan johda välttämättä päätelmään, että ihminen olisi matemaattisen yhtälön varmuudella kokonaisuudessaan fyysisten lakien orja. Epäilemättä hengen ja aivosolujen välillä on läheinen yhteys, sillä jos hengellä ei olisi käytössään tietty määrä instrumentteja ja työkaluja, niin se ei voisi osallistua minkäänlaisiin toimenpiteisiin tässä maailmassa. Aivosolut, hermostot ja niiden kemialliset reaktiot ovat kaikki välineitä, joita henki käyttää tämän päämäärän saavuttamiseksi.

Meidän tulisi kysyä, ovatko henki ja sen ilmentymät kuten tahto, päättäväisyys, havainto ja muut sellaiset materiasta itsenäisiä realiteetteja. Vai ovatko ne kokonaan aineellisia ja hengen olosuhteista ja vaatimuksista riippuvaisia?

Vertauskuvallisesti voisimme kysyä puhelimesta keskustellessamme: olemmeko me todelliset kuulijat, vaiko puhelimen vastaanotin?

Onko puhelin pelkkä välikappale ääniaaltojen kuulemista varten vai aito ja todellinen kuulija?

Tilanne on täysin sama aivojen kannalta. Aivosolut ovat hengen välikappale ja työkalu, eivät sen lähde. Ainoa mitä fysikalistien edistämät todisteet osoittavat on, että ihmisen aivosolujen ja hänen aistimustensa ja tuntemustensa välillä on yhteys. He eivät todista sitä, että aivo on se, joka tuntee. Joka tapauksessa, yksikään teologi ei väitä, että ajatus tapahtuisi itsenäisesti aivosoluista.

Kaikista aineellisista olennoista löytyvät ehdottomasti aineellisuuden vaikutukset ja ominaispiirteet. Emme voi hyväksyä sitä, että materian piirteet puuttuisivat jostakin aineellisesta olennoista. Näin ollen jos jostakin olennoista puuttuvat aineellisuuden vaikutteet ja ominaispiirteet ja nämä piirteet ovat ristiriidassa aineellisuuden ominaispiirteiden kanssa, niin ei voi olla epäilystäkään siitä, että kyseessä on aineeton olento.

Ihminen on objektiivinen tosiasia ja tiettyjen vaikutusten aiheuttaja, mitkä väistämättä ovat mukana hänen objektiivisessa olemassaolossaan. Tietyt ihmisen olemassaoloon vaikuttavat tosiasiat voidaan selittää materiaalistien kriteereiden perusteella, mutta eräät eivät

sovellu materian piirteisiin, eikä niitä voi mitata tämän kriteereillä.

Tässä kohtaa huomaamme, että ihmisessä on materiaalisen rakenteensa lisäksi myös jotain muuta kuin materiaa, jotain korkeampaa. Se on lähde aistimuksille, jotka kuuluvat eri luokkaan kuin materia.

Tosiasiassa jokainen ihmisen aistimuksista yhdessä tämän erityispiirteiden ja ominaisuuksien kanssa on itsessään selkeä todiste siitä, että ihmisessä piilee muutakin kuin vain hänen aineellinen olemuksensa.

Jos nämä aistimukset olisivat ihmisen fyysisen olemuksen ja ruumiillisen rakenteen tuottamia, jos aistimus ja pohdinta, näkö ja kuulo olisivat vain hermoston toimintaa, niin näiden tulisi olla selitettävissä hermostoa säätelevien lakien perusteella. Näin ei kuitenkaan ole.

Olettakaamme, että näkeminen on kuvan muodostumista aivoissa; kysymys kuitenkin kuuluu, ken näkee ja aistii, ken on teon tekijä?

Jälleen jos oletamme, että ihminen ei ole muuta kuin aineellinen olento, jonka tietyssä osassa mielikuva on muodostunut, niin meidän tulee taas kysyä, että onko se, joka näkee ja aistii, vain pieni osa tästä ruumiista vai aistiiko koko ruumis?

Aineellisen olemuksen kokonaisuus ei pysty havaitsemaan mielikuvaa, joka on muodostunut vain osassa tätä kokonaisuutta, ja tämä osa ei itsessään kykene havaitsemaan. Pystyykö siis materiaallinen olento havaitsemaan mielikuvat, jotka muotoutuvat asiassa itsessään? Jos olisi näin, maalaus

tai kanveesi pystyisi näkemään ja havaitsemaan kuvat, jotka maalari on siihen piirtänyt.

Vaikka tiedemiehet ovat onnistuneet empiirisesti osoittamaan havainnon, tietoisuuden ja aivojen kemiallisten reaktioiden väliset yhteydet, ainoa johtopäätös, jonka he pystyvät tästä tekemään, on, että aivot ja hermoradat ovat elintärkeä tekijä havaintojen ja erinäisten psykologisten olotilojen ilmentymisessä. Nämä tiedemiesten tekemät kokeet eivät ollenkaan valtuuta johtopäätöstä, että hengen esanssi olisi yksi ja sama näiden aistimuksia sallivien välineiden kanssa tai että se olisi pelkkä fyysisten ja kemiallisten vaikutteiden yhteissumma. Lopuksi pelkän yhteyden todistaminen näiden kahden välillä ei missään nimessä riitä määrittämään kokonaisvaltaisesti tietoisuuden eri oloiloja ja piirteitä.

Esimerkkiä lainaten henki on kuin sähkö, jota tarvitaan koneen liikkeelle panemiseksi. Aina kun virta katkaistaan, kone kohtaa eräänlaisen kuoleman, vaikka sen yksittäiset osat voivat olla hyvinkin toimivia ja vahingoittumattomia.

Samaten ihmisen kuollessa yhteys hänen henkensä ja ruumiinsa välillä katkaistaan, mutta yhteyden loppu ei tarkoita hengen tuhoa tai kuolemaa. Jos puhelimemme, radiomme tai televisiomme lakkaavat toimimasta, niin menetämme nämä viestintävälineemme, emmekä enää kuule kaukaisia ääniä tai näe niiden kuvia. Nuo äänet ja kuvat ovat kuitenkin olemassa joka paikassa, mutta me emme kuule tai näe niitä. Tulemme niistä tietoisiksi vain viestintävälineidemme kautta, vain puhelimillamme tai radioillamme tai televisioillamme.

Äänet ja kuvat ovat olemassa itsenäisesti ja erillään niiden havaintoa varten tarvittavista instrumenteista. Samoin

ihmishenki on ruumiista riippumaton. Se on kuitenkin yhteydessä tähän mutta ei häviä ruumiin kuoltua.

Havainnon ominaispiirteet

Tiedämme, että ruumiin muiden osien, joilla kaikilla on suunnilleen samantapaiset tehtävät, ja aivojen toimintojen välillä on olennainen ero. Esimerkiksi munuaiset ovat vastuussa erinäisistä fyysisistä ja kemiallisista toiminnoista, jotka liittyvät ihmisen sisäisten elinten toimintoihin. Vertauksellisesti henki on ilmiö, jonka toiminta liittyy meidän henkilökohtaisen olemuksemme ulkopuolisiin asioihin. On selvää, että ulkoisella maailmalla ei ole pääsyoikeutta meidän henkilökohtaiseen olemukseemme. Päinvastoin meidän tulee yrittää ymmärtää sitä käsittääksemme sitä ja tähän tehtävään aivosolumme eivät kykene. Kuten muut ruumiimme osat, aivosolumme voivat vastaanottaa vaikutteita ulkoiselta maailmalta, mutta ne eivät pysty ymmärtämään tämän luonnetta. Jos olisi näin, tulisi meidän pystyä havaitsemaan ulkoista maailmaa vatsoillamme tai keuhkoillamme. Havaintomme erikoinen luonne siis kertoo meille, että erillinen ilmiö hallitsee olemustamme.

Kysykäämme tässä kohtaa: kuka harkitsee ja punnitsee kuvia, jotka muotoutuvat aivoissamme?

Jos tapaamme kaksi ihmistä, joista yksi on vanha ja toinen nuori, heistä muodostuu aivoissamme mielikuva. Me vertaamme näitä kahta kuvaa ja päätämme kumpi on vanha ja kumpi nuori.

Tässä päätöksenteossa on useita tekijöitä. Ensiksi kahden eri kuvan näkeminen ja havainnointi muodostuvat aivoissa. Toiseksi kahden kuvan vertaus ja vertauksen tekijän

identiteetti. Toista huomiota koskien on kysyttävä, kuinka ihminen kykenee vertaukseen, jos hän on vain sarja ruumiillisia komponentteja. Kolmanneksi kahden kuvan vertausta seuraa havainto, jonka mukaan vanhempi mies on iäkkäämpi kuin nuorempi; tässä havainnon tekijän tulee todeta kahden eri kuvan välinen suhde.

Jos ihmisessä ei olisi muuta kuin hänen ruumiillinen muotonsa ja hän olisi vailla minkäänlaista aineetonta ulottuvuutta, hän ei kykenisi huomioimaan tämänkaltaista suhdetta. Sillä suhteella ei ole mitään aistinvaraista muotoa, joka voisi ilmaista itsensä kuvana; emme mitenkään pysty selittämään kahden esineen välisen suhteen käsitystä materiaalisten kriteerien pohjalta.

Huomioidessamme totuuden ja vääryyden eron ja arvostaessamme kauneutta ja sen eroa rumuuden kanssa me käsittelemme meille ulkoisia ilmiöitä ja punnitsemme niitä tiettyjen kriteerien mukaisesti. Kykymme erottaa totuus valheesta, oikea väärästä ja mitata ulkoisia ilmiöitä omien kriteeriemme mukaisesti on itsessään osoitus hengen itsenäisyydestä. Erotteleminen ja punnitseminen ovat hermoston kykyjen ulottumattomissa; ne ovat täysin mielen ja ajatuksen toimintoja eivätkä ole selitettävissä aistillisten kokemusten puitteissa.

Tuo näkymätön valo, joka piilee olemuksissamme, sallii meidän erottavan hyvyyden pahasta, kauneuden rumuudesta, oikean väärästä. Se on absoluuttinen totuus ja meidän sielumme. Kaikki temporaaliset tapahtumat kiertävät sitä, sillä se itsessään on ajaton ja jakautumaton.

Eräs ihmisen kallisarvoisista ominaisuuksista on hänen kykynsä huomata kokonaiskuvat. Analysoituaan

kokemuksensa ja aistilliset havaintonsa ihminen pystyy päättämään pysyviä, vakiintuneita ja muuttumattomia universaaleja lainalaisuuksia tarkkailemistaan yksittäistapauksista.

Esimerkiksi kädellään ihminen pystyy aistimaan raudankappaleen painon. Koettuaan tämän moneen kertaan hän analysoi kokemuksiaan ja tulee siihen universaaliin johtopäätökseen, että rauta on painavaa.

Näin ihminen päättelee universaalit lait ja realiteetit, joihin tietyt tapaukset liittyvät. Hän analysoi yksityisseikkoja ja soveltaa niitä niiden temporaalisten ja spatiaalisten kontekstien ulkopuolelle. Nämä universaalit lainalaisuudet ovat tärkeä osa ihmistietoa, sillä ne ovat ihmisen päätelmien ja käsitteiden lähde.

Jos pitäisimme ihmistä vain ruumiillisena muotona ja kieltäisimme hänen itsenäisen hengen olemassaolon, niin emme pystyisi selittämään hänen omaamaa universaalien käsitteiden tietoa millään hyväksyttävällä tavalla. Emme pystyisi selittämään, kuinka analyysin ja käsitteiden muodostumisen prosessit, jotka soveltavat ihmisen kokemuksia ja havaintoja, tapahtuvat.

Kuinka pelkkä fyysinen rakenteemme voisi muodostaa käsitteitä ja päätellä universaaleja sääntöjä tietyistä tilanteista?

Jos pitäisimme universaalien päätelmien muodostumista vain aineellisena reaktiona aivoissamme, niin kuinka se tulisi tapahtumaan? Kuinka voimme kuvailla universaalien käsitteen havaintoa aineellisena prosessina?

Tosiasiassa havaitessamme universaalin periaatteen havaitsemme objektiivisen todellisuuden. Se on kaikista aineellisista, temporaalisista ja spatiaalisista piirteistä riippumaton; se on todellisuus, joka on kaikkea aineellista korkeampi. Tästä huolimatta eräät vaativat aineellista selitystä asialle. Heidän selityksensä on kuitenkin epärealistinen, perusteeton ja kaukana totuudesta.

Ihmislunonteen ykseys

Voimme arvostaa hengen itsenäisyyttä paremmin myös pohtimalla yhdenmukaisuutta, joka hallitsee ihmisen luonnetta läpi tämän elämän. Ei voi olla epäilyllistäkään siitä, että ihmisen tieto itsestään on aivan eri laatua kuin hänen tietonsa ulkoisista asioista. Hänen tietonsa näistä perustuu heijastukselle, jonka nämä jättävät hänen mielensä pinnalle. Näin saamme tietoa, jota nimitetään *a posteriori*¹ tiedoksi. Toisaalta tieto, jota ihminen oppii omasta itsestään, ei tule ulkoisen kuvan välittymisellä hänen mieleensä, vaan se on hänen kanssaan aina ja se on erottamaton osa häntä ja täten tunnettu *a priori*² tietona.

Tämä alati läsnä oleva, muuttumaton ja vähentymätön tieto, jonka kyky tuntea ja saavuttaa tietoisuutta on vankkaa ja pysyvää, edustaa ihmisen selkeintä ja varmintaa tiedon muotoa.

Tuo ilmiö ja olemus on vapaa kaikesta muutoksesta ja haihtuvaisuudesta, jotka ovat kaikkien ulkoisten realiteettien piirteitä. Se kontrolloi ja hallitsee aineellista ruumista, joka ei ole biologisen determinismin orja. Se ilmaisee itseänsä tämän

¹*Ilm al-h{us}u>li>*

²*Ilm al-h}ud}u>ri>*

olennon 'minuutena' ja jatkuu yhtenä ja samana ihmisen elämän alkuvaiheista sen loppuun saakka. Ihmisen pysyvyys johtuu tämän ilmiön pysyvyydestä. Sen ontologinen taso on äärettömästi korkeammalla kuin materia ja aineelliset olennot, sillä ihmisluonne onnistuu säilymään yhtenäisenä läpi kaikkien muutosten, joita yksilö kokee elämänsä aikana.

Voiko tätä muuttumatonta ilmiötä mitenkään pitää tai harkita yhtenä ja samana kuin aivosolut?

Ihmisen aivosolut vaihtuvat täysin yksilön elämän aikana. Ulkoinen materia imeytyy ihmisen ruumiiseen ja muuttuu energiaksi; tällä luotu uusi materiaali ottaa vanhan paikan. Tosiasiassa jokainen elävä olento voidaan rakentaa täysin alusta moneen otteeseen elämänsä aikana hänen ruumiinsa molekyylien ja hiukkasten jatkuvien vaihtojen ja muutosten takia.

Jos olisimme pelkästään aineellisia ja meidän solumassamme ja ruumiinrakennettamme ei ohjaisi mikään näkymätön voima huomioiden, että aivojemme ja hermosolujemme sisällöt muuttuvat moneen otteeseen noin viidenkymmenen vuoden aikana ja että fyysisen muotomme kokee lukuisia perusteellisia muutoksia, niin meidän olemuksemme todellisuus olisi täysin aineellisuuden hallinnassa emmekä enää olisikaan sama yksilöllinen ja erityinen henkilö, joka olimme viime vuonna. Tiedämme kuitenkin, että on olemassa eräs pysyvä ja muuttumaton todellisuus, joka muodostaa luontemme ja takaa tämän yhtenäisyyden ja erikoisuuden.

Tuo ihmisessä piilevä pysyvä ilmiö on kuin kuun tai auringon heijastus hohtaen yötä päivää veden pinnalla. Vaikka vesi on jatkuvassa liikkeessä ja virrassa aallon toisensa jälkeen

kiiruhtaessa ottamaan edellisen paikan, pysyy kuun tai auringon heijastus aina vakaana ja yhtenäisenä:

Vaihtuneet monesti ovat vedet tämän virran,

Mut kuvat kuun ja auringon pysyneet saman.

Aivan kuten kuu tai aurinko, tuo muuttumaton henki on heijastunut ruumiin purossa, ja vaikka ruumiin solut ja molekyylit hajoavat, ei ihmisen luonne muutu lainkaan.

Jokainen pystyy havaitsemaan hengen olemassaolon sisällään ja näkemään sen olevan itsenäinen ruumiista ja täysin eri muotoa kuin ihmisen fyysinen ruumis. Jokainen tuntee itsessään identiteetin, joka on vapaa, jatkuva, alati läsnä oleva ja vastakohta ihmisen päivittäin muuttuvalle ruumiilliselle muodolle.

Ilmiötä, joka täten hallitsee ruumista ja on aineellisten vaikutuksien yläpuolella, ei voida pitää materiaalisena tai sen sääntöjä noudattavana. Mitkään tämänkaltaiset oletukset eivät voi selittää ihmisen todellista luonnetta.

Cressy Morrison kirjoittaa:

”Mikä on varmaa on se, että tämän maailman luonti ei ollut vahingon tai sattuman tulos, sillä koko maailmankaikkeuden järjestys seuraa tiettyjä lakeja.

”Näin älyllään ja ajatuksillaan varustetun ihmisen ilmestyminen eläinten joukkoon on liian mysteerinen ja liian tärkeä seikka, jotta voisimme pitää sitä pelkän aineellisen prosessin seurauksena, ilman Luojan jättämää kädenjälkeä. Muussa tapauksessa ihmisen tulisi olla kuin mekaaninen

instrumentti, joka tarvitsee jonkun asettamaan itsensä toimintaan. Tuumikaamme siis, ken on tämän laitteen käyttäjä ja kenen on käsi, joka saa tämän toimimaan?

”Tähän asti tiede ei ole pystynyt tarjoamaan selitystä siitä, kuka tämä käyttäjä olisi; ainoa mikä on varmaa on, että tämä käyttäjä ei ole aineellinen olento.

”Olemme edistyneet vain siihen saakka, että ajattelemme Jumalan antaneen meidän olemassaolollemme väläyksen omaa tietoansa. Ihminen on vielä maailman luonnin ymmärryksen alkuvaiheissa ja on vasta alkamassa ymmärtää hengen olemassaoloa; hän on hiljalleen tulossa tietoiseksi tästä taivaallisesta lahjasta ja sen ikuisesta ja ajattomasta luonteesta.”¹

Jos hengen manifestaatiot ovat vain yksinkertaisesti osa ruumin toimintoja ja piirteitä, aivotoiminnan tulos tai hermoston tehtävien yhteissumma, niin kuinka voimme analysoida ja selittää ihmisluonteen yhtenäisyyden ja säilyvyyden? Onhan täysin luonnollista olettaa, että ilmiö mikä ei anna periksi aineellisuuden laeille on ikuinen ja pysyvä.

Tietyt fysikalistit ehdottavat selitystä, että 'minuus' olisi suhteellinen luonteeltaan ja kokisi muutoksia ja kehittyisi mutta kuitenkin säilyttäisi pysyvyytensä näiden vaiheiden läpi. Tämä selitys kuulostaa kuitenkin enemmän runolliselta kuin tieteelliseltä; se ei mitenkään pysty selittämään ihmisluonteen yhtenäisyyttä ihmisen elämän aikana. Tämä teoria polveutuu vielä virheellisemmästä teoriasta ihmisluonnetta koskien; se ehdottaisi, että: ”Minä en ole se

¹*Rāze Āfarīneshe Ensān*, s. 180 - 181

ihminen, joka olin ennen; olen joku, joka on ottanut hänen paikkansa, mutta jotenkin kuvittelen olevani sama henkilö kuin ennen. Lisäksi nämä kuvitelmat ovat minun tekemiäni ja minä olen niiden lähde; 'minuuteni' ei muodosta erinäisiä ja alati muuttuvia käsitteitä, jotka ilmestyvät mielessäni.”

Yhdeksäs Kappale:

Hengen itsenäisyys

Olemme tietoisia olemassaolomme kahdesta ulottuvuudesta: yksi on ulkoinen rakenne, ruumiimme, joka on täysin empiirisen tieteen tutkittavissa, ja toinen on ajatuksemme, havaintomme, rakkautemme, tunteemme, vihamme ja tietoisuutemme, joita ei voida pitää pelkkinä aistillisina tarpeina tai ruumiillisina reaktioina, sillä ne ovat empiirisen tieteen ulottumattomissa eikä niitä voi mitata aineellisin kriteerein.

Ne edustavat eri todellisuutta kuin aineellinen ruumis ja ovat tätä korkea-arvoisempia ja kykenevät hallitsemaan tätä. Esimerkiksi henkilö voi olla valmis kuolemaan nälkälakon myötä vastustaakseen orjuutta ja sortoa samanaikaisesti kun hänen ruumiinsa biologiset tarpeet painostavat häntä luovuttamaan ja syömään.

Tässä on täydellinen konkreettinen ja mitattavissa oleva esimerkki rautaisesta tahdosta, joka on valmis uhraamaan ruumiinsa aatteen, abstraktin ideaalin, vuoksi. Tämä on jotain mitä ei voida selittää pelkän fysikalismen logiikalla.

Niiden, jotka väittävät ihmisen olevan pelkkä kokoelma fysiologisia ja aineellisia toimintoja, tulee esittää vakava ja looginen selitys tämän kaltaisille tapauksille. Jos en ole muuta kuin materiaalinen muoto, niin kuinka voisin kommentaa ruumistani tai saada sen tottelemaan minua?

Vastaus kuuluu tietenkin, että on olemassa ruumiista erillinen todellisuus, jolla on valta tämän ylle. Se, että pystymme

komentamaan ja harjoittamaan sisäistä valtaa ruumiimme erinäisten vaistojen ja piirteiden ylitse on itsessään selkeä todistus ihmisen sisällä piilevästä ylevästä ja aineellisuutta korkeammasta tekijästä, josta tahtomme ammentaa voimaa.

Näiden ihmisessä olevien todellisuuksien kaksinaisuus ja yhden hallinto toisen ylitse ohjaa meitä kohti ymmärrystä, että ihmisessä on jotain korkeampaa kuin aineellinen olemus.

Jalo Koraani julistaa: *”Kautta sielun ja sen muovaajan, ohjaten tätä kohti syntiä ja hurskautta.”* (91:7-8)

Tämä merkitsee ihmisen olevan varustettu havaintoon ja liikkeeseen kykeneväisellä esanssilla. Se havaitsee, koska sitä inspiroidaan ja se liikkuu, sillä se on alkukohta sarjalle tekoja, jotka orientoituvat joko kohti hurskautta ja hyveellisyyttä tai rappiota.

Mikä on tämä havainnon ja kykeneväisyyden määrittelemä esanssi?

Mitkään ihmisen maallisen ruumiin osista eivät omaa näitä piirteitä. Näin ollen esanssin tulisi olla itsenäinen ja erillinen ruumiista. Sen tulisi kuitenkin olla tähän sidottu ja sillä tulisi olla yllämainitut piirteet.

Materia reagoi yhtenäisellä ja ennakoitavalla tavalla ulkoisiin vaikutteisiin. Vesi jäätyy pakkasessa, metallit laajenevat korkeissa lämpötiloissa; nämä reaktiot ovat luonnollisia ja muuttumattomia. Ihmisessä kuitenkin ilmenee aina erilaisia ja jopa ristiriitaisia reaktioita. Tämä itsessään on todiste ihmisen voimakkaan hengen ja tahdon aineettomuudesta, sillä ne kohoavat materialististen piirteiden yläpuolelle.

* * * * *

Havainnon prosessi paljastaa kahden tekijän olemassaolon: havainnon tekevä osa (esimerkiksi silmä) ja havaintojen tekemisen kyky tai voima. Fysiikan laki toteaa, että liikkeessä oleva ei koskaan havaitse liikettä, jonka osana tämä on; liikkeen havaitsee vain ulkopuolinen.

Ihmisen on mahdollista havaita liikkuva esine seisossaan tämän liikkeen ulkopuolelle sijoittuvassa paikassa. Tämä sallii hänen nähdä esineen liikkeen edessään ja tuntea ajan kulun. Hän ei pysty istumaan maassa ja mittaamaan maapallon kiertoliikkeen nopeutta tai seisomaan kuussa ja havaitsemaan sen kiertorataa. Liikkeen havaitsee vain sen ulkopuolelle sijoittuva.

Jos havaintokykymme ei sijoittuisi jatkuvan liikkeen ulkopuolelle, emme koskaan pystyisi aistimaan liikettä tai ajan kulkua; kyky havaita ajankulkua on selkeä todiste havaintokykymme ajan ulkopuolelle sijoittumisesta.

Esimerkiksi jos havaintokykymme muuttuisi ja liikkuisi jatkuvasti ajan ikuisen liikkeen mukana, emme voisi havaita ajan kulkua ja täten havaintomme ja käsitteemme sirpaloituisivat hajanaisiin osiin.

Täten huomataksemme ajankulun havaintokykymme tulisi sijoittua ajan ulkopuolelle ja tätä korkeammalle tasolle. Tästä huomaamme havaintokykymme olevan ajalle ulkopuolinen todellisuus ja itsenäinen tästä.

Tämä erottaa havaintokykymme ruumiillisesta muodostamme. Voidaan jopa sanoa, että puolet ihmisen todellisuudesta kuluu, vanhenee ja väsyä mutta toinen puoli

välttyy ajan pyörremyrskyltä ja sen tuhoavalta vaikutukselta ja johtaa omaa elämäänsä.

Uskovaisten komentaja, rauha olkoon hänellä, sanoi:

”Oi ihmiset! Meidät on luotu ikuista elämää eikä kuolemaa ja hävitystä varten. Kuitenkin tulette muuttamaan asuinpaikkaanne ja siirtymään tasosta toiseen. Valmistukaa siis maailmaa varten, johon tulette menemään tämän haihtuvan asuinpaikan jälkeen ja jossa tulette asumaan ikuisesti.”¹

Hengen tekojen jakautumattomuus

Päätökset ja hyväksynnät ovat jakautumattomia. Niillä ei ole mitään paikkaa ja sijaintia aivoissa, eikä niitä voi jakaa ensisijaisiin ja toissijaisiin luokkiin. Tämä johtuu siitä, että havaintomme ja päättelymme ovat aineettomasta ilmiöstä riippuvaisia.

Esimerkiksi kun sanomme, että ”tuo lintu on vihreä”, niin lintu itsessään on epäilemättä jaettavissa osiin ja jopa linnun vihreys sen eri ruumiin osia koskien mutta meidän päättelymme sen vihreydestä on jakautumaton.

Jos pidämme ajatusta ja pohdintaa aineellisuuden yksityisominaisuutena, niin tulisi päättelyn ja muiden hengen toimien olla jakautuvaisia, mutta kuten selvästi huomaamme todellisuus ei ole tämänkaltainen. Tästä voimme tehdä johtopäätökseen, että koska yksi hengen ominaisuuksista, ajatus ja päättely, ei omaa aineellisuuden jakautuvaisuuspiirrettä, on se aineeton. Täten myös henki,

¹ *Bihār al-Anwār*, osa 5, II, s. 182

josta ajatus ja päättely johtautuvat, on aineeton. Ajatuksen aineettomuus viittaa hengen aineettomuuteen.

Fysikalistit ovat hukkuneet omien päätelmiensä tukkeutuneeseen logiikkaan ja nauttivat kaiken aineettoman kieltämisestä. Kaikki heidän väitteensä elämän ilmiöstä, tietoisuudesta ja havainnosta ovat perustuneet oletuksiin, joita he eivät kykene todistamaan ja jotka voi osoittaa vääräksi vankoin ja vakuuttavin väittein.

Heidän edistämänsä teoriat eivät koskaan pysty paljastamaan elämän mysteerien salaisuuksia tai avaamaan totuuden solmuja. Tosiasiassa empiirinen tiede on osoittanut kykenemättömyytensä selittämään meidän käsittelemiämme ilmiöitä.

Koko fysikalismin filosofia, joka on todistanut puutteellisuutensa esille nostamiimme kysymyksiin vastaamisessa, tulisi poistaa käytöstä aivan kuten valuuttarvonsa menettäneet kolikot. Ihmisten tietoisuuden ja aatteiden kehittyessä nämä vapautuvat yksiulotteisista ja ahdasmielisistä ajattelutavoista ja fysikalismi jätetään samalle tunkiolle kuin kaikki edelliset vanhentuneet ja kumotut uskomukset.

Kymmenes kappale:

Kokemus todisteena

Hengeksi nimeämämme ilmiö on kaikin puolin aineeton ja aistillisen havainnon ulottumattomissa. Jos ilmiö voitaisiin alistaa tieteelliselle kokeilulle niin, että sen itsenäinen olemassaolo olisi täysin todistettu, todistuksella tulisi olemaan syväallinen vaikutus niin ihmisiin kuin heidän uskoonsa hengen olemassaolosta. Näin tapahtuisi erityisesti niille, jotka eivät ymmärrä hienovaraisia ja monimutkaisia kysymyksiä ja ovat taipuvaisempia hyväksymään empiiristä tietoa kuin filosofisia totuuksia.

* (1) *

Tieteellisistä edistyksistä etenkin hypnotismi on edesauttanut hengen itsenäisen luonteen ja kuolemattomuuden ymmärtämisessä. Hypnotismissa koehenkilö keskittää katseensa pitkäksi aikaa tiettyyn valolähteeseen samalla kun hän kuuntelee hypnotisoijan jatkuvaa suggerointia. Tämän seurauksena koehenkilö vaipuu keinotekoiseen unitilaan, joka eroaa huomattavasti tavallisesta unesta.

Nukahdettuaan koehenkilö vaipuu erittäin vaikutusalttiiseen tilaan, jossa hän kuulee vain hypnotisoijan äänen. Tämän komentoja hän tottelee kyselemättä.

Englantilainen tiedemies James Braid kehitti edeltäjiensä tutkimuksia ja selvensi hypnotismin toimintaperiaatteita, kunnes onnistui tekemään tästä vakavasti otettavan tieteen lajin.

Hänen jälkeensä muut tiedemiehet niin Amerikassa kuin Euroopassakin omistautuivat tämän tieteen kehittämiseksi. Mainitkaamme heistä erityisesti Charles Robert Richet, Emile Coué ja Jean Martin Charcot. Yksi viimeksi mainitun tärkeimmistä saavutuksista oli hypnoosiin luokittelu eri tasoihin.

”Tässä keinotekoisessa unitilassa hypnotisoija saa koehenkilön suorittamaan kaikki haluamansa komennot. Tämän aistit lakkaavat toimimasta; hänen näkö-, kuulo-, tunto- ja makuaistinsa menettävät normaalit voimansa. Lopuksi tässä unitilassa olevan henkilön ruumis on niin rentoutunut, että vaikka häneen kohdistettaisiin suurin mahdollinen määrä painetta, hän ei tule tuntemaan lainkaan kipua.”¹

Tri Philip Carret, englantilainen anestesioologi ja hypnotisoija, kirjoitti *British Journal of Public Health* lehdessä seuraavasti:

”Monet kirurgian tarpeessa olleet potilaat on nukutettu onnistuneesti hypnotismia käyttämällä ja leikattu tämän jälkeen.”² Hän mainitsi myös, että hypnotismin käyttö on helpompi ja parempi vaihtoehto kuin nukutus, sillä se on yksinkertaisempaa ja vaarattomampaa kuin lääkintäaineiden käyttö. Eräs sen eduista on myös se, että potilas voidaan pitää tajuttomana useita tunteja ilman, että tämä tuntisi kipua.

* (2) *

¹ *Usjūle Ravānkāvie Freud*

² *Et}elā'āt, 23/6/43*

Magnetismi¹ on toinen tieteenhaara, joka viittaa hengen itsenäisyyteen.

Muinaisista ajoista lähtien ihmiset ovat olleet jossain määrin tietoisia tästä, mutta vasta kahdeksannentoista vuosisadan lopulla siihen kohdistuivat ensimmäiset tieteelliset tutkimukset. Alan asiantuntijat käyttivät magneettisia aaltoja sairaiden parannukseen. Tutkimuksien edetessä huomattiin, että magnetismia voidaan käyttää hypnoottisten transsien aikaansaamiseksi.

Psykiatrit käyttävät keinotekoisia unitiloja saadakseen selville tiettyjen psykologisten vaivojen syyt. He yrittävät sukeltaa mielen syvyyksiin selvittämään tajuttoman ihmisen todellisia ajatuksia, ajatuksia, joita potilas olisi valveilla ollessaan haluton kertomaan lääkärille joko nöyryytystä peläten tai jostain muusta syystä ajatuksiaan salaten. Tässä tilassa potilas kuitenkin myöntää epäröimättä asioita, joita hän ei valveilla ollessaan koskaan paljastaisi.

Tällaisessa transsitilassa oleva henkilö on niin tahdoton, että hän tekee kaiken mitä hänet transsiin asettanut vaatii ilman että hänen omalla tahdollaan olisi pienintäkään määrää päätösvaltaa.

Kehittyneemmissä tiloissa itse ruumiista tulee täysin turta ja kykenemätön liikkumaan ja se muistuttaa kuollutta raatoa. Transsitilassa oleva ei näe tai kuule ympäristöään vaan hän näkee ja kuulee vain sen, jonka vallassa hän on.

¹ Ranskaksi *magnétisme animal* . Viittaa tässä Franz Mesmerin kokeisiin hypnotismissa.

Magneettisessa transsissa olevat pystyvät puhumaan kieliä, joita eivät ole oppineet, ja muistavat asioita, joista eivät yleisesti ole tietoisia. Fysikalistit selittävät tämän suggestiona ja transsitilassa olevan heikentyneen tahdon vaikutuksena, mutta heidän selityksensä eivät ole uskottavia, sillä ihmisen sisällä piilee tuntematon todellisuus, jota fyysinen tiede ei pysty selittämään. Tämä todellisuus kykenee tekoihin, joita ei pystytä selittämään materiaalisin kriteerein. Kuka tahansa, joka yrittää selvittää asian totuuden, tulee hiljalleen hyväksymään tämän todellisuuden.¹

Jos ihminen pohtii tarkkaan, eikö hän tule olemaan vakuuttunut, että olemassaoloon sisältyy henki, joka on mysteerinen ja ikuinen?²

Eikö tieteen perustana olekin luoda yleisiä sääntöjä objektiivisista havainnoista ja kamppailla harhakuvitelmia vastaan?

Epäilemättä jokainen uusi kehitys yllämainituilla aloilla vähentää fysikalistisen näkökannan viehätystä.

* (3) *

Kokemuksetkin voivat näyttää tietä

Ihmisen alati kasvava uteliaisuus alkoi kiinnostuksesta näennäisesti kaukaiseen kohteeseen: tähteen. Nykyään ihmistä kuitenkin askarruttavat hänen omat luonnolliset oloilansa ja olosuhteensa, kun hän yrittää selvittää elämäänsä hallitsevien tekijöiden todellisuutta.

¹ *Dā'irah al-Ma'ārif*, Farīd Vajdī, osa 10, s. 420

² *'Ālam pas az Marg*, s. 46

Unet ovat yksi asioista, jotka ovat herättäneet ihmisen kiinnostuksen. Tämä on ymmärrettävää, sillä ihminen viettää suuren osan elämästään nukkuen ja unien valtakunnassa.

Unia koskevat eri teorit alleviivaavat unien monimutkaisuutta ja kuvastavat myös sitä suurta ajan määrää, jota tiedemiehet ovat käyttäneet suorittaessaan aiheeseen liittyviä kokeita.

Kuten kaikki elävät olennot, ihminen tarvitsee luonnostaan unta uuvuttavan ja väsyttävän suorituksen jälkeen. Kun hänen touhunsa lakkaavat, myös hänen elimistönsä hidastaa työtahtiaan.

Entä kuinka unien näkeminen sitten tapahtuu? Tämä on tärkeä kysymys ja kaikista tutkimuksista huolimatta varmaa vastausta ei vielä ole. Saatuja tuloksia on tulkittu eri tavoin, ja monet tulkinnat ovat hätäisten ja perusteettomien päätelmien tulosta. Ainoastaan kehossa tapahtuvat tietyt fyysiset prosessit ovat tieteellisesti osoitettu.

Tällä hetkellä mikään ei vielä viittaa ratkaisun löytymiseen tälle ongelmalle ja olisi meidän osaltamme varomatonta ja hätäistä ennustaa tältä pohjalta tarkkojen ja realististen teorioiden ilmestymisen ajankohtaa. On kuitenkin täysin mahdollista, että tiedon määrän kasvaminen, joka avartaa todellisuudentajuamme päivittäin, eräänä päivänä selvittää tämän suuren mysteerin. Askarruttavinta ovat kuitenkin itse unet, eli nuo hajanaiset kohtaukset ja tapahtumat, joita ihminen kokee ja todistaa nukkuessaan. Unen ilmiön kaltainen luonne nostattaa esiin monia mutkikkaita ja vaikeita kysymyksiä.

Kaikki kehon fysiologiset, refleksiiviset ja tahdottomat toiminnat jatkuvat unitilassa täysin säännöllisesti. Hermot, rauhaset, suolisto ja lihakset jatkavat työtään. Mutta ihmisellä ei ole tässä tilassa lainkaan ajatusvoimaa tai päätöskykyä, sillä hänen tahtonsa on lakkautettu ja hänen tilansa muistuttaa enemmänkin yksisoluisia organismeja.

Nukkuva vaikuttaa elottomalta, mutta yhtäkkiä tämä makaava ruumis herääkin ja palaa takaisin henkiin. Uni ja herääminen ovatkin tosiaan verrattavissa kuolemaan ja ylösnousemukseen. Jalo Koraani mainitsee seuraavan jakeen, joka koskee unen ja kuoleman sekä heräämisen ja ylösnousemuksen suhdetta:

”Jumala korjaa sielut luokseen kuoleman hetkellä samoin kuin ne, jotka nukkuvat eivätkä vielä ole kuolleet. Hän pitää luonaan ne, joiden Hän on säätänyt kuolevan, mutta päästää muut määrääjäksi. Siinä on tunnusmerkkejä pohtiville.”
(39:42)

Koraanin näkökannalta uni on ulkoisesti ihmisen luontaisten voimien horros, mutta hengellisesti se on sielun paluu ihmisen sisäiseen olemukseen. Nukkuminen on pienempi kuolema ja kuolema suurempi uni. Molemmissa tapauksissa henki siirtyy eri maailmaan. Ero on siinä, että nukkuva ihminen ei tiedä palanneensa matkalta, mutta kuolleelle tulee kaikki selkenemään.

Unet on jaettu useaan kategoriaan. Suuri osa unista johtuu unennäköjen toiveista ja haluista tai kuvastaa menneisyyden kokemuksia.

Toinen ryhmä ovat sekavat unet, jotka vain edustavat ihmisen kuvitelmia ja harhaluuloja.

Viimeisenä on unikategoria, jonka tunnuspiirteenä on tietynlainen inspiraatio; nämä unet ennustavat tapahtumia. Joskus ne paljastavat vielä piilossa olevan tulevaisuuden todellisen luonteen ja joskus ne esittävät sen symbolisessa muodossa, jota tarpeelliset tiedot ja taidot omaava pystyy tulkitsemaan.

Koska ihmishengellä on yhteys ja suhde aineettomuuden maailmaan, se asettuu vaeltamaan tuota laajaa maailmankaikkeutta kohti unen vapauttaessa sen aistillisen havainnon kahleista. Siellä ihmishenki huomaa tiettyjä todellisuuksia valmiutensa ja kapasiteettinsa mukaisesti ja kykenee tallentamaan näin saadun tiedon mieleensä siten että muistaa sen herättyään.

* * * * *

Epäilemättä sekavat unet ovat tiettyihin fyysisiin ja psykologisiin olosuhteisiin liittyviä ja ovat näin ollen vain joukko luuloja ja harhakuvitelmia. Samoin unet menneistä tapahtumista ovat miltei arvottomia, elleivät ne kuvasta tulevia tapahtumia missään määrin.

Tilanne ei kuitenkaan ole samankaltainen niiden unien kohdalla, jotka sallivat vilkaisun syntymisvaiheessa oleviin tapahtumiin tai ovat niin selkeitä, että ne eivät jätä tilaa tulkinnalle. Nämä esittävät meille kuvitelmien maailmassa kaukaisen tai läheisen todellisuuden. Monia tämänkaltaisia unia on mainittu historian kirjoissa. Lisäksi monet meistä ovat henkilökohtaisesti kokeneet näitä todellisuuspohjaisia unia, eikä kaikkia tämänkaltaisia tapauksia voida sivuuttaa pelkinä yhteensattumina.

Tämänkaltaiset unet eivät ole menneen päivän muistoja, joita aivomme käsittelevät, eivätkä ne ole vaimennettujen vaistojen tai halujen purkauksia.

Sigmund Freud tulkitsee unia seuraavasti:

”Yleisesti puhuen se, mitä näemme unien maailmassa, on aistillisia havaintoja, joita olemme vaistonneet päivän aikana, ja haluja, jotka ovat jääneet toteutumattomiksi syystä tai toisesta. Päivän aikana mies saattaa himoita hänelle saavuttamatonta naista; yöllä hän saa tämän omakseen unissaan. Nälkäinen kerjäläinen uneksii rikkauksista ja palatseista; ruma saavuttaa verrattoman kauneuden; impotentti vanhus saa takaisin nuoruutensa tarmon; toivoton löytää kaikki haaveensa toteutuneena. Lyhyesti, kaikki haaveet ja taipumukset, jotka jäävät päiväsaikaan tyydyttämättömiksi, kaikki syystä tai toisesta salatut tunteet tulevat esiin ja täyttyvät unien maailmassa.”¹

* * * * *

En mainitse tässä niitä lukuisia historiassa mainittuja unia, jotka ovat ennustaneet tulevaisuutta, tai niitä unia, joita monet luotettavat henkilöt ovat kertoneet minulle kokeneensa. Sallikaa minun yksinkertaisesti kertoa unesta, jonka olen itse nähnyt.

Sunnuntaina, 24. huhtikuuta, 1962²; vahva maanjäristys iski Lar-nimiseen kotikaupunkiini johtaen useiden ihmisten kuolemaan ja suuriin vahinkoihin.

¹ *Freud*, s. 23

² 1339 Iranin kalenterin mukaan

Noin viikko ennen maanjäristystä näin unen, jossa Lariin iski maanjäristys tuhoten rakennuksia ja nostaen pölypilven, joka peitti taivaan kuin paksu sumu.

Tämä kauhistuttava kuva mielessäni heräsin peloissani muistaakseni vähän keskiyön jälkeen.

Seuraavana päivänä kerroin unestani muutamalle Larin kunnioitetulle asukkaalle ja ystävilleni. He muistavat vieläkin tämän.

Siihen aikaan he luonnollisesti tulkitsivat uneni eri tavoin, mutta kaksi tai kolme yötä myöhemmin keskivahva maanjäristys iski aiheuttaen vain kohtalaisia vahinkoja. Eräs kaupungin uskonnollisista oppineista tuli luokseni ja sanoi: ”Eilinen maanjäristys on se, mistä näit unta.” Vastasin, että lyhyt ja suhteellisen harmiton maanjäristys, jonka juuri koimme, ei muistuttanut lainkaan niitä kauheita kohtauksia, joita olin unessani nähnyt. Kyseinen henkilö muistaa vieläkin tapahtuman.

Kunnes saapui 24. huhtikuuta. Päivän loppupuolella tuhoisa maanjäristys iski kaupunkiimme; se ravisutti kaupunkia väkevästi, talot sortuivat, taivaan peittivät tomu ja hiekkapilvet ja kuolema nielaisi lukemattomia ihmisiä, nuoria ja vanhoja, miehiä ja naisia.

Maanjäristyksestä selvinneet ryntäsivät raunioituneisiin taloihin auttamaan haavoittuneita. Todellakin noina synkkinä hetkinä meitä kohtasi musertava näky.

Eriytyisen merkittävä yksityiskohta, jonka näin unessani oli pieni lapsi, joka oli naapurissa asuvien sukulaisteni poika.

Näin hänet seisomassa talon sortuvan osan edessä, joten huusin häntä poistumaan sieltä, minkä hän tekikin.

Maanjäristyksen aikana ainoa osa naapurini talosta, joka sortui, oli tuo unessa näkemäni osa; loput talosta säilyi eheänä. Lapsikin säilyi hengissä, koska maanjäristyksen alkaessa hän alkoi juosta kulmasta toiseen paniikin vallassa ja pääsi pois vaara-alueelta juuri, kun tuo tietty osa talosta sortui.

Olisiko ollenkaan loogista hyväksyä fysikalistien selitys, että ne lukemattomat tämänkaltaiset unet, jotka tarkasti ennustavat tulevan, ovat vain jokapäiväisten tapahtumien prosessointia aivoissa tai tuntemattoman pelkoa? Voiko tällaisia unia, kuten freudilaiset väittävät, pitää pelkinä tukahdutettuina haluina, jotka ilmenevät alitajunnan pinnalla egon harhaanjohtamiseksi?

Kuinka havaintokykymme voisi yltää tapahtumiin, jotka sijoittuvat meitä ympäröivien fyysisten olosuhteiden ulkopuolelle? Kuinka se voisi tulla tietoiseksi tapahtumasta, joka on vielä tulevaisuuden hämärän peitossa? Onko muuta tapaa selittää tämänkaltaista tietoisuutta kuin ihmishengen ja aineettoman maailman välisellä yhteydellä?

Todellinen vastaus on, että ihminen saa tämän tietoisuuden aineettomuuden maailmasta, lähteestä, joka on tietoinen tulevasta. Aivan kuten astronomiset laitteet sallivat hänen havaita kaukaisten galaksien säteet, miksi hänen henkensä ei voisi havaita aineettoman maailman aaltoilua? Miksei ihminen voisi havaita unitilassa asioita, joita luonnolliset keinot eivät salli hänen näkevän?

Kuulkaamme jälleen, mitä johtavilla fysikalistiajattelijoiilla on sanottavana unien aiheesta:

”Toisin kuin mitä vuosisatoja on luultu, unet eivät ennusta tulevaisuutta tai paljasta meille salaisuuksia. Tulkinta on täten tarpeetonta. Päinvastoin, jos uskomme täysin Freudin sanoja tulee meidän hyväksyä, että unet kuvastavat menneisyyden tapahtumia. Toisin sanoen unet ovat menneiden tapahtuneiden tulosta eivätkä viittaa tuleviin tapahtumiin.

”Loppujen lopuksi huolelliset kokeet ovat osoittaneet, että unet, kuten kaikki muutkin ’hengelliset’ ilmiöt, ovat vain materiaalisia ilmiöitä ilman minkäänlaisen yliluonnollisen voiman vaikutusta.”¹

Onko todellisuus tämänkaltainen? Eivätkö unet koskaan ennusta meille tulevaisuutta tai tuo tietoomme uusia asioita?

Fysikalistit ovat tietenkin vapaita ummistamaan silmänsä todellisuudelta ja antautumaan täysin epärealistiselle tulkinnalle unien luonteesta, tulkinnalle, jolla ei ole mitään tekemistä jokapäiväisen elämän tapahtumien ja todellisuuden kanssa.

He uskottelevat teorioidensa edustavan täydellisyyden huipentumaa ja kuvittelevat selvittäneensä kaikki maailmankaikkeuden mysteerit ja periaatteet, jotka hallitsevat ihmiselämää. He kuvittelevat, että mitään salaperäistä tai selittämätöntä ei yksinkertaisesti ole olemassa. Eikö siis enää olekaan jäljellä mitään löydettävää?

¹ *Khābīdan va Khāb Dīdan*, Tri Ārānī, s. 15 - 16

Pikemminkin heidän tulisi hyväksyä, että tämänkaltainen asenne kohti selkeää todellisuutta on merkki hengestä, joka kapinoi totuutta vastaan ja sulkee silmänsä tältä.

Yrityksessään tuhota muiden uskomuksia fysikalistit tulkitsevat aina hätäisesti ja kärsimättömästi kaiken, mikä ei sovi heidän ahtaaseen mielikuvaansa maailmasta. He kuvittelevat itsensä täysin kykeneväisiksi tarjoamaan vastauksen mitä monimutkaisimpiin kysymyksiin.

Kuitenkin jos aihetta lähestyttäisiin selkeästi ja kärsivällisesti tutustuen vaistoamattomiin ilmiöihin, niin tutkija huomaisi, kuinka hänen katseensa avartuu ja hän olisi vähemmän innokas hyväksymään yksiulotteisia selityksiä.

Ei tulisi unohtaa, että teologit eivät koskaan ole kieltäneet menneiden ajatusten ja havaintojen tai halujen ja toiveiden eikä muiden sisäisten tai ulkoisten tekijöiden vaikutusta uniin. Tietyt taudit tai psykologiset oireet langettavat varjonsa unien ylle. Mutta unen ilmiötä ei voida pitää pelkkänä aivo- ja hermostotoiminnan heijastuksena tai tukahduttujen halujen purkauksena. Monet unet voivat hyvinkin liittyä tämän kaltaisiin tekijöihin, mutta tulevaisuutta ennakoivien unien suhteen asia ei ole näin. Kuten olemme nähneet, tällaisia unia ei voida mitenkään selittää aineellisten tekijöiden nojalla, sillä ne ovat juurtuneet eri todellisuuteen.

* * * * *

Kaikki erilaiset ilmiöt, joista olemme puhuneet kahdessa viime kappaleessa, viittaavat ihmisessä piilevään todellisuuteen, joka on itsenäinen tämän fyysisestä

olemuksesta ja joka säilyy ruumiin kuoleman jälkeen. Tämä on ainoa johtopäätös, johon syvälinen pohdinta voi johtaa.

Jos vertaamme ihmistä eri komponenteista koostuvaan lentokoneeseen, joista jokaisella on oma toimintansa, tulemme huomaamaan, että tämä lentokone tarvitsee taitavan lentäjän sen ohjaamiseksi. Lentäjä ei kuulu samaan kategoriaan kuin ne osat ja instrumentit, joista lentokone koostuu, vaikka hänen olemassaolonsa on tarpeellinen sen toimintaa varten. Henkikin on samalla tavoin ruumiin ohjaaja.

Yhdestoista kappale:

Kaiken olevaisen vääjäämätön loppu

Ei ole epäilystäkään siitä, että tämä maailmamme tulee eräänä päivänä olemaan näyttämö mitä ihmetyttävimmälle kohtaukselle. Maailma, joka on ollut kotina ihmisen jatkuville yrityksille ja saavutuksille missä hän on matkannut valtamerien syvyyksistä ulkoavaruuteen, tulee kohtaamaan kohtalon, joka tuhoaa ja haihduttaa sen yhdellä iskulla.

Taivaankappaleet ajautuvat toisiinsa ja luhistuvat. Valo ja lämpö karkaavat maailmankaikkeudesta. Ylväät vuoret kitketään juuriltaan. Tulipalot leimahtavat aivan kuten kipinä, joka sytyttää vuosisatojen aikana kerääntyneen villan. Meret kuohuvat ja tulvivat maiden ylitse. Haudat halkeavat ja viskautuvat toistensa päälle. Taivaallista käskyä totellen itse maa paljastaa ja luovuttaa iäisyyksien aikana keräämänsä sisällön ja keventää lastinsa. Koko maailma hajoaa tomupilveksi, aivan kuten kaikki olevainen olisi suuren huumareen hienontama.

Tämä kaikkien elementtien sekoitus ja hajotus, josta ei jää mitään tunnistettavaksi, on säännöllisen ja järjestelmällisen maailmamme tuleva kohtalo.

Jalo Koraani muistuttaa ihmisiä siitä, että luomakunnan nykyinen järjestys on määräaikainen eikä tule kestäämään ikuisesti. Tämä on Taivaallinen sana:

”Eivätkö he siis itse ajattele? Jumala tosiaan loi määräajaksi taivaan ja maan ja kaiken, mitä niiden välillä on, mutta monet ihmiset eivät usko kohtaavansa Herraansa.” (30:8)

Koraani myös julistaa tämän tapahtuman vääjäämättömäksi ja sanoo, että päivänä, jona kaikilta olennoilta riisutaan elämän vaatetus, vain Luojan Puhdas ja Pyhä esanssi jää jäljelle.

Taitaa olla parasta, että kuulisimme itse Koraanilta kuvauksen tuosta päivästä, jolloin kaikki tulee päätökseensä:

”Ihmiset, pelätkää Herraanne. Viimeisen hetken järjestys on mahtava. Sinä päivänä, jonka te vielä näette, imettäjät unohtaa imetettävänsä ja jokainen raskaana oleva nainen pudottaa lastinsa, ja näet ihmisten juopuvan olematta juopuneita, sillä Jumalan rangaistus on ankara.” (22:1-2)

”Kun maata järkytetään, ja vuoret murennetaan, ja niistä tulee lentävää tomua...” (56:4-6)

”Ihminen haluaa kieltää edessään olevan, ja kysyy: ”Milloin on tämä ylösnousemuksen päivä?” Kun silmät häikäistyvät, kun kuu pimenee, kun aurinko ja kuu tuodaan yhteen, silloin ihminen kysyy: ’Minne voisın paeta!’” (75:5-10)

”Kun taivas halkeaa, kun tähdet hajaantuvat.” (82:1-2)

* * * * *

Nicolas Camille Flammarion, tunnettu ranskalaisastronomi, sanoo kirjassaan *La Fin du Monde*¹:

”Elämän ilmestyminen kaikessa koreudessaan on seuraus aurinkokunnan alistumisesta painovoiman universaalille vedolle ja keskipakovoiman liikkeelle. Painovoima liittää

¹ ”Maailman Loppu”

yhteen kaikki maailmankaikkeuden eri osat aina atomista tähteen ja ohjaa ja säättää niiden liikkeitä keskipakovoiman avulla. Tämä järjestys tulee kuitenkin vääjäämättömästi luhistumaan. Tähdet kuolevat ja taivaankappaleet hajaantuvat kuten särkyneen kaulakorun helmet.”

Aivan kuten Koraanin jakeista ja luotettavista *hjadītheistä*¹ voidaan päätellä, universumin järjestys tulee luhistumaan kertaheitolla sellaisen tapahtuman seurauksena, jonka yksityiskohdat ovat meiltä salattuja. Auringon elämä, tähdet ja koko luomakunta tulevat kohtaamaan äkillisen lopun.

Englantilainen astronomi Rill sanoo:

”Universumi syntyi noin kymmenen tai viisitoista miljardia vuotta sitten suuren räjähdysen seurauksena. Se käytti puolet energiastaan tai massastaan singotessaan tähdet avaruuden syvyyksiin. Toisen puolikkaan se käytti galaksien rakentamiseen ja valmistaakseen ne viimeistä räjähdystä varten.”

Koraani sanoo:

”Sinä päivänä me käärimme taivaan kokoon niin kuin sinettinauha käärittää kirjeen ympärille...” (21:104)

”Kun meret kiehuvat yli äyräitten” (81:6)

”Sinä päivänä taivas on kuin sulaa kuparia” (70:8)

¹ Profeetta Muh/ammadin (s) opetukset, jotka on säilytetty suullisesti ja myöhemmin kirjoitettu

Viimeiset kaksi jaetta kieltävät vanhan teorian, jota monet menneet tiedemiehet edustivat. He väittivät, että maailmanloppu tulisi tapahtumaan auringon menettäessä lämpönsä, mikä johtaisi kaiken jäätymiseen. Jakeet kuitenkin kertovat meille auringon lämmön voimistumisesta ja noususta maailmanlopun aikaan todeten, että mikään elävä ei tätä pysty sietämään. Monet maineikkaat tiedemiehet ennustavat nykyään tuon päivän tapahtuvan samalla tavalla, oman suhteellisen ymmärryksensä mukaisesti tietenkin.

George Gamoff kirjoittaa:

”Auringon säteily tulee vahvistumaan ajan myötä ja kun auringon vetymässä on saavuttanut maksimimääränsä, tulee auringon säteilyttämä energia monistumaan satakertaisesti. Tutkimuksemme auringon energiatuotannosta ohjaavat kohti päätelmiä, jotka ovat täysin ristiriidassa klassisien ja virallisten teorioiden kanssa tästä aiheesta.

”Sen sijaan, että sanoisimme kaiken eräänä päivänä jäätyvän auringon toiminnan lakkautuessa, tulee meidän olettaa, että auringon toiminnan vahvistumisen kautta, viimeisissä vaiheissaan, kaikki elävä tulee kohtamaan turmionsa.”

”Jos maapallon pintalämpötila tulee olemaan korkeampi kuin veden kiehumispiste, niin kivet ja maan kova kuori eivät luultavasti sula, mutta meret mitä varmimmin tulevat kiehumaan. Koska mikään kehittynyt eläinlaji ei pysty selviytymään kiehovassa vedessä, suurin osa elämänmuodoista tulee kohtaamaan loppunsa. Näin ollen on erittäin todennäköistä, että kaikki korkeammat eläinlajit

olisivat kuolleet, ennen kuin maapallo saavuttaa täysin sietämättömän lämpötilan.”¹

Sama kirjoittaja mainitsee toisaalla:

”On odotettavaa, että satoja miljardeja vuosia maan kuoren muodostumisen jälkeen auringon ulkoiset osat, uloimmat ulottuvuudet, tulevat saavuttamaan Venuksen lämpötilan ja jopa ylittämään sen. Sen valo tulee moninkertaistumaan kymmenen- tai kolmekymmentämiljoonakertaiseksi ja meret tulevat lämpenemään kiehumispisteeseen.”²

Ylönousemuksen kaksi torvenpuhallusta

Jalo Koraani kuvaa ylönousemuksen tapahtuvan seuraavasti:

”Torveen puhalletaan, ja kaikki, jotka ovat taivaissa tai maassa, vaipuvat maahan tiedottomina, paitsi ne, jotka Jumala säästää. Sitten siihen puhalletaan uudestaan, ja he nousevat katsomaan.” (39:68)

Täten tulee olemaan kaksi torvenpuhallusta. Ensimmäinen tulee olemaan nopea ja lyhytkestoinen, aivan kuten karjaisu taivaissa, universaali julistus, jonka seurauksena koko maailmankaikkeus kääritään kokoon. Maailman ihmiset kaatuvat yhtäkkiä maahan kesken päivittäisten askareidensa. Ensimmäinen torvenpuhallus johtaa kaiken elävän kuolemaan. Kaikki olennot, jotka ovat joko taivaissa tai maassa, jopa enkelit kuolevat.

Koraani sanoo:

¹*Peidājesh va Marge Khorshīd*, s. 131

²*Māddeh va Zamīn va Āsemān*, s. 533

”... Päivänä, jona kutsuja kutsuu kauheaan toimeen, he tulevat haudoistaan nöyrin katsein, parvina kuin heinäsirkat, ja kiiruhtavat kutsujan luo, ja uskottomat sanovat: ”Tämä on vaikea päivä.” (54:6-8)

Toinen torvenpuhallus tulee olemaan hämmästyttävä kutsu, joka aloittaa ylösnousemuksen ja tuo ihmiset takaisin eloon. Ihmiset nousevat haudoistaan ja kysyvät koko olemukseltaan pelon täyttäminä:

”...’Voi meitä, kuka herätti meidät lepopaikaltamme?’...” (36:52)

Sitten he avaavat silmänsä ja sanovat: *”...’Tämä on nyt se, millä Armollinen meitä uhkasi; lähettiläät puhuivatkin totta.’” (36:52)*

Aina ajoittain taivaissa räjähtää jokin taivaankappale jossain kaukaisessa galaksissa ja avaruuden äärillä. Nämä räjähdykset eivät häiritse maailmankaikkeuden järjestystä tai luomakunnan normeja; niiden syyt ja seuraukset ovat kuitenkin salaperäisyyden verhoamia.

Räjähdys, joka tulee tuhoamaan taivaiden ja maan rakenteen, on erityisen mahtava ja mittava. Se päättää maailman ja sen asukkien elämän ja luomakunnan järjestelmän.

Nuo vahvat ääniaallot, tuo kuolemaa kylvävä räjähdys, joka on Taivaallisen käskyn toimeenpanon instrumentti, tulee olemaan niin intensiivinen ja ylivoimainen, että se päättää kaiken elämän mitä lyhyimmässä ajassa. Tämä maailman luhistuminen Isrāfilin¹ (roh) torvenpuhalluksen ääniaalloilla

¹ Isrāfil on enkelin nimi, joka puhaltaa tähän torveen

tapahtuu ihmisten ollessa päivittäisten toimiensa ääressä ja täysin tietämättömiä sen lähestymisestä.

Jaloin Lähettiläs, siunaus ja rauha olkoon hänellä ja hänen perheellään, sanoi:

”Silloin toiset tulevat olemaan kotimaassaan ja toiset matkalla. Jotkut kohtaavat kuolemansa aivan sillä hetkellä, kun ovat laittamassa ruokaa suuhunsa. Jotkut taas ovat puhumassa ystävilleen ja antautuvat kuolemalle ennen kuin he saavat sanottua lauseensa loppuun. Lopulta kuolema saavuttaa kaikki ihmiset, mutta Israafiil jatkaa torvensoittoansa kunnes kaikki virrat ja joet, rakennukset, puut, vuoret ja meret ovat sekoittuneet ja hautautuneet maan uumeniin.

”Kuolleiden kaatuessa maahan jotkut ovat selällään, jotkut kyljellään ja eräät taas makaavat kasvot maata vasten. Ihmisillä on vielä ruokaa suussa, ruokaa, jota kuolema ei sallinut heidän nielaisevan.”¹

* * * * *

Torvensoittoa voi siis verrata pasuunaan, joka julistaa armeijalle taistelun alun. Ensimmäinen puhallus on aivan kuin valmiuskäsky. Toinen puhallus taas on kuin komento lähteä liikkeelle ja hyökätä vihollisen kimppuun. Torvella on siis kaksi piirrettä: kaiken saavuttava kuolema ja maailmanlaajuinen elämän uudistuminen.

Jakeista, jotka puhuvat tästä luonnollisen järjestyksen täydellisestä peruuntumisesta ja transformaatiosta,

¹ *Tafsīr al-Burhān*, osa 4, s. 85

huomaamme, että kauhu ja sekavuus valtaavat koko luomakunnan. Taivaat ja maa, vanhukset ja nuoret, ihmiset ja eläimet, kaikki luodut olennot ovat hämmentyneitä. Pelko tulee katkaisemaan kaikki luonnolliset siteet ja ihmiset miettivät vain omaa kohtaloaan. Tämä tulee olemaan kaikkien ihmisten tila.

Mutta väärintekijöillä tulee olemaan vaikeammat oltavat. Tämä on epäpuhtaiden kauhutarinan alku. Sinä synkkänä turmion päivänä heidän sydämensä turhaan toivovat paluuta takaisin maan syleilyyn. He toivovat, että saisivat mahdollisuuden oikaista häpeällisen menneisyytensä, jossa olivat tottelemattomia Jumalaa ja Hänen lähettäitään kohtaan.

Mutta silloin on jo liian myöhäistä, sillä sinä päivänä syvä hiljaisuus ja Jumalan valta hallitsevat kaiken ylitse. Sinä päivänä kaikkien on toteltava Jumalaa ja seurattava kutsua, joka tuo heidät Luojojansa eteen. Täten Jumala kehottaa ihmisiä heräämään nyt ja välttymään siltä tuskaiselta kohtalolta, joka vääjäämättä odottaa väärintekijöitä tuonpuoleisessa:

”Ihminen, mikä johti sinut pois jalon Herrasi luota?” (82:6)

Hän myös varoittaa ihmistä seuraavasti:

”Vastatkaa Herrallenne ennen kuin Jumala lähettää päivän, jota ei voi torjua. Sinä päivänä teillä ei ole enää pakopaikkaa ettekä te voi luopua teoistanne.” (42:47)

Kahdestoista kappale:

Ihmisen ylösnousemus hänen molemmissa ulottuvuuksissaan

Nyt voimme tutkia tarkemmin, millaista elämä tulee olemaan tuonpuoleisessa. Tuleeko se olemaan vain fyysinen niin, että ihminen palaa henkiin uuteen ruumiiseen samannäköisenä samalla hengellä ja elinvoimalla, tämän maailman jäännöksillä, varustettuna? Vai tuleeko hänen ikuinen elämänsä kenties olemaan laadultaan vain hengellinen, ilman minkäänlaista yhteyttä fyysiseen maailmaan? Vai tuleeko hänen paluunsa olemaan kaksiulotteinen, toisin sanoen niin hengellinen kuin puoli-ruumiillinen? Sanalla 'puoli-ruumiillinen' tarkoitamme, että se mikä tulee takaisin henkiin, on hienovarainen ruumis, jota voidaan pitää hänen nykyisen muotonsa sisimpänä olemuksena. Lopuksi koska ihmismuoto on hengen ja ruumiin yhdistelmä, tuleeko myös ihmisen ylösnousemus sisältämään nämä molemmat ulottuvuudet? Tällä kysymyksellä tarkoitetaan, eikö hänen fyysinen ruumiinsa kohtaa koskaan lopullista hävitystä ja eikö hänen henkensä koskaan lopullisesti eroa tästä?

Kaikki nämä ovat yhteenvetoja eri teorioista, joita on ehdotettu ylösnousemusta koskien. Kerratkaamme nyt jokaista vuorollaan.

Eräät oppineet ehdottavat ensimmäistä teoriaa, jonka mukaan ruumiin kuollessa ja sen fyysisten ja kemiallisten reaktioiden päättyessä kaikki saapuu loppupisteeseensä. Kuitenkin kun ylösnousemus tapahtuu, ihmisen hajaantunut ruumis jälleenrakennetaan hiukkasista, jotka ovat hautautuneet maahan, levinneet ilmakehään tai hukkuneet valtameriin. Tässä ihmisen uudessa elämässä henki, joka herää henkiin

yhdessä ihmisen kanssa, on vain yksi ruumiillisten mekanismien piirteistä.

Myös toista teoriaa on edistänyt suuri joukko filosofeja. Heidän teoriasa mukaan henki on ihmisen olemassaolon lähde ja sisin olemus. Se on rakennettu ikuisuutta varten, kun taas ruumis on luonteeltaan kuolevainen ja katoava. Henki jättää hyvästit ruumiille kuolemassa. Ruumiin nautittua jonkin aikaa hengen elämää antavasta syleilystä se huomaa työnsä olevan tehty ja eroaa tästä lopullisesti. Ruumiin rakenne sallii sen säilyttää henkeä vain tietyn aikaa, jonka jälkeen ruumis vääjäämättä joutuu rappion ja kuoleman uhriksi. Henki taas on täysin riippumaton ruumiista ja sen ominaisuuksista ja säilyy kuolemattomana ja ikuisena. Täten henki olisi ainoa, joka ilmestyy ylösnousemuksen tasangolle. Jos näin ei olisi, niin ylösnousemuksella ei olisi mitään tarkoitusta. Tämä teoria tietenkin antaa ymmärtää, että palkkio ja rangaistus olisivat pelkästään henkisiä ja moraalisia.

Tälle teorialle ei ole mitään vahvaa todistetta, mutta siitä huolimatta se nautti suurta kannatusta. Nykyään sen edustajat ovat vähemmistössä, sillä oppineiden ehdottamat realistisemmat teoriat ovat perusteellisesti heikentäneet sen uskottavuutta.

Kysymyksen kolmas analyysi on monien muinaisten filosofien ehdottama. Heidän mukaansa kuoltuamme ruumiimme tuhoutuu niin, että sen materiaaliset rakennekappaleet hajaantuvat korjaamattomaan tilaan. Täten vain henki jää jäljelle mutta ei täysin abstraktiin tilaan. Se siirtyy hienovaraiseen ruumiiseen, joka on kykenemätön suorittamaan fyysisiä tai kemiallisia reaktioita mutta joka kuitenkin muistuttaa nykyistä ruumistamme. Tämä

hienovarainen ruumis, tunnettu myös 'mielikuvallisena'¹ ruumiina, on vilkas ja kykenee ylittämään kaikki esteet ja elämään ikuisesti.

On kuitenkin neljäs teoria, jota monet nykyiset ja menneet filosofit ja teologit ovat edistäneet.

Se perustuu periaatteelle, jonka mukaan ylösnousemus on täydellinen ja täysmittainen paluu elämään, sillä mikään, mikä liittyy ihmiseen, ei voi koskaan täysin tuhoutua. Ihminen jatkaa uutta elämäänsä kaikkine ominaisuuksineen ja piirteineen. Ainoa ero on siinä, että ylösnousemuksen jälkeinen elämä tapahtuu nykyistä maailmaamme korkeammalla tasolla. Sillä olemassaolon tasolla materia ja henki ovat edelleen toisistaan erillisiä mutta sekoittuvat ihmisruumiissa niin läheisiksi, että esiintyvät yhtenä ilmiönä.

Näin ollen meidän tulisi pitää ylösnousemuksen jälkeistä elämää maailmana, johon sisältyvät ihmisen molemmat ulottuvuudet yhtenäisenä eikä erillisinä, aivan kuten tässäkin maailmassa.

* * * * *

Kuoleman jälkeisen elämän todellisesta luonteesta ei ole mahdollista esittää todisteena mitään intellektuellia väitettä. Filosofista ja rationaalista keskustelua voidaan käydä vain ylösnousemuksen tarpeellisuudesta tai sen henkisestä ja fyysisestä luonteesta. Filosofia ja järki eivät kykene selittämään, minkä kaikista mahdollisista muodoista tuonpuoleinen tulee ottamaan. Kuitenkin kun tarkastelemme tapaa, jolla viimeisin yllämainituista teorioista haluaa vastata

¹ Arabiankielisestä sanasta *mithāl*, eli kirjaimellisesti esimerkki

tähän kysymykseen, huomaamme sen sisältävän jyväsä totuutta, sillä se viittaa meitä samaan suuntaan kuin islamin päätekstit ja on yhteensopiva niiden kanssa.

Koraani on pääasiallinen lähde kaikille tämänkaltaisille aiheille ja se ilmoittaa ylösnousemuksen olevan ruumiillista. Se julistaa selvästi ja suorasti, että ihminen palaa henkiin samalla ruumiilla, joka hänellä oli tässä elämässä. Kyseiset jakeet ovat niin selkeitä, että ne eivät jätä yhtään tilaa symboliselle tulkinnalle. Tässä esimerkki Koraanin jakeista:

”Jumala teki luomistyönsä alussa, ja aikanaan Hän uudistaa sen, ja teidät viehdän takaisin Hänen luokseen.” (30:11)

”Luuleeko Ihminen, ettemme voi koota hänen luitaan? Osaammehan me muovata hänen sormenpänsäkin.” (75: 3-4)

Jälkimmäinen jae julistaa, että ne, jotka kuvittelevat ruumiin olevan kykenemätön uuteen elämään osien hajoamisen ja hajaantumisen jälkeen, ovat todellisuudessa vain tietämättömiä Jumalan rajattomasta voimasta. He eivät ymmärrä, että ihmiselämän palauttaminen hajonneelle ruumiille, jopa sormenpäiden yksityiskohtia myöten, on helppo ja vaivaton teko Luojan rajattomalle voimalle.

”Sano: ne herättää henkiin sama, joka ne alussa loi. Hän osaa luoda kaiken.” (36:79)

Tarina Koraanista

Jalo Koraani kertoo meille Esran¹ (roh), Jumalan profeetan, ja Abrahamin (roh), Jumalan ystävän, tarinat. Kummassakin tarinassa mainitaan fyysinen ylösnousemus. Jumala selittää tämän aiheen kummallekin näistä suurista profeetoista konkreettisen esimerkin avulla, jotta nämä näkisivät, kuinka kuolleet ruumiit nousevat henkiin Jumalan käskystä. Paluu henkiin tapahtuu silloin, kun elämää varten tarpeelliset vaatimukset on täytetty ja henki puhallettu ruumiiseen jälleen kerran.

Esran tarinassa luemme, kuinka hän aasillaan ratsastaen saapui rauniolle matkansa varrella. Raunioissa häntä kohtasi kauhea näky: aikoja sitten kuolleiden ihmisten mätänevät luut. Hän vaipui mietteisiin ja kysyi itseltään: ”Kuinka Jumala palauttaa nämä mädäntyneet ruumiit takaisin henkiin?”

Sillä hetkellä Jumala otti hänen henkensä mutta sata vuotta myöhemmin palautti hänet takaisin eloon. Sitten häneltä kysyttiin: ”Kuinka kauan olet ollut täällä?” Hän vastasi välittömästi: ”Päivän tai vähemmän.”

Esralle ilmoitettiin, että hän oli ollut siellä sata vuotta maaten elottomana maassa juuri siinä kohdassa, mihin oli kaatunut. Häntä neuvottiin katsomaan aasiaan ja hän näki tämän kuolleen ruumiin täysin mädäntyneenä. Sitten Jumala palautti tämän henkiin.

¹Profeetta Esra (arabiaksi 'Uzair), rauha olkoon hänelle, toi juutalaisille takaisin Tooran heidän menetettyä tämän

Esran tarinassa luemme myös, kuinka Jumala, osoittaakseen rajattoman voimansa, säilytti Esran veden ja ruuan eheinä sadan vuoden ajan. Yleensä ruoka ja vesi mätänevät lyhyessä ajassa altistuessaan luonnon voimille kuten lämmölle, auringonvalolle, ilmalle ja pölylle. Jumala puhutteli Esraa seuraavasti:

”... ’Mutta katso ruokaasi ja juomaasi, jotka eivät ole pilaantuneet, ja katso aasiasi. Näin me teimme asettaaksemme sinut tunnusmerkiksi ihmisille. Mieti nyt, kuinka me myös nostamme ylös kuolleet luut ja puemme ne lihaan.’ Ymmärrettyään tämän hän sanoi: ’Nyt tiedän, että Jumalalla on valta kaiken ylitse.’” (2:259)

Koraani kertoo toisen konkreettisen esimerkin ruumiillisesta ylösnousemuksesta yhdessä tarinoista Abrahamista, rauha olkoon hänellä. Tarina kertoo meille selkeästi, kuinka Abraham (roh) omin silmin näki ruumiin hajaantuneiden osien palaavaan henkiin:

”Kun Abraham sanoi: ’Herrani, näytä minulle, kuinka herätät kuolleet henkiin,’ Jumala kysyi: ’Etkö siis usko?’ mutta Abraham vastasi: ’Kyllä uskon, mutta tee se, jotta mieleni tyyntyisi.’ Hän sanoi: ’Ota siis neljä lintua, käännä ne itseäsi kohti ja teurasta ne. Laita sitten jokaisen vuoren huipulle palanen ja kutsu niitä, ne rientävät luoksesi. Tiedä, että Jumala on Mahtava, Voimallinen.’” (2:260)

Abraham (roh) oli loogisesti ja rationaalisesti vakuuttunut ylösnousemuksen todellisuudesta mutta halusi myös ymmärtää tämän aisteillaan. Tämä Abrahamin (roh) kysymys koski ylösnousemuksen käytännöllistä puolta ja oli täten erittäin tärkeä kysymys.

Ihminen uskoo moniin asioihin ilman, että ymmärtäisi niiden tarkkaa luonnetta. Yksinkertainen esimerkki tästä on, kuinka uskomme television ja radion toimivan meille kerrotulla tavalla ilman, että olisimme edes vähänkään tietoisia siitä, kuinka ääni ja kuva päätyvät niihin.

Abraham (roh) uskoi ylösnousemuksen ja elämän uusiutumisen periaatteeseen mutta halusi myös ymmärtää, kuinka kuolleet palaavat henkiin. Hän halusi tietää sen konkreettisen esimerkin avulla ja tyydyttää tuntemuksensa aistillisen kokemuksen kautta.

Abrahamin (roh) koettua tämän ihmeellisen näyn häntä ohjeistettiin pohtimaan sitä ja ymmärtämään, että Jumala on rajattomalla viisaudellaan ja mahdollaan kykenevä kaikkiin tekoihin. Kuolleiden ruumiiden hajaantuneiden osien tunnistaminen ja kokoaminen ei tuota Hänelle lainkaan ongelmia.

Imām al-Sajjād, rauha olkoon hänellä, sanoi:

”Ylösnousemuksessa ihmisten ruumiit kasvavat maasta kuin kasvit. Hiukkaset, jotka olivat muuttuneet tomuksi, löytävät toisensa jälleen. Vaikka tuhat samaan hautaan haudattua ihmistä ja heidän mädäntyneet lihansa ja luunsa olisivat sekoittuneet keskenään, ne eroaisivat ylösnousemuksen päivänä Jumalan Tahdon ja Mahdin avulla. Jokaisen kuolleen maalliset jäänteet eroavat toisistaan merkittävästi.”¹

Jo mainittujen jakeiden lisäksi Koraanissa on monia selkeitä jakeita, jotka viittaavat ylösnousemuksen luonteeseen. Ne kieltävät uuden elämän olevan vain hengellistä käyttäen

¹ *Li`ālī al-Akhhbār*, s. 456

ilmaisuja kuten: *"Näin on, sillä Jumala on Totuus. Hän herättää kuolleet henkiin ja Hän on Kaikkivaltias."* (22:6)

Toisessa jakeessa luemme: *"... Millaisiksi Hän teidät alussa loi, sellaisiksi te tulette jälleen."* (7:29)

Ytimekkäällä ja vaikuttavalla tyyllillään tämä jae kiinnittää ihmisen huomion hänen ensimmäiseen ja alkuperäiseen luomiseensa muistuttaen häntä siitä, kuinka hänen ruumiinsa muodostettiin vedestä ja maan eri elementeistä. Nuo eri elementit, joista hän myöhemmin muodostui, olivat alun perin ruuan muodossa, eri hedelminä ja kasviksina hajaantuneina maapallon eri osiin tai vesipisaroina, jotka nousivat esiin valtameren syvyyksistä haihtuakseen pilviksi kunnes taas satoivat maahan. Miksi siis ihminen ei uskoisi, että nuo samat elementit, jotka tuulet ja myrskyt ovat hajaannuttaneet, eivät voisi eräänä päivänä tulla jälleen yhteen ja omaksua entisen muotonsa? Jos elämän uusiutuminen ei ole mahdollista, niin kuinka täysin sama prosessi tapahtui luomisen alussa?

Alkaen siitä hetkestä kun henki yhdistyy ihmisruumiiseen niiden välille muodostuu erikoinen yhteys, joka kasvaa ja kehittyy syvemmäksi ja täydellisemmäksi ajan myötä. Tarkka ja hienovarainen mieltymys ja harmonia vallitsevat näiden kahden välillä. Tämän seurauksena henki ja ruumis aloittavat tärkeän vuorovaikutuksen; hengen piirteet alkavat ilmestyä ruumiissa ja ruumiin piirteet manifestoituvat hengessä. Edes tekijät, jotka vaikuttavat vain henkeen tai vain ruumiiseen, eivät katkaise tätä yhteyttä ja vaikka ruumiin maalliset osat tulisivat sijaitsemaan uusissa materiaalisissa olosuhteissa, tämä yhteys säilyttäisi entisen voimansa.

Täten aineellinen ruumis ja aineeton henki ovat liitetyt toisiinsa aina alkuperästään asti. Ne omaksuvat määrän yhtenäisiä piirteitä, jotka sitovat nämä vielä lähemmäksi toisiaan. Ne säilyttävät läheisyytensä läpi kaikkien muutosten ja vaiheiden, joita erikseen kokevat.

Yhteys on niin perusteellinen, että jokaisessa solussa piilee niin henkisiä kuin fyysisiä ominaisuuksia.

Hengen ja ruumiin yhteys saa jokaisen hengen olemaan taipuvainen ruumiin ja sen osien läheisyyteen. Jokainen ruumis taas vuorostaan tuntee vetoa kohti henkeään, tiettyjen Taivaallisten perinteiden, normien ja maallisten olosuhteiden mukaisesti. Käytyään läpi tietyt vaiheet ja muutokset ruumis jättää jälkeensä maallisen muotonsa ja Jumalan tahdon kautta omaksuu muodon, joka on täydellisempi, ja tavoittaa jälleen yhteytensä henkensä kanssa.

On myös tärkeää muistaa, että yllämainitut muutokset toistuvat tässäkin maailmassa. Nykyisen ruumiimme maalliset hiukkaset ovat seurausta transformaatioista, jotka ovat tapahtuneet tiettyjen tekijöiden seurauksena. Ruumis ei ainoastaan muodostu näiden transformaatioiden kautta, vaan jokainen ruumis myös kokee jatkuvia uudistuksia sen rakenneosien hajotessa ja uusiutuessa. Tämä jatkuva uusiutuminen on juuri sitä, mikä sallii ruumiin säilyttävän eheän rakenteensa.

Pyhä Koraani mainitsee seuraavaa kaikenkattavasta ja kokonaisvaltaisesta transformaatiosta, jonka kautta koko olemassaolon järjestys muuttuu uudelleenlaiseksi:

”Päivänä, jona maa muuttuu muuksi kuin maa, ja taivaatkin, ja kaikki tulevat Jumalan, Yhden, Voitokkaan, eteen.” (14:48)

Ihmisruumiin maalliset hiukkaset eivät poikkea tästä koko olemassaolon järjestykseen vaikuttavasta transformaatiosta vaan muuttuvat samaan aikaan kuin maa ja kaikki aineellinen maailmassa. Ruumis ilmestyy näistä muutoksista täydellisemmässä muodossa ja omaksuu todellisen ilmeensä, joka oli tähän asti ollut piilevä.

On kuitenkin mainittava, että vaikka tuonpuoleisessa ihmisen ruumis muodostuu hänen nykyisen ruumiinsa hiukkasista ja sillä on sama muoto, sillä tulee kuitenkin olemaan piirteitä, jotka ovat täysin tämän maailman ominaisuuksien ulottumattomissa ja maalliselle äyllemme kuvittelemattomia mutta jotka ovat soveliaita tuonpuoleiseen maailmaan. Tuonpuoleinen ruumiimme kykenee myös uusiin tekoihin tuonpuoleisessa maailmassa, mutta niiden täydellinen ymmärtäminen vaatisi korkeamman tajunnan kuin se, mikä meillä on tällä hetkellä.

* * * * *

Koraani kertoo aiheesta, joka liittyy ruumiilliseen ylösnousemukseen:

”Jumalan viholliset ajetaan rivistöinä tuleen, ja kun he tulevat sen luo, heidän korvansa, silmänsä ja ihonsa todistavat heitä vastaan siitä, mitä he ovat tehneet. He sanovat iholleen: ’Miksi sinä todistat minua vastaan?’ ja se vastaa: ’Jumala, joka antaa kaikelle puhekyvyn, on pannut minut puhumaan. Hän on luonut teidät alussa, ja Hänen luokseen teidän on palattava.’” (41:19-21)

Tässä kuvaillaan hämmästyttävää ja pelottavaa kokemusta. Kukaan ei odottaisi oman ruumiinsa elimien nousevan todistamaan häntä itseään vastaan tuonpuoleisen

oikeussalissa. Ihmisen iho, joka on yksi hänen ruumiinsa olennaisia osia, on valittu todistamaan häntä vastaan. He jotka tekivät vääryyttä ja syntiä salassa, he jotka luulivat voivansa piilottaa tekonsa Jumalalta, he jotka yrittivät peittää tekojensa rumuuden muiden katseilta, he tulevat sinä päivänä näkemään silmänsä ja ihonsa muuttuvan ja todistavan heitä vastaan. Ihmetyksissään he kysyvät elimiltä:

'Miksi te todistatte meitä vastaan?' He saavat epäroimattömän ja nuhtelevan vastauksen elimiltään, joille Jumala on antanut puhekyvyn:

'Hän on se sama Luoja, ken loi teidät ensimmäistä kertaa ja Hänen luokseen palaatte jälleen.'

* * * * *

Uskovaisten komentaja, 'Alī, rauha olkoon hänellä, sanoi:

"Ajat ja iät kuluvat ja menevät ohi toinen toisensa jälkeen, kunnes ylösnousemus vihdoon saapuu. Silloin Jumala tuo ihmiset esiin hautojensa uumenista, lintujen pesistä, villieläinten luolista ja sotatantereilta. He kiiruhtavat Hänen komennostaan kohti ikuista leposijaansa. He seisovat Hänen edessään hiljaisina riveinä. Vaikka heidän lukumääränsä on suuri, ei kukaan heistä pysty piiloutumaan Jumalan tarkalta katseelta tai Hänen rajoittamattomalta tietoisuudeltaan."¹

Tietyt jakeet mainitsevat, että ihmisen tuonpuoleinen ruumis tulee muistuttamaan tämän maailman ruumista. Esimerkiksi:

¹ *Nahj al-Balāghah*, (ed.) S{ubh{ī S{ālih{, s. 108

”Me korvennamme tulessa ne, jotka eivät usko merkkeihimme; aina kun heidän ihonsa on palanut, me vaihdamme tilalle toisen, jotta he saisivat maistaa rangaistusta. Jumala on Mahtava, Viisas.” (4:56)

Jae esittää meille kauhistuttavan panoraaman pitkitetystä aistillisesta kärsimyks^{est}ä osoittaen, kuinka väärintekijöiden kivulias rangaistus tulee alati toistumaan.

Tämän kaltaiset jakeet eivät ole lainkaan ristiriidassa viimeksi mainittujen kanssa, sillä uutta ihoa ei rakenneta muusta kuin omasta itsestä; yhtään muutosta, lisäystä tai vähennystä ei tapahdu alkuperäiseen.

Imām S{ādiq, rauha olkoon hänellä, selittää ristiriidan olemattomuuden seuraavasti:

”Eräänä päivänä mies kysyi Imām S{ādiqilta (roh), että minkä synnin nämä ihot olivat tehneet ansaitakseen nuo rangaistukset? Hän vastasi: ’Yhdestä näkökulmasta tarkasteltuna nämä ihot ovat samoja kuin alkuperäinen iho ja toisaalta aivan erilaisia.’ Mies kysyi ’Voisitko mainita minulle esimerkin tästä maailmasta?’ Imaami totesi: ’Oletko nähnyt kenenkään hajottavan tiilen ja sitten sulattavan sen takaisin samassa muotissa tehden siitä alkuperäisen näköisen? Yhdestä näkökulmasta tiili on sama kuin alkuperäinen ja toisesta se on kuin uusi.’”¹

* * * * *

Kun Islamin Profeetta (s) puhui ruumiillisesta ylösnousemuksesta, oli aihe Arabian pakanoille outo ja jotain

¹ *Bih{ār al-Anwār*, osa 7, s. 38

sellaista, mitä he eivät kyenneet selittämään tai hyväksymään. Näin ollen he reagoivat tähän heille tyypillisellä uppiniskaisuudella ja ahdasmielisyydellä.

Koraani halusi syrjäyttää vanhentuneet kriteerit ja haitalliset taikauskot, jotka olivat ottaneet vapaan ajatuksen paikan. Tässä yhteisössä rappio oli levinnyt kaikkialle ja tuhonnut yhteiskunnan rakenteen, ja Koraani halusi ohjata ihmisten turmeltuneet mielet kohti ihmiselle luontaista totuuden janoa. Koraani mainitsee näiden tietämättömien sanat seuraavasti:

”Uskottomat sanovat: ’Näytämmekö teille miehen, joka kertoo, että teidät luodaan uudestaan sen jälkeen kun te olette hajonneet pieniksi osiksi? Sepittääkö hän valheita Jumalasta vai onko hän hullu?’ Ei, vaan heitä, jotka eivät usko tuonpuoleiseen, odottaa rangaistus ja he vaeltavat eksesissä.” (34:7-8)

Kaikki nämä selkeät jakeet, jotka eivät jätä minkäänlaista tilaa symboliselle tulkinnalle, mainitsevat fyysisen ylösnousemuksen.

Jos lähestymme aihetta toisesta näkökulmasta, tulemme huomaamaan, että sielu ja ruumis ovat kaksi ilmiötä, joiden yhteinen olemassaolo on se, mitä me kutsumme ihmiseksi. Mitä tahansa ihminen tekeekin tässä maailmassa, niin molemmat niistä ovat siihen osallisia.

Jos meillä on tällainen näkökulma asiaan, ei meillä tule olemaan tarvetta yrittää oikeuttaa tai perustella sielun ja ruumin välistä jakoa. Näin me myös realistisesti oletamme näiden kahden heräävään yhdessä henkiin tuonpuoleisessa elämässä.

Tiedämme, että ruumis ja henki tarvitsevat toinen toisiaan selkeän kokonaisuuden muodostamiseksi. Ruumis on hengen instrumentti ja sen olemassaolo on elintärkeää hengen jatkuvan toiminnan takaamiseksi.

Kaikissa ihmisten tuntemissa laeissa otetaan huomioon ihmisen henkinen ja fyysinen tila lakeja ja rangaistuksia säädettäessä ja niissä hyväksytään ihmisen koostuvan kahdesta ulottuvuudesta, hengellisestä ja fyysisestä. Täten kumpikaan ei joudu yksikseen kantamaan vastuuta ihmisen teoista. Samoin tuomiopäivänä ihmisen henki ja ruumis joutuvat molemmat vastaamaan menneistä toimistaan ja jakamaan lopullisen kohtalonsa niiden mukaisesti.

Kuinka voisimme kuvitella, että tässä maailmassa ihminen on vastuuvollinen molemmissa ulottuvuuksissaan mutta tuonpuoleisessa vain hänen hauras henkensä kantaisi kaiken vastuun?

Ylösnousemuksen keskeisenä tarkoituksena on, että ihminen löytää onnellisuuden ja saavuttaa kehityksensä viimeisen vaiheen puhtaan uskon ja hyvien tekojen varassa. Tähän tarkoitukseen pääseminen vaatii tarkkaa ja huolellista suunnittelua. Jotta ihmiskunta eräänä päivänä kohoaisi tämän korkean huipun tasolle, ovat taivaalliset uskonnot asettaneet tiettyjä lakeja ja sääntöjä, joiden avulla tämä tavoite voidaan toteuttaa.

Tehokkain ja käytännöllisin tapa tämän suunnitelman toimeenpanemiseksi on ihmisen yhtäaikainen kannustus ja pelottelu. Samalla kun hänelle luvataan ikuinen palkkio ja Paratiisin loputtomat siunaukset, häntä uhataan ja varoitetaan Helvetin tuhoisasta ja sietämättömästä rangaistuksesta. Sekä palkkion että rangaistuksen on oltava tuttuja ja tunnistettavia

konsepteja ihmisen yleiselle ajattelutavalle, jotta mieltymys hyviin tekoihin ja pahojen tekojen karttaminen juurtuisivat hänen perusluonteeseensa.

Suurin osa ihmiskunnasta ei ymmärtäisi puhtaasti hengellisiä palkkioita ja rangaistuksia, kun taas lupaus aineellisesta nautinnosta ja kärsimyksestä vangitsee heidän huomionsa. Tämä kannustaa heitä hyvyyteen ja lainkuuliaisuuteen ja istuttaa heidän sydämiinsä pelon näistä poikkeamiselle.

Useimmat ihmiset näkevät nautinnon sekä henkisenä että ruumiillisena. Harvoja ovat ne, jotka riittävästi ymmärtävät puhtaasti hengellisen nautinnon ja rangaistuksen käsitteet.

Täten lupaus ikuisesta hengellisestä nautinnosta tai varoitus puhtaasti hengellisestä rangaistuksesta ei saisi aikaan vaikuttavaa muutosta ihmisen sielun ja sydämen syvyyksissä. Tämä ei riittäisi hallitsemaan hänen sisäisiä taipumuksiaan tai pitämään häntä loitolla synnin kielletyltä tantereelta.

Vain Jumalan läheiset ystävät ja ne, joilla on ylevä ja ylväs ajatusmaailma, kätkevät sydämiinsä rakkauden Jumalaan totellakseen Hänen käskyjään ja saadakseen aineettoman palkkion.

Lisäksi Jumalan runsas ja ylitsevuotava lempeys sekä pyhä viisaus vaativat, että Hän suo puhtaille, vilpittömille ja uskollisille palvelijoilleen kaikki aineelliset ja aineettomat siunaukset, kun taas verenhimoisia ja julmia tyranneja tulee rangaista täydellä ruumiillisella ja hengellisellä rangaistuksella. Jotta sekä palkkio että rangaistus saavuttaisivat täyden mittansa tuonpuoleisessa, tulee ylösnousemuksen kattaa ihmisen molemmat ulottuvuudet.

Koraani lupaa uskovaisille ja hyveellisille niin hengellisiä kuin ruumiillisiakin siunauksia:

”Jumala on luvannut uskoviille, sekä miehille että naisille puutarhat, joiden alla virtaa puroja ja joissa he saavat asua ikuisesti, ja suloiset asunnot Eedenin puutarhoissa. Mutta Jumalan mieltymys on kaikkein suurin palkka. Tämä on suuri voitto.” (9:72)

Kolmastoista kappale:

Joitain väitteitä ylösnousemuksen kieltämiseksi

Maapallon rajallinen tilavuus

Joidenkin mieliin saattaa hiipiä epäily siitä, että maapallo ei mitenkään kykene säilyttämään sisällään kaikkia ihmisiä, jotka ovat kautta aikojen eläneet sen päällä. Tämä on kuitenkin aivan perusteeton ajatus, sillä Koraani¹ mainitsee selkeästi, että maailmankaikkeuden järjestys tulee järkkymään perinpohjaisesti maailmanlopun aikana. Mahtava voima jauhaa vuoret tomuksi ja levittää ne joka suuntaan; aurinko ja kuu menettävät tutun hohtonsa ja pimenevät; koko universumin yhtenäinen järjestys, jonka ylväät ihmeet muodostuvat mitä raaimmista materiaaleista, luhistuu lopullisesti. Kokonaan uusi rakenne ja järjestys ilmestyy vanhojen hiljaisten ja kuolleiden raunioiden tilalle.

On täten helposti ymmärrettävissä, että mikä tahansa kritiikki maapallon tilavuuden puutteesta on hyvinkin epäasiallista.

* * * * *

Ihmiset, joiden näkökulma asettaa heidät Jumalaan uskovia vastaan ja jotka ovat tottuneet esittämään kaikenlaisia vastaväitteitä, esittävät vielä toisenkin. He huomioivat, että ihmisruumiin solut vaihtuvat uusiin vuosittain niin, että ihminen, asteittain ja huomaamattomasti, muuttaa fyysistä muotoansa monta kertaa elämänsä aikana. Selvästikin ihminen sortuu rangaistaviin tekoihin monta kertaa elämänsä

¹ Katso esimerkiksi jakeet 14:48, 84:3

eri vaiheissa. Mikä näistä eri ruumiista tulee olemaan vastuuvollinen ylösnousemuksen aikana?

Vastaus tähän kysymykseen on aivan selkeä. Koska jokainen solu perii entisen ominaisuutensa ja piirteensä siinä määrin, että jopa uutta ulkoista olemusta on mahdotonta erottaa vanhasta, on selvää, että ihmisen lopullinen ruumis tulee olemaan kaikkien edeltävien ruumiiden kokonaisuus.

Ruumis, jonka me viimeisenä näemme ennen sen kuolemaa, merkitsee täten henkiin herätettynä käytännössä samaa kuin kaikkien sitä edeltävien ruumiiden henkiinherättäminen.

Materian puute ja ihmisten suuri määrä

Toinen esiin nostettu kritiikki on se, että maallisia materiaaleja on vain rajoitettu määrä, mutta niihin sisältyy lukemattomien tomuksi muuttuneiden ihmisten jäänteet. On väitetty, että nykyään saatavilla oleva maan määrä ei riitä niin monen ihmisen uudelleen muodostamista varten.

Tämä väite ei nouse esiin mistään todellisesta totuuden janosta ja sen perusteettomuus käy ilmi, kun teemme seuraavat laskelmat.

Jokainen neliökilometri maata sisältää massaa sadan miljardin ihmisen verran. Tämä on kuitenkin vain hyvin mitätön osa maapallon kokonaisuudesta mutta silti kaksikymmentä kertaa nykyistä ihmisväestöä suurempi määrä.

Tämän laskelman perusteella hyvinkin pienestä määrästä maata saataisiin tarvittavat materiaalit useiden miljardien ihmisten jälleenrakennusta varten. Täten väite, että

ihmiskunnan ylösnousemusta varten tarvittavat raaka-aineet eivät olisi saatavilla, on täysin perusteeton.

Koraani julistaa: *"Päivänä, jona maa muuttuu muuksi kuin maa, ja taivaatkin ja kaikki tulevat Jumalan, Yhden, Voitokkaan, eteen."* (14:48)

Syöjä ja syöty

On olemassa myös eräs hyvin vanha vastaväite, jota meidän ei tulisi sivuuttaa. Tämä koskee sitä, kuinka aikaisempien ihmisten ruumiin osat ovat, joko suoraan tai epäsuoraan, erinäisten muutoksien ja vaiheiden kautta, tulleet osaksi jonkun muun ihmisen fyysistä rakennetta.

Todellisuudessa ei löydy yhtäkään ihmisruumista, joka olisi täysin vapaa ulkoisista elementeistä. Tämä materiaallinen sekoitus kuitenkin tapahtuu niin miniatyyritasolla, määrällisesti ja laadullisesti, että sen erottaminen ja huomiointi on tässä maailmassa miltei mahdotonta. On kuitenkin kuviteltavissa, että kun ruumiit jälleenrakennetaan tuonpuoleisessa, olisivat nämä jaetut ruumiinhiukkaset jollain tapaa kiistanalaisia.

On täysin mahdollista, että tämä kiistely ei olisi vain kahdenkeskistä vaan että yhdelle hiukkaselle olisi monta hakijaa, jotka väittäisivät olevansa sen todellisia omistajia. Kenen tulisi siis saada se haltuunsa? Tämä on kyseessä oleva ongelma.

Kun katsahdamme omaa menneisyyttämme, huomaamme, että aloitimme elämän yhtenä ainoana soluna. Ruumiimme ja sen eri osat kasvoivat tämän solun jakautumisen kautta. Ennen luultiin, että tieto luonteestamme ja fyysisestä

ulkomuodostamme oli vain niissä ensimmäisissä soluissa, siemennesteessä ja munasolussa. Nykyään on kuitenkin hyväksytty, että tämä tieto on jokaisessa ihmisruumiin solussa. Jokainen solu on peili, jossa kuvastuu koko ihminen. Tämä ei ole totta ainoastaan meidän tapauksessamme, vaan jokainen elävä olento jakaa tämän ominaisuuden kanssamme.

Näin ollen jos yksi ainoa ihmisen ruumiin solu, joka sisältää kaiken tiedon hänen luonteestaan ja ruumiistaan, laitettaisiin oikeisiin olosuhteisiin, niin se kykenisi yksikseen jälleenrakentamaan ruumiinsa kokonaan vain jakautumalla uusiin soluihin.

Täten jos yhden ruumiin hiukkaset tulevat osaksi toisen ruumiin rakennetta, niin ensimmäisen ruumiin hiukkaset palaavat takaisin alkuperäiseen paikkaansa. Siispä palauttamalla hiukkaset, joita se oli lainannut muukalaiselta, toinen ruumis säilyttää alkuperäisen olemuksensa. On myös tärkeää pitää mielessä, että nämä kaksi ruumista kumpikin säilyttävät omat ominaisuutensa vaikkakin niiden rakennemateriaalit sekoittuisivat; mikään ei estä kumpaakaan niistä esittämästä uudestaan omaa identiteettiään. Jos edes yksi ensimmäisen ruumiin alkuperäisistä hiukkasista jää jäljelle, niin se kykenee jälleenrakentamaan ruumiinsa.

Joka tapauksessa korjauksen ja jälleenrakentamisen vauhdista huolimatta jokainen säilynyt hiukkanen kykenee tuottamaan alkuperäisen ruumiin uudestaan, aivan kuten ruumis aikanaan muodostui yhdestä siemennestepisarasta.

Saman ongelman pystyy myös selvittämään toisella tavalla.

Kuten tiedämme, ruumis on jatkuvassa hajautumisen ja uusiutumisen prosessissa. Koko sen aineellinen muoto

muuttuu aina muutaman vuoden välein, huomaamattomasti ja asteittain. Jos ihmisessä on toisen henkilön hiukkasia, joko suoraan tai epäsuoraan, ja hän käyttää näitä omaan kasvuunsa ja elannokseen, on selvää, että vain osa tämän muukalaisen ruumiista tulee osaksi häntä, onhan hän loppujen lopuksi yksilö omassa itsessään. Kaikesta ihmisen nauttimasta ravinnosta vain kolme prosenttia imeytyy hänen ruumiiseensa. Miksi sitten jäljelle jäävästä yhdeksästäkymmenestäseitsemästä prosentista ei voitaisi rakentaa alkuperäistä henkilöä?

Tämän lisäksi, fysiikan lakien mukaan, kaikki energiamuodot pystyvät muuttamaan muotoaan joksikin muuksi olosuhteiden niin salliessa. Itse ihminen on energianlähde ja jopa kuolemansa jälkeen hänen ruumiinsa muuttuu yhdestä energiamuodosta toiseen. Ylösnousemuksen aikana kaikki nämä energiat ovat täysin vapaita ja kykenevät palaamaan alkuperäiseen muotoonsa tietynlaisen käänteisreaktion kautta. Vain koska emme ymmärrä, kuinka tämä muutos tulisi tapahtumaan, ei tarkoita, että meidän tulisi tulkita se mahdottomaksi.

Tuonpuoleisen rangaistusta ajatellen meidän tulee huomioida, että se mikä aiheuttaa kipua, on yhteydessä henkeen. Eli jos 'osa' uskovaisen ruumista on epäuskovaisessa ihmisessä, on epäuskovainen hän, joka tuntee kivun ja kärsimyksen, eikä uskovainen.

Kaiken yllämainitun lisäksi meidän tulee muistaa, että Jumala voisi herättää henkiin ruumiin, jonka aivot, hermosto ja luut olisivat muuttuneet vaikka kymmenenkin kertaa ihmisen elämän aikana. Jokainen yksilö on tänään eri kuin mitä hän oli kymmenen vuotta sitten. On aivan samantekevää, missä näistä 'ruumiista' hänet herätetään

henkiin, sillä se mihin hänen yksilöllisyytensä ja inhimillisyytensä perustuvat, on hänen aineeton henkensä, joka on ohjannut ja hallinnut hänen ruumistaan syntymästä kuolemaan saakka.

* * * * *

Luomakunnan alusta nykypäivään asti on elänyt miljardeja ihmisiä. Jos heidät asetettaisiin vierekkäin, olisi jokaisen henki täysin erillinen muista. Jos ihminen sortui rikokseen kymmenen vuotta sitten, emme voisi sanoa, että koska hänen fyysinen muotonsa on muuttunut, hän ei ansaitse rangaistusta enää, eikä häntä saisi rangaista tuon kymmenen vuotta sitten eläneen ihmisen sijaan.

Jos julkaisemme vanhan kirjan uudelleen, tulee uusi painos olemaan täysin sama, vaikka paperi ja kansi saattaisivatkin olla erilaisia.

Olemassaolonsa ilmaisemiseksi ihminen tarvitsee aineellisen ruumiin ja myös hänen ylösnousemuksensa tulee olla fyysinen. Kuitenkaan ei ole tarpeellista, että hän heräisi henkiin kaikissa niissä muodoissa, jotka hänellä oli eläessään, vaan voidaan kuvitella, että ne kaikki ilmenevät yhdessä muodossa ylösnousemuksen aikana.

Jos todellisuus on tällainen, niin se kumoaisi täysin väitteen, jonka mukaan hiukkaset, jotka ovat siirtyneet yhdestä ruumiista toiseen, eivät voisi olla kahdessa ruumiissa samanaikaisesti ylösnousemuksen aikana.

Lisäksi ruumiin todellinen tilavuus ei ole pientä jyvistä suurempi, sillä suurin osa ruumiista koostuu atomien välisestä tyhjistä tilasta. Jos jokin vahva paine saisi ruumiin

luhistumaan ja karsisi pois nämä tyhjät tilat sen elektronien välillä, olisi ruumiin todellinen koko vain mikroskoopilla nähtävissä.

Siispä ei ole tarvetta, että nämä tyhjät tilat palautettaisiin ylösnousemuksen aikana, vaan pelkkien hiukkasten, joko osan tai kaikkien, jälleenrakennus olisi riittävää.

Mikään näistä yllämainituista ehdotuksista tai teorioista ei ole lopullinen vastaus ihmisen ylösnousemuksen todellisuuteen. Ne ovat vain tällä hetkellä tarjolla olevia vaihtoehtoja. Emme voi rajoittaa itseämme pelkästään näihin väitteisiin. Ainoa päämäärä näiden mainitsemisella oli osoittaa, että emme saa antaa joidenkin vastaväitteiden ja epäilyksien vaikuttaa uskomme ruumiillisesta ylösnousemuksesta, joka on kaikkien Taivaallisten uskontojen, eritoten Koraanin, painottama.

Neljästoista kappale:

Tuonpuoleisen ominaisuudet

Kun kuuntelemme kertomuksia ihmisistä, kaupungeista, paikoista ja puutarhoista, niistä muodostuu mieliimme tietty kuva. Kuitenkin nähdessämme nämä paikat itse ne usein eroavat suuresti niistä mielikuvista, jotka meillä olivat. Tämä pitää paikkansa huolimatta siitä, että olemme nähneet vastaavia asioita, joihin voimme verrata sitä, mitä meille kuvailtiin.

Maallinen sanastomme ei missään määrin ole riittävä kuvailemaan tuonpuoleisen elämän iloja tai kärsimyksiä siten, että saisimme niistä tarkan kuvan. Meitä odottava todellisuus ei mitä luultavimmin tule vastaamaan nykyisiä mielikuviamme.

Emme helposti kykene kuvittelemaan niitä kivuliaita koettelemuksia, joita väärintekijät tulevat oikeutetusti kärsimään, tai niitä lukemattomia siunauksia, jotka on valmistettu uskovaisia varten, sillä meillä ei ole mitään, mihin voisimme niitä verrata. Nämä kuuluvat tuntemattomaan maailmaan emmekä pysty kokemaan niitä suoranaisesti eikä mieleemme kykene ymmärtämään niiden määrättyä ja tarkkaa luonnetta. Maallista maailmaa ja sen sisältöä ei voi käyttää vertailukohteena jollekin, mikä on meidän kokemuksemme ja ymmärryksemme ulottumattomissa.

Sanastomme termit ja ilmaisut on suunniteltu tämän rajallisen maailman tarpeita ja esineitä varten, eikä mitään muutakaan ilmaisutapaa ole saatavilla. Tämän takia kieleemme eivät ole

riittäviä kuvailemaan todellisuutta, joka sijaitsee tämän maailman rajojen ulkopuolella.

Toinen sanasto ja näkökulma ovat siis tarpeen tuonpuoleisten todellisuuksien ymmärtämistä varten.

Korkeampi todellisuus

Vaikkakin elämät tässä ja tuonpuoleisissa maailmassa ovatkin monilta osin yhteneviä, sillä molemmissa on nautintoa ja kipua, iloa ja surua, on niiden välillä kuitenkin suuria ja perusteellisia eroja.

Tässä maailmassa elämä alkaa lapsuudella ja loppuu vanhuuteen, mutta tuonpuoleisessa ei tämän kaltaista muutosta tapahdu. Täällä ihmisen tulee työskennellä ja kylvää, ja siellä hän korjaa satonsa.

Uskovaisten komentaja, 'Alī, sanoi:

”Tänään on työn päivä eikä tilinteon. Huomenna on tilinteon päivä eikä työn.”¹

Tässä maailmassa ihmisen tietoisuus valaisee hänelle maailman, joka vaikuttaa laajalta mutta joka on todellisuudessa rajallinen, kun taas tuonpuoleisessa hänen havaintokykynsä saavuttaa huippunsa ja tulee rajattomaksi.

Vähäosaisuus, puute ja sairaus ovat tämän maailman ainaisia vitsauksia, mutta ne ovat olemattomia tuonpuoleisessa. Siellä täydellisyys, onni ja sielun puhtaus esiintyvät ylväimmässä muodossaan. Täällä ihminen pyrkii jatkuvasti saamaan sitä,

¹ *Nahj al-Balāghah*, saarna 42

mitä hänellä ei ole, eikä hän koskaan tyydy saamaansa. Tuonpuoleisessa ihminen ei koskaan tule kokemaan puutetta, sillä Jumalan tahdosta kaikki, mitä hän kaipaa, asetetaan hänen eteensä. Tämän lisäksi hän löytää siellä todellisen rakkautensa kohteen: Hänet, jota on yksinäisyydessään kaivannut ja vilpittömästi rakastanut. Siispä ei jää mitään, jota ihminen joutuisi kaipaamaan, eivätkä paratiisin asukit tästä syystä toivo minkäänlaista muutosta tilaansa.

Paratiisin ainutlaatuisia ominaisuuksia ja siunauksia, jotka eivät mitenkään ole verrattavissa tämän maailman nautintoihin, on kuvailtu Koraanissa seuraavasti:

”Tämä on vertaus Paratiisista, joka on luvattu jumalaapelkääville: Purot virtaavat sen alla, siellä on ruoka ja varjo ainaista...”(13:35)

Tämän rajallisen ja päättyvän maailman asukeille voidaan antaa vain puutteellinen ja riittämätön kuvaus paratiisin siunauksista. Koraanin jae lähestyy aihetta kuvaannollisesti ja esimerkkiä käyttäen. Todellinen paratiisi tulee kuitenkin olemaan paljon ylväämpi kuin tämän maailman puutarhat ja se ilo, jonka tunnemme kävellessämme vapaana aamuruskon aikaan puiden ja vehreyden seassa.

Tuonpuoleisen hedelmät eivät mitenkään ole riippuvaisia vuodenajoista, eivätkä ne pilaannu; ne ovat alati uskovaisten ulottuvissa. Varjo, jonka paratiisin puut tarjoavat, on täysin eri luokkaa kuin tämän maailman vastine, jossa varjo pysähtymättä siirtyy auringon liikkeen mukana ja jopa katoaa syksyn ryövässä puiden lehdet. Kuten kaikki muutkin paratiisin nautinnot, sen ikuinen varjo tulee aina hyväilemään asukkejaan hellässä syleilyssään.

Lopuksi Koraani toteaa ihmisen kykenemättömyyden ymmärtää paratiisin todellisuutta:

”Yksikään sielu ei voi käsittää sitä autuutta, joka on varattu heidän silmiensä iloksi heidän teoistaan.” (32:17)

Lisäksi paratiisin nautinnoille ei ole asetettu minkäänlaista rajoitusta:

”... ja siellä on kaikkea, mitä vain voi haluta tai mikä silmää miellyttää...” (43:71)

* * * * *

Tiedämme, että Jumala toteuttaa tekonsa Kaikkivoivan Tahtonsa kautta. Hänen tarvitsee vain haluta tiettyä asiaa ja niin se tapahtuu välittömästi. Koraani sanoo:

”Jos me tahdomme jotakin, me sanomme sille vain: ’Ole!’ ja se on.” (16:40)

Eräs tuonpuoleisen ominaisuuksista on, että paratiisin asukit saavuttavat tason, jossa heidän tekonsa tulevat muistuttamaan Jumalan tekoja siinä määrin, että he suorittavat toimia pelkän tahdonvoimansa avulla, ilman fyysistä panostusta tai minkäänlaisten välineiden tai instrumenttien käyttöä.

Koraani sanoo tuonpuoleisen siunattua elämää koskien:

”Heillä on kaikki mitä tahtovat...” (39:34)

Uskovaisten komentaja, rauha olkoon hänellä, sanoi:

”Tuonpuoleisen hedelmät poimitaan ilman uurastusta tai vaikeuksia; ne saapuvat ihmisen käteen tahdon ja halun avulla.”¹

Rauhan ja turvan tyyssija

Eräs perusteellisimmista eroista tämän ja tuonpuoleisen maailman välillä on, että tuonpuoleisessa asioiden väliset suhteet ovat aivan erilaisia kuin ne, jotka näemme tässä materiaalisessa maailmassa. Siellä kaikki on ylväämpää ja täydellisempää.

Tässä maailmassa luodut loukkaavat toistensa oikeuksia ja joutuvat ristiriitoihin, sillä aika ja paikka luovat täällä tietyt olosuhteet, jotka johtavat näihin yhteenottoihin. Tuonpuoleisessa taas ei tällaista ristiriitaa löydy; siellä kaikki ihmisten väliset suhteet perustuvat rauhalle ja turvalle eivätkä vihalle tai negatiivisuudelle. Mitä lähempänä ihminen on olemassaolon Ylvästä lähdettä, sitä suurempi tulee ihmisen yhteys ja harmonia olemaan Hänen kanssaan ja sitä kauempana ihminen on ristiriidasta, vastarinnasta ja yksinäisyydestä. Ihmisen saapuessa tuonpuoleisen ihmeelliseen maailmaan ja Jumalan Armon läheisyyteen hän tulee olemaan tämän aineellisen maailman alhaisten vaikutteiden yläpuolella. Toisaalta mitä kauempana hän on kaiken olevaisen Loistokkaasta lähteestä, sitä alhaisempi on hänen asemansa ja arvonsa ja sitä suurempia ovat hänen sisäiset ristiriitansa ja kiistansa.

Koraani sanoo seuraavasti suhteista tuonpuoleisessa elämässä:

¹ *Nahj al-Balāghah*, saarna 164

”Totisesti hurskaat ovat puutarhojen ja lähteiden partaalla. Käykää sisään rauhassa ja turvassa. Me poistamme kaiken kaunan mitä heillä on rinnassaan, ja he istuvat veljinä toisiaan vastapäätä vuoteilla. Siellä ei heitä kohtaa mikään vaiva, eikä heitä ajeta sieltä pois.” (15:45-48)

Toisaalla Koraani viittaa paratiisissa vallitsevaan järjestykseen kutsumalla sitä ’Rauhan tyyssijaksi,’¹ järjestys, jossa kaikki olennot ja olosuhteet perustuvat rauhalle ja turvalle. Pääsy tuohon puhtaaseen, kaikesta puutteesta ja vihamielisyydestä vapaaseen valtakuntaan, edellyttää ihmisen matkaavan kohti Jumalaa ja saavuttavan läheisyyden olemassaolon Alun kanssa. Koraani sanoo: *”Heitä odottaa rauhan asumus heidän Herransa luona. Hän suojelee heitä heidän tekojensa tähden.” (6:127)*

Kauhea piina ja tuhoava rangaistus

Ihmisen mieli ja äly eivät myöskään kykene käsittämään tuonpuoleisen rangaistuksen todellista luonnetta; ei ole mitään kieltä, joka pystyisi kuvailemaan Luojan langettamaa rangaistusta. Koraani antaa seuraavan kuvauksen siitä karmeasta tilasta, mistä helvetin asukit löytävät itsensä:

”Jumalan palava tuli, joka kaartuu sydänten ylle.” (104:6-7)

Kuinka kauhea on tuo ahjo, jonka tulen polttopuina ovat syntisten ruumiit ja helvetin kivet. Kuunnelkaamme jälleen Koraania:

”... Kuolema vaanii häntä joka puolella, vaikka hän ei kuolekaan. Häntä odottaa ankara rangaistus.” (14:17)

¹ *Dār al-Salām*

Uskovaisten komentaja 'Alī, rauha olkoon hänellä, opetti Kumailille seuraavan pyyntörukouksen, jossa hän puhui Jumalan ankarasta rangaistuksesta ja ikuisesta kärsimyksestä:

”Herrani, sinä tunnet minun heikkouteni tämän maailman vähäisten koettelemusten edessä ja sen seuraukset ja koetukset, joita sen asukkaat kohtaavat; vaikka nämä kärsimykset ja koettelemukset ovat hetkellisiä, lyhytaikaisia ja ohimeneviä. Kuinka sitten voin kestää seuraavan elämän kärsimykset ja koettelemukset? Sillä nämä ovat ikuiset ja loputtomat ja niitä ei koskaan poisteta heiltä, jotka ansaitsevat ne, koska nuo rangaistukset johtuvat Sinun Raivostasi, Kostostasi ja Vihastasi, joita taivas ja maa eivät voi kestää.”¹

* * * * *

Jotta maailmasta tulisi ikuinen, riittäisi vain, että Jumala poistaisi entropian maailmankaikkeudesta; maailma tulisi täten muistuttamaan tuonpuoleista ja kaikki kivut, nautinnot ja luodut saisivat ikuisuuden piirteen. Kuoleman ja tuhon raippa ei enää lankeaisi maailmamme ylle ja eläisimme ikuisesti tässä maailmassa, sillä olisihan kuoleman ja hajoamisen tekijä poistettu siitä.

Meidän tulee puhutella Herraamme seuraavasti, täydellä vilpittömyydellä:

”... *Herramme, käännä Helvetin rangaistus pois meistä, totisesti se on kestävä rangaistus*” (25:65)

¹ *Imam Alin (r.o.h.) Dua Komeil*, Paula Bahmanpour (kääntäjä), s. 16-17

Uskovainen, joka on täysin vakuuttunut tuomiopäivän tulemisesta ja tietää syntisen ja väärintekijän paikan sijaitsevan helvetin uumenissa, epäilemättä pelkää tekojensa seurauksia. Mutta vaikka ihminen kuinka yrittäisikin valvoa tekojaan ja muistaa, että Kaikkivaltias Jumala on kaikesta tietoinen, on täysin mahdollista, että vaistojensa ja intohimojensa ajamana ihminen sortuu synnin ja epäpuhtauden lankeemukseen. Eräs tapa suojella itseänsä tämänkaltaisilta erehdyksiltä on kääntyä Jumalan puoleen ja vedota Hänen rajattomaan armoonsa ja tunnustaa omat syntinsä ja vajavaisuutensa.

Synnintunnustuksessaan ihmisen tulisi ensin kääntyä sisäänpäin ja komentaa itseään jättämään kaiken synnin. Hänen tulisi muistuttaa itseään, että helvetti on pahuuden tyyssija ja varoittaa itseään ylittämästä Jumalan asettamia rajoja ja miettiä tarkkaan, missä haluaa viimeisen asuinpaikkansa olevan. Tämän jälkeen hän tulee huomaamaan, että hän haluaa paikkaan, joka on täynnä Jumalan siunauksia ja on valmistettu puhtaille ja Jumalaapelkääville.

Heti kun ihmisen sisäinen yhteys Jumalaan alkaa heikentyä ja hän alkaa etäännyä vahvasta uskon perustasta, tulee hänen koko olemuksestaan metsästystanner piruille, jotka ryöväävät häneltä kaiken hurskauden, hyveen ja mahdollisuuden pelastautua.

Järkkymättömyys Jumalan polulla ja Hänen komentojensa toimeenpano suojaavat ihmisen sydäntä saatanallisilta ajatuksilta ja taipumuksilta. Koska ihminen on täynnä heikkouksia ja vajavaisuuksia, tulisi hänen aina hakea turvaa syntejä vastaan kaiken hyvän Lähteeltä.

Pyhä Koraani julistaa, että ihmisten tulisi hakea turvaa Jumalan luota kaikelta, mikä vetää heitä kohti tottelemattomuutta ja kapinallisuutta ja johtaa heidät harhaan.

”Sano: Turvaan ihmisten Herraan, ihmisten Kuninkaaseen, ihmisten Jumalaan, lymyävän kuiskuttelijan pahaan vastaan, sen, joka kuiskuttelee ihmisten sydämiin, olkoonpa hän paholaisten tai ihmisten joukosta.” (114:1-6)

”Saatana pelottelee teitä köyhyydellä ja käskää teitä häpeällisiin tekoihin, mutta Jumala lupaa teille anteeksiannon ja vaurauden. Hän on Ymmärtävä, Tietäväinen.” (2:268)

On totta, että Jumalan armo ja hyvyys ulottuvat kaikkialle, mutta meidän ei tulisi ajatella, että sen tähden Jumala ei rankaisisi ketään eikä palkitsisi hyviä ja pahoja tekoja oikeudenmukaisesti. Jumalan armoa ja anteliaisuutta ei voida tulkita siten, että Hän rakastaisi syntiä, vääryyttä ja epäoikeudenmukaisuutta ja kohtelisi sortajaa ja sorrettua samankaltaisesti.

Hänen oikeutensa vaatii Häntä antamaan jokaiselle tämän tarpeen ja olosuhteen mukaisesti; tämä on Hänen viisas periaatteensa, Taivaallisen oikeuden kaikenkattava laki, joka takaa maailman järjestyksen.

Jalo Koraani sanoo:

”He haluavat sinun¹ kertovan, onko tuleva rangaistus totta. Sano: ’Kyllä on, kautta Herrani, se on totta, ettekä te voi sitä välttää.’ Vaikka pahaan tehneellä sielulla olisi kaikki, mitä

¹ Profeetta Muh/ammad (s)

maassa on, olisi se silti valmis lunastamaan itsensä vapaaksi kaikella sillä. Sisimmissään he katuva, kun he näkevät rangaistuksen. Silloin heidän kiistansa ratkaistaan oikeudenmukaisesti, eikä kenellekään tehdä vääryyttä. Eikö Jumalalle kuulukin kaikki, mitä on taivaassa ja maassa? Eikö Jumalan lupaus olekin tosi? Mutta useimmat heistä ovat tietämättömiä. Hän herättää henkiin ja Hän antaa kuolla, ja Hänen luokseen on teidän palattava.” (10:53-56)

Kun ihminen tulee tähän maailmaan itseään korkeamman voiman tahdosta, tulee hän myös luonnollisesti olemaan riippuvainen tästä rajattomasta voimasta. Hän on alhainen ja nöyrä kohdatessaan tuon Kaikkivaltiaan kuninkaan. Jos tuo Ylistetty Luoja, joka hallitsee kaikkien mahtavien ja ylimielisten tyranniin kohtalot ja jonka edessä kalpenevat vahvimmat vallanpitäjät, ei rankaisisikaan heitä heidän rikoksistaan eikä painaisi heidän kasvojaan nöyryytyksen tomuun, jos Hän ummistaisi silmänsä näiden röyhkeiltä ja murhanhimoisilta teoilta, ei oikeudenmukaisuudella, viisaudella tai tilinteolla olisi mitään merkitystä.

Tulisiko Jumalan valmistaa mukava vastaanotto näille verenhimoisille tyranneille tuonpuoleisessa? Heille, jotka ovat mustanneet historian sivut häpeällisillä teoillaan. Tulisiko Hänen varata heille turvallinen ja nautinnollinen leposija?

Eikö helvetin tuska ole heidän ansaittu armollinen ja oikeudenmukainen palkkionsa?

Voiko kukaan älykäs henkilö todella uskoa niinkin absurdiin ajatukseen, että verenhimoiset ja pahuuden täyttämät ihmiset välttyisivät kaikelta rangaistukselta? Onko universumissa esimerkkiä mistään näin tarkoituksettomasta käytännöstä?

Merkkejä tuonpuoleisen rangaistuksesta voi nähdä katumuksen ja tunnontuskien vaivaamien väärintekijöiden eleissä, kun heidän omatuntonsa alkaa piinata heitä.

Tämä katumus on kuin pieni helvetti, joka polttaa väärintekijän sydäntä. Se on osoitus siitä, että totuuden ja vääryyden voi mitata tämänkin maailman järjestyksen sisällä ja että ihmisten teot ovat arvoiltaan eriäviä.

Jumalaa ei voi kutsua oikeudenmukaiseksi, jos Hän ei rankaisisi väärintekijöitä, sillä Hänen absoluuttinen oikeudenmukaisuutensa varmistaa, ettei edes atomin verran hyvyttä tai vääryyttä jäisi palkitsematta.

Uskovaisten komentaja 'Alī, rauha olkoon hänellä, sanoi:

”Vaikka Jumala suo sortajalle hetkellisen lykkäyksen rangaistuksesta, ei rangaistus tule koskaan jäämään toteuttamattomaksi. Hänen menemisensä ja tulemisensa eivät ole ainoita, joita Jumala valvoo, vaan Jumala on myös tietoinen kaikesta, mikä menee sortajan kurkusta alas.”¹

Hän sanoi myös:

”Vannon kautta Jumalan, että jos joutuisin vaikeroimaan aamusta iltaan piikkipedillä käteni ja jalkani kahlittuna, olisi tämä minulle mieluisampaa kuin se, että tapaisin Jumalan ja Hänen Lähettiläänsä tuomiopäivänä sortajana ja muiden oikeuksien ja rahojen ryövääjänä.”²

¹ *Nahf al-Balāghah*, (ed.) S{ubh{ī S{ālih, s. 141

² *Ibid.*, s. 346

Omien tekojen pelkääminen

Uskonnon esikuvat ovat aina painottaneet jumalanpelkoa. Todellisuudessa jumalanpelko on lähtöisin ihmisen omien tekojen pelosta. Tällainen pelko ei ole lainkaan haitallista vaan erittäin hyödyllistä ihmisen tekojen pitämiseksi tasapainossa ja hallinnan alaisina. Pelko syntien seurauksista saa ihmisen olemaan varuillaan ja sallii hänen kesyttävän kapinalliset vaistonsa. Se tekee hänestä kurinalaisen ja järjestäytyneen olennon.

Jos ihminen asettaisi kaiken toivonsa Jumalan äärettömään armoon ja työntäisi pelon sivuun järkkymättömällä optimismillaan, siitä seuraisi kaikkien rajojen rikkoutuminen ja vääryyksiin sortuminen. Hän, jonka sydän on vain täynnä toivoa Jumalan armoa kohtaan, ei näe mitään rajoitetta teoilleen, vaikka nämä olisivatkin suunnattoman hölmöjä tai turmeltuneita. Hän vain toivoisi Jumalalta armoa ja tuntisi ansaitsevansa anteeksiantoa vaikka syyllistyisikin kaikenlaisiin kauheuksiin. Tämänkaltaisen ihminen ei koskaan miettisi Jumalan tottelemista eikä pyrkisi puhtauteen. Hänen käytöksensä olisi vääristyneisyyden turmelema, mutta kuitenkin hän toivoisi valoisaa tulevaisuutta.

Koska jumalanpelon puute johtaa pahuuteen ja syntiin, uskonto on määrännyt, että ihmisellä tulisi olla sekä toivoa että pelkoa. Hänen tulisi asettaa toivonsa Jumalan rajattomaan armoon ja anteliaisuuteen, ja samalla hänen tulisi sekä pohtia tarkasti että pelätä tekojensa mahdollisia seurauksia.

Toisaalta jos kokonaan menetämme toivomme Jumalan armosta ja suopeudesta, tulisi se uhkaamaan uskoamme

paremmasta tulevaisuudesta, tuosta valoisasta horisontista, missä voimme hyvittää syntimme ja puhdistautua. Myös kaikki henkiset kykymme, jotka eivät ole vielä kukoistaneet ja voisivat eräänä päivänä tuottaa tulosta aherruksemme ansiosta, olisivat ikuisesti unohdukseen hautautuneita.

Uskovaisten komentaja (roh) sanoi:

”Älkää luulko, että edes puhtain *ummah*sta¹ olisi suojassa taivaalliselta rangaistukselta, sillä Koraani kertoo meille: *’Vain ne luulevat olevansa turvassa Jumalan suunnitelmalta, jotka joutuvat perikatoon.’* (7:99) Samaten älkää antako edes pahimpien ihmisten menettää toivoansa Jumalan armoa kohtaan, sillä Jumala sanoo: *’Vain uskottomat menettävät toivonsa Jumalan armosta.’* (12:87)”²

Kerran Imām Mūsā b. Jā`far (roh) sanoi Hishām b. H{akamille:

”Kenelläkään ei ole täydellistä uskoa ennen kuin hän pelkää ja toivoo ja hänen pelkonsa ja toivonsa perustuvat tiedolle.”³

Jumalan lähettämiä ja uskonnolliset johtajat, jotka ovat olleet yhteys Jumalan ja ihmisten välillä, ovat aina perustaneet kutsunsa pelolle ja toivolle. Toisaalta he antavat seuraajilleen hyvät uutiset ikuisesta nautinnosta, jos nämä seuraavat Jumalan lakeja, ja toisaalta he varoittavat näitä Jumalan rangaistuksesta tuonpuoleisessa ja seurauksista, jos nämä kapinoivat uskonnon lakeja vastaan.

¹ ‘Kansa’, eli Muslimi yhteisö

² *Kalema>te Qesla>r*, numero 227

³ *Mustadrak al-Wasā`il*, osa 2, s. 290

Loistokas Koraani sanoo islamin Jaloimmasta Lähettiläästä (s):

”Me olemme lähettäneet sinut tuomaan ilosanomaa ja varoittamaan kaikkia ihmisiä, mutta useimmat ihmiset ovat tietämättömiä.” (34:28)

* * * * *

Painottamalla samanaikaisesti pelkoa ja toivoa islam poistaa kaiken pelon, joka sen sijaan, että muuttaisi ihmisen todellista tilannetta, vain asettaa turhan painon hänen hartioilleen. Se puhdistaa hänet maallisten asioiden pelosta ja vapauttaa hänet harhaanjohtavista toivoista niin, että hän ei turvaudu muuhun kuin Jumalan ikuiseen voimaan.

Islam opettaa, että mitkään yleisistä pelon aiheista eivät oikeastaan itsessään pysty vahingoittamaan tai hyödyttämään ihmistä, eivätkä ne myöskään pysty auttamaan häntä, siispä ei niiden pelkäämiseen ole mitään syytä. Ainoa, mitä tulisi pelätä, on Mahtava ja Valloittava voima, jonka hallinnan ja vallan alla on koko maailmankaikkeus. Ainoastaan Hän kykenee antamaan ja ottamaan.

Koraani julistaa:

”Sano: Kuka antaa teille elantonne taivaasta ja maasta? Tai kenen vallassa on teidän kuulonne ja näkönnne? Kuka tuo kuolleesta esiin elävän ja elävästä kuolleen? Kuka päättää asioista? Tähän he vastaavat: ’Jumala’. Sano siis: Ettekö te sitten pelkää Häntä?” (10:31)

Ensin tämä jae mainitsee meille suodut aineelliset siunaukset ja sitten henkiset siunaukset, sillä ilman niitä nuo aineelliset

lahjat olisivat tarkoituksettomia. Sitten jae jatkaa mainiten kuoleman ja elämän, kaksi maailmankaikkeuden ihmeellisimmistä ilmiöistä, jotka monimutkaisella ja salaperäisellä tavalla ilmaisevat Luojan ikuista tietoa ja valtaa. Näiden muistutuksien jälkeen jae kiinnittää huomiomme kaiken olevaisen Vartijaan ja Hallitsijaan ja muistuttaa lyhytnäköisiä ja harhaanjohdatettuja ihmisiä siitä, että heidän tulisi pelätä Jumalaa, sillä ovathan he jo myöntäneet kaiken olevan Hänen käsissään.

* * * * *

Abū Dharr al-Ghifārīn, Jumalan Lähettilään (s) läheisen ystävän, sydän oli täynnä vilpittömyyttä uskoa ja hartautta. Kuitenkin poikansa kuoleman jälkeen hän tunsikin levottomuutta, sillä hän ei tiennyt, oliko tämä päässyt siunattujen joukkoon vai odottiko tätä kadotus.

Rauhaton ja murheellinen isä meni poikansa haudan äärelle sydän täynnä kipua ja asetti kätensä tämän haudalle:

”Poikani, Jumala armahtakoon sinua. Ollessasi tässä maailmassa kohtelit minua hyvin ja nyt, kun olet jättänyt tämän maailman, julistan, että totisesti olen sinuun tyytyväinen. Vannon kautta Jumalan, että kuolemasi ei ole tuottanut minulle murhetta eikä surua, sillä en tarvitse muita kuin Jumalan. Ellei kyseessä olisi tuonpuoleinen ja ikuinen elämä, ottaisin mielelläni paikkasi. Huoli kohtalostasi estää minua suremasta sinua. Vannon kautta Jumalan, että en itke nyt surusta, että olet kuollut, vaan niiden vaiheiden takia, jotka joudut nyt kohtaamaan. Tietäisinpä, mitä olet sanonut kuolemasi jälkeen ja mitä sinulle on sanottu.

Tämän jälkeen hän kääntyi Jumalaa kohti ja puhutteli Häntä:

Oi Luoja, vapautan hänet kaikista Sinun asettamista velvollisuuksista minua kohtaan, joten vapauta hänet kaikista velvollisuuksista Sinua kohtaan, sillä Sinä olet minua ansiokkaampi armahtamaan ja antamaan anteeksi.”¹

Siteiden katkaisu

Eräs ylösnousemuksen piirteistä on, että se katkaisee kaikki ne siteet ja ihmissuhteet, jotka löytyvät nykyisestä maailmanjärjestyksestä, sillä se katkaisee ne syyt, minkä takia nämä suhteet alun perin olivat olemassa. Ylösnousemuksen jälkeen kukaan ei enää voi vaikuttaa kehenkään tai saada vaikutteita toisilta. Ainoa suhde, mikä jää jäljelle, on ihmisen suhde Luojaansa.

Tämä siteiden ja yhteyksien katkaisu osoittaa vihdoinkin, että ulkoisella ei ole merkitystä, sillä vain kaikessa piilevä sisäinen totuus tulee merkitsemään jotain.

Jos nykyisen aineellisen maailman olosuhteet jatkuisivat muuttumattomina tuonpuoleisessa, niin kaikki säilyisi täysin samana, kuin se tällä hetkellä on, eikä mikään koskaan päättyisi, ellei sen esanssi kokisi kokonaisvaltaista muutosta ja transformaatiota.

Koraani antaa meille seuraavan kuvan ylösnousemuksesta:

”Kun seuratut sanoutuvat irti seuraajistaan, ja näkevät rangaistuksensa, ja heidän suhteensa katkeavat.” (2:166)

Kun syntisten ja turmiollisten johtajien seuraajat vaipuvat epätoivoon eivätkä näe tietä tai mahdollisuutta pelastukseen,

¹ *Furū al-Kāfi*, osa 3, s. 250

he kääntyvät tässä kurjassa tilassaan kohti niitä vääriä johtajia, joita he olivat niin sokeasti ja ehdottomasti seuranneet. Mutta nämä kääntyvät pois seuraajistaan ja irtisanoutuvat heistä. Vasta kun seuraajat huomaavat, että kaikki suhteet on katkaistu ja kaikki ovet suljettu, tulevat he järkiinsä. He katuvat niitä monia kallisarvoisia mahdollisuuksia, jotka he olivat niin helposti menettäneet, kaikkia niitä hetkiä, jotka he olisivat voineet käyttää kehittäkseen itseään ihmisinä ja kasvaakseen henkisesti. He ovat täysin murheen valtaamia, mutta heidän surunsa ja katumuksensa eivät enää auta heitä. Heillä ei ole mitään tietä hyvittääkseen menneitä rikoksia, eivätkä he enää ehdi tehdä hyvää. He ovat tuomittuja ikuisen kadotukseen omin käsin kaivetussa kuopassaan, kuoppa, joka on nyt täynnä rangaistusta ja kärsimystä.

Hishām b. H{akam kysyi Imāmi al-S{ādiqilta, rauha olkoon hänellä:

”Katoaako henki, kun se on jättänyt ruumiin, vai säilyykö se ikuisesti?”

Imaami vastasi: ”Kyllä, henki säilyy nykyisessä tilassaan ensimmäiseen torven puhallukseen asti. Sen jälkeen kaikki tullaan mitätöimään. Ei jää aisteja eikä mitään aistittavaa.”¹

Kun kaikki vallitsevat suhteet on katkaistu, tulee niiden sisäinen luonne esille. Nähty ja salattu maailma yhdistyvät ja kaikki verhot, jotka kätkivät taakseen jotain, katoavat. Koraani sanoo tästä:

¹ *Ih{tijāḡ*, T{abarī, II, s. 97

”... nyt olemme ottaneet verhon pois silmiltäsi, ja tänään voit nähdä kirkkaasti” (50:22)

Sinä päivänä vain Jumalalla on valta päättää ja tuomita:

”Päivä, jona yksikään sielu ei voi auttaa toista, vaan Jumala yksin päättää” (82:19)

”Päivä, jona kaikkien on käytävä esiin eikä mikään teko jää salaan Jumalalta. Kenelle silloin kuuluu valtiutus? Jumalalle, Ainoalle, Voitokkaalle.” (40:16)

Oppineiden eri näkökulmia

Nyt meidän tulisi vastata kysymykseen, ovatko meille luvutut paratiisi ja helvetti jo olemassa vai luoko Jumala nämä kaksi armon ja rangaistuksen valtakuntaa vasta ylösnousemuksen aikana?

Muslimioppineet ovat keskustelleet tästä erittäin kauan ja kaksi eriävää mielipidettä on esitetty. Ensimmäisen mukaan paratiisi ja helvetti eivät vielä ole olemassa, vaan Jumala, rajattomalla ja ikuisella voimallaan, luo nuo molemmat vasta, kun tämän maailman nykyinen järjestys on loppunut ja tehnyt tilaa uudelle maailmalle.

Kuitenkin suuri enemmistö teologeista katsoo, että puhtaiden ja väärintekijöiden ikuiset asuinpaikat on jo luotu ja ovat täten olemassa. He mainitsevat monia Koraanin jakeita ja *ah}ādītheja*¹ tämän näkökulman tueksi.

¹ monikko *h}adīth* sanasta, eli Profeetta Muh}ammadin (s) opetukset, jotka on säilytetty suullisesti ja myöhemmin kirjoitettu

On todella tärkeää hakea johdatusta Koraanista ja *ah}ādītheistä*, jotta vastaus, jota suurin osa oppineista edistää, valkenisi meille:

Koraani sanoo:

”Pelätkää tulta, joka on valmistettu uskottomille.” (3:131)

”Kiirehtikää Herranne anteeksiantoon ja Paratiisiin, jonka leveytenä on taivaiden ja maan leveys ja joka on valmistettu hurskaille.” (3:133)

Sanan 'valmistettu' voidaan helposti ymmärtää tarkoittavan 'luotu'. Lisäksi on muita viittauksia islamilaisissa lähteissä tämän näkökulman kannattamiseksi.

Koraani antaa seuraavan kuvauksen Jaloimman Lähettilään, siunaus ja rauha olkoon hänellä ja hänen perheellään, yöllisestä matkasta taivaaseen:

”Hän (profeetta) näki hänen (Gabrielin) laskeutuvan toisenkin kerran, äärimmäisen lootuspuun luona, missä on levon puutarha.” (53:13-15)

Näistäkin jakeista voimme päätellä, että paratiisi on jo olemassa. Huomaamme myös niistä, että paratiisi on ”taivaiden ja maan” levyinen. Tämän voimme tulkita tarkoittavan, että paratiisi ja helvetti piilevät tämän maailman sisäisessä aspektissa. Päivänä, jolloin tuo salaisuuksien verho poistetaan, tulee ihminen näkemään todellisen maailman ja piilevän paratiisin ja helvetin. Kuitenkin nykyisten olosuhteiden vallitessa ne ovat havaintomme ulottumattomissa. Voimme tätä nykyä nähdä maan ja muut taivaankappaleet mutta emme maailman sisintä todellisuutta,

emmekä pysty sukeltamaan tämän syvyyksiin. Jos aistimme olisivat erilaisia, niin ehkä voisimme nähdä tuon maailman. Voimme verrata tätä tiettyihin ääniaaltoihin: vaikka ne ovat jatkuvasti ympärillämme, emme havaitse niitä ilman erikoisvälineiden apua. Heti kun meillä on tarvittava vastaanotin, tulemme tietoisiksi näistä ääniaalloista. Maailmassa on ollut jopa joitakin Jumalan läheisiä ystäviä, jotka totuuden täyttämällä silmillään ovat nähneet paratiisin ja helvetin vielä eläessään.

* * * * *

Maailmankaikkeus on niin laaja ja ylevä, että ihminen, tieteellisestä edistyksestään huolimatta, ei kykene käsittämään sen kaikkia ulottuvuuksia. Näin ollen vain se, että paratiisi ja helvetti ovat olleet meiltä salattuja, ei salli meidän kieltävän niiden olemassaoloa. On helppoa kieltää ja olla uskomatta - monethan tekevät niin - mutta mitään hyväksyttävää todistetta ei voida antaa siitä, ettei muita maailmoita olisi olemassa.

Onko kukaan esimerkillinen tiedemies kyennyt ammentamaan oman erikoisalansa vuosisatojen varrella kerääntyneitä tietoja ja taitoja, tutkimaan luomakuntaa ja päättämään kaikella varmuudella, tarkkojen kokeiden perusteella, että paratiisi ja helvetti eivät ole olemassa?

Onko mahdollista, että kukaan voisi suorittaa mitään tämänkaltaista? Onko edes kuviteltavissa, että tämänlaisella väitteellä olisi tieteellistä perustetta?

Vaikka ihminen jatkuvasti löytää ja valloittaa uusia rintamia tieteen alalla, tiedämme nykyään, että nuo radioaallot, jotka matkaavat maapallon ympäri hetkessä, joutuisivat

matkaamaan satoja miljoonia vuosia, jos ne haluaisivat matkustaa avaruuden halki.

Se tieto, mikä meillä tätä nykyä on, on menneiden sukupolvien uurastuksien yhteen kerätty tulos. On hyvinkin mahdollista, että maailmankaikkeuden suunnattomassa valtameressä piilee salaisuuksia ja maailmoja, jotka ovat meiltä täysin kätkeytyjä; ei ole mitään syytä kieltää niiden olemassaoloa.

Einstein sanoi:

”Luomakunnan suuri mysteeri on yhä vastausta vailla. Emme voi edes olla varmoja, että siihen koskaan löytyisi vastausta. Kaikki, mitä olemme tähän asti lukeneet luonnon kirjasta, on opettanut meille monia asioita, mutta tiedämme, että verrattuna niihin lauseisiin, joita olemme tähän asti lukeneet, on meillä vielä niin paljon jäljellä täydellisen ymmärryksen saavuttamiseksi. Onko tuon ymmärryksen saavuttaminen edes mahdollista?”¹

Jos pidämme kaiken tämän mielessä, ei paratiisin ja helvetin olemassaolon kategoriselle kieltämiselle ole mitään loogista perustaa.

Lisäksi kun ajankulku lakkaa, niin kahden maailman välinen ’liike’ ja kaikki temporaaliset vaikutteet, jonka takia jokin on *ennen* ja jokin *jälkeen*, menettävät merkityksensä.

¹ *Kholāsjeje Falsafie Naz}arījeje Einstein*, s. 19-20

Viidestoista Kappale:

Kuinka hyvittäämme syntimme?

Samoin kuten monet ruumiilliset taudit ovat parannettavissa myös henki voidaan parantaa. Islam on näyttänyt meille tien kutsumalla meidät kohti katumusta ja kehottamalla meitä palaamaan hartauteen, hyveellisyyteen ja todelliseen onnellisuuteen. Palkaksi näistä se lupaa Jumalan armon ja suosion.

Jumalan lähettämiä, jotka ylistettävien elämiensä aikana eivät koskaan sortuneet syntiin, kutsuivat syntisiä ja väärintekijöitä katumaan tekojaan ja asettamaan toivonsa Jumalan armoon. Tämän armonsa ja suosionsa tähden Jumala ei koskaan hylkäisi uskovaan palvelijaansa synnin ja tottelemattomuuden pimeään kuoppaan. Päinvastoin, Hän kutsuu kaikkia ihmisiä palaamaan luokseen; on meidän valintamme, vastaammeko tähän kutsuun, jonka avulla saavutamme pelastuksen.

Se, että Jumala hyväksyy ihmisen katumuksen, osoittaa meidän olevan Jumalan armon arvoisia. Tämä arvo sallii anteeksiannon porttien pysyvän auki syntisille. Heillä on mahdollisuus tunnustaa Jumalalle, että he tuntevat häpeää pimeään menneisyytensä takia. He voivat myös jättää jälkeensä kaikki pahuudet ja yrittää hyvittää ne synnit, joihin he ovat sortuneet. Kun he tekevät näin, heidän epäonnensa kääntyy hyväksi onneksi ja pimeys valoksi.

Näin ollen kun katuva ihminen valmistaa itsensä tottelemaan taivaallisia käskyjä ja puhdistaa sielunsa, niin Jumala pyyhkii synnin mustaamat sivut hänen tekojensa kirjasta ja vain hyveen ja hyvyyden kultaiset sivut jäävät jäljelle. Tämä on Jumalan sanan tarkoitus:

”Paitsi hän, joka katuu, uskoo ja tekee hyviä töitä. Heidän huonot tekonsa Jumala vaihtaa hyviksi. Jumala on Anteeksiantava, Armelias.” (25:70)

On erittäin vaarallista, jos synnin tekijä tai yhteiskunta, jossa hän elää, menettää toivon anteeksiannosta ja sielun puhdistamisesta, sillä jatkuvaa tietoisuutta omasta syntisestä ja turmeltuneesta tilasta on erittäin kivuliasta ja vaikeaa kestää.

Katumuksella on erittäin tärkeä rooli sielun puhdistamisessa, sillä se valmistaa ihmistä tämän loppuelämää varten. Jos katumuksesta ei luvattaisi anteeksiantoa, niin väärintekijöillä ja syntisillä ei olisi toivoakaan pelastuksesta. Yksikään syntinen ei edes ajattelisi muuttaa elämänsä suuntaa keski-ikänsä jälkeen, vaan hänen teojensa kirja mustuisi päivä päivältä ja hän sortuisi syntiin ja vääryyteen vapaasti elämänsä loppuun asti.

Jos Jumalan ykseyteen uskova sortuu syntiin, se jättää hänen sydämeensä pimeän tahran. Sillä tehdessään synnin hän on unohtanut, että Kaikkivaltias - ikuinen Loistossaan ja Mahdissaan - on valvomassa hänen tekojaan, ja tällä paheksuttavalla teollaan hän irtautuu Jumalasta. Mutta kun synnintekijä muistaa Jumalan uudestaan, tulee Jumala taas olemaan osa hänen tietoisuuttaan. Hän kiiruhtaa kohti Jumalan anteeksiantoa uskoessaan, että mikään ei estä Jumalan määräämää suosiota ja että Hänen armonsä portit ovat aina auki Hänen palvelijoilleen.

* * * * *

Ketä tahansa kiinnostaa oman itsensä ikuinen onni tulisi tuntea tottelemattomuuden ja synnin paino harteillaan heti,

kun hän sallii intohimojensa ja tietämättömyytensä houkutella itsensä rikkomaan Taivaallisia käskyjä. Ihmisen tulee kiiruhtaa kohti Jumalan anteeksiantoa ja anoa Häneltä armoa ja armahdusta.

Imaami al-Sajjād, rauha olkoon hänellä, puhutteli Jumalaa seuraavasti *Abu H{amzahin* rukouksessa:

”Jumalani, kun sorruin syntiin ja tottelemattomuuteen, en tehnyt sitä Herruuttasi kieltäen tai koska en välittänyt Komennoistasi. En vähätellyt Rangaistustasi enkä ollut välinpitämätön Tuomiotasi kohtaan. Vaan synti esitti itsensä minulle ja sieluni¹ huijasi minua ja intohimoni valtasivat minut.”

Jos ihminen heittäytyy vapaasti kaikkien eri syntien syyliin ilman, että edes huomioi tekojensa vääryyttä ja etenee turmeluksen polulla päättäväisesti kuolemaansa saakka, tarkoittaa tämä vain, että ihminen on täysin piittaamaton tekojensa seurauksista, eikä hänen myöhäistä, viime hetken katumustaan tulla hyväksymään.

Tietenkin kuoleman portille saapunut väärintekijä, joka näkee tuonpuoleisen paljaana ilman, että sen totuutta kätkisi mikään verho, tulee katumaan pahoja tekojaan. Hän on aivan kuin tuomittu rikollinen, ken viimein katuu tekojaan nähdessään häntä odottavan hirttopuun. Tämän kaltainen hyödytön katumus ei ole hyveen tai ylpeyden merkki, ei hengellisen parannuksen seuraus eikä täten hyväksyttävä katumuksen muoto.

¹ *al-nafs al-ammārah bi al-sū`*, se puoli ihmisestä, joka houkuttelee häntä pahuuteen

Jalo Koraani julistaa aivan selkeästi:

”Ei Jumalan armo kuulu niille, jotka tekevät pahaa, kunnes kuolemaa saapuu heidän luokseen, ja sanovat silloin: ’Nyt minä kadun’...” (4:18)

Kerran eräs mies sanoi Uskovaisten komentajan ’Alīn (roh) seurassa, ilman ajatusta ja huolimattomasti:

”Pyydän Jumalalta anteeksi.”

Imām puhutteli häntä:

”Äitisi itkeköön puolestasi! Etkö tiedä, mitä Jumalalta anteeksi pyytäminen tarkoittaa? Se on korkea-arvoisten ansaitsema asema. Se vaikuttaa vain yhdeltä sanalta, mutta siinä on oikeasti kuusi vaihetta. Ensimmäiseksi tulee katua tekoaan. Toiseksi tulee päättää, että ei koskaan tee syntiä uudestaan. Kolmanneksi sinun tulee palauttaa muilta anastamasi oikeudet niin, että kun tuomiopäivänä tapaavat Luojan, ei muilla ole sanaa sinua vastaan. Neljänneksi suoritat kaikki ne pakolliset uskonnolliset velvollisuudet, jotka olit jättänyt tekemättä. Viidenneksi puhdistat katumuksen kyynelillä sen lihan, joka kasvoi ruumiissasi syntiä tehdessäsi. Kuudenneksi, aivan kuten kerran maistoit synnin ja tottelemattomuuden nautintoa, tulee sinun nyt maistaa palvonnan ja tottelevaisuuden kurinalaisuutta. Kun olet suorittanut kaikki nämä kuusi, sitten voit sanoa: ’Pyydän Jumalalta anteeksi!’”¹

Koraani julistaa koronkiskureiden katumusta koskien:

¹ *Nahj al-Balāghah*, (ed.) S{ubh{ī S{ālih{, s. 108
188

”Ellette tee näin (lopetä korkojen ottamista), valmistautukaa sotaan Jumalaa ja Hänen profeettaansa vastaan, mutta jos kadutte, saatte pitää pääomanne. Jos ette tee vääryyttä, ei sitä tehdä teillekään. Jos lainanottaja on ahdingossa, suokaa hänelle lykkäystä, kunnes hän vaurastuu, mutta parasta teille on antaa almu. Kunpa vain tietäisitte!” (2:279-280)

Koraani julistaa, että koronkiskurin katumus on katumusta, jos tämä irtisanoutuu tälle velkaa olleen korosta ja pyytää vain alkuperäisen summan; siinä tapauksessa tämä ei olisi tehnyt vääryyttä muille tai itselleen.

Koraani lisää, että lainaajan on parempi antaa lainaajalle lisääaikaa, jotta tämä pystyisi keräämään velanmaksuun tarvitsemansa rahat. Jos lainaaja antaa velan anteeksi, on tämä vieläkin parempi, sillä yleensä vaikeat olosuhteet ajavat ihmisen velkaan. Tämä irtisanoutuminen pehmentää koronkiskonnasta kovettunutta sydäntä ja muuttaa lainaajan katkeruuden ja vihamielisyyden hyväksynnäksi ja ystävyydeksi. Täten rakkaus on ottanut vihamielisyyden paikan.

Katumuksen suomat edut

Syntien tunnustus ja Jumalan anteeksiannon pyytäminen eivät vähennä ihmisen arvoa Jumalan silmissä, vaan päinvastoin ne nostavat hänen asemaansa. Ne puhdistavat hänen sielunsa synnin tahroista ja sallivat hänen Jumalan avulla hyvittää menneet virheensä ja pyrkiä kohti hyveellisyyttä ja saavuttaa olemassaolonsa tarkoituksen. Kun älykäs ja Jumalan ykseyteen uskova ihminen huomaa synnin jäljen sisimmässään, hän yrittää välittömästi korjata tilanteen. Mihin muualle hän voisi kääntyä kuin kaiken armon ja hyvyyden Lähteeseen?

Koraani sanoo:

”... Jumala rakastaa hyvän tekijöitä, ja niitä, jotka tehtyään syntiä tai vääryyttä muistavat Jumalaa ja pyytävät syntejään anteeksi – kuka muu kuin Jumala voi antaa synnit anteeksi? – eivätkä pidä kiinni tavoistaan, jos tietävät ne vääriksi.” (3:134-135)

Koraani kuvailee Jumalan armon ja anteeksiannon syleilyssä olevia, todellisesti katuvia, ihmisiä seuraavasti:

”Jumala armahtaa niitä, jotka tietämättömydessään tekevät paha, mutta katuvat pian, Heitä Jumala armahtaa. Hän on Tietävä, Viisas.” (4:17)

Koraani myös opettaa pelastuksesta kiinnostuneita ihmisiä, että nämä tulisivat järkiinsä, kääntyisivät Jumalan puoleen katuen ja parantaisivat tapansa.

”... Kääntykää kaikki katuvina Jumalan puoleen, uskovaiset, jotta menestyisitte.” (23:31)

On tärkeää, että ihminen heti synnin ansaan jäätyään tuntisi itsensä tahriintuneeksi tämän kapinallisen tekonsa takia. Hänen pitää välttää syntiin palaamista, ettei hänen sydämensä mustu tästä jatkuvasta rikoksesta ja täten tuomitse omaa itseänsä kadotukseen.

Tähän vaiheeseen saavuttuaan ihminen ymmärtää tekojensa pahuuden ja kääntyy Jumalan puoleen anteeksiantoa anoen. Eihän katumus ole muuta, kuin että ihminen kääntyy Jumalaa kohti, ponnistelee uskon ja tietämyksen polulla ja hyvittää menneen virheen.

Jumala komentaa palvelijoitaan katumaan vilpittömästi ja irtisanoutumaan synneistä lopullisesti, jotta he puhdistaisivat itsensä näiden jättämistä jäljistä. Vain näin he voivat hyvittää menneisyytensä: täysmittaisella katumuksella. Mikä tahansa katumus, joka ei tätä tee, on pelkästään suullista.

Tämä on Jumalan käsky:

”Uskovaiset, kääntykää vilpittömän katuvina Jumalan puoleen; kenties teidän Herranne pyyhkii pois teidän pahat tekonne...” (66:8)

Ah}ādīthit vahvistavat todellisen katumuksen vaativan päättäväisyyttä, että ei enää palaa syntiin.¹

* * * * *

Uskovaisten komentaja ’Alī (roh) näki synnin välttämisen tärkeänä osana hyveellisen ja jalon luonteen saavuttamista.

”Kukaan, joka haluaa pitää sieluaan arvokkaana ja jalona, ei tahraa sitä synnillä ja paheella.”²

Ihmisen, joka on tässä elämässä jatkuvasti altis synnille, tulee varoa lähestymästä tuota kiellettyä aluetta. Samalla kun hänen uskonsa kasvaa ja vahvistuu, hänen tekonsa tulevat ylevämmiksi ja puhtaammiksi.

Katumuksen ja anteeksiannon pyytämisen hetki on nyt. Emme voi odottaa, sillä muuten saatamme menettää mahdollisuutemme.

¹ *Safīnah al-Bih}ār*, osa 1, s. 125

² *Ghurur al-H}ikam*, s. 757

Uskovaisten komentaja 'Alī (roh) antoi seuraavan neuvon:

”Oi Jumalan palvelijat, valmistautukaa tekemään hyviä tekoja nyt. Sillä kieliänne ei estä mikään, ruumiinne ovat terveitä, raajanne tottelevaisia ja mahdollisuudet tehdä hyviä tekoja odottavat teitä vapaasti.”¹

Imām S{ādiq (roh) sanoi myös:

”Ihmisen elämä kokonaisuudessaan ei ole enempää kuin hetki. Menneisyys on nyt olematonta; et tunne sen nautintoa tai kipua. Tuleva taas on teiltä salattu.”

”Elämänne todellinen ja arvokas pääoma ovat ne harvat hetket, joita nyt koette. Olkaa siis sielujenne herroja ja pyrkikää parantamaan itseänne ja saavuttamaan pelastuksen. Olkaa vakaita Jumalan palvonnassa ja totelkaa Hänen komentojaan. Suojelkaa itseänne synnin saasteelta ja älkää olko tottelemattomia Jumalaa kohtaan.”²

Jaloin Lähettiläs (s) sanoi:

”Oi Jumalan palvelijat, te olette kuin sairaat ja maailman Luoja on kuin lääkäri. Potilaan hyvinvointi ja etu on se, minkä lääkäri parhaaksi tietää eikä se, mitä sairas ihminen haluaa. Alistukaa Jumalan käskyille, jotta liittyisitte pelastettujen seuraan.”³

Imām S{ādiq (roh) sanoi:

¹ *Nahf al-Balāghah*, saarna 191

² *al-Kāfi*, osa 2, s. 454

³ *Majmū'eje Verām*, osa 2, s. 117

”Pidättelee sieluasi kaikelta, mikä vahingoittaa sitä, ennen kuin kuolema sinut korjaa. Työskentele sielusi vapautta varten aivan kuten työskentelet elantoasi varten, sillä sielusi on tekojesi pantti ja vain sinä voit vapauttaa sen.”¹

Uskovaisten komentaja ’Alī (roh) sanoi:

”Kesytä kapinallinen sielusi jättämällä huonot tapasi. Pakota se tottelemaan Jumalan käskyjä ja hyvittämään rikkeensä. Sitten koristelee se moraalisisilla ja henkisillä hyveillä ja suojele sitä synnin saasteelta.”²

Meidän tulisi pyytää Jumalalta, että Hän kohtaa meidät armollaan eikä oikeudenmukaisuudellaan, sillä jos Hän ei soisi meille suosiotansa ja anteeksiantoansa, emme koskaan saavuttaisi pelastusta ja onnellisuutta.

Imām al-Sajjād (roh) puhutteli Jumalaa seuraavasti:

”Oi Jumala, jos haluat, niin anna meille anteeksi hyvyydelläsi ja jos haluat, rankaise meitä oikeudenmukaisuudellasi. Siispä esitä meille suosiosi, peitä meidät anteeksiannollasi ja suojele meitä kaikelta piinalta. Tiedät, että emme voi kestää oikeudenmukaisuuttasi tai sietää ansaitsemaamme rangaistusta eikä kukaan voi saavuttaa pelastusta ilman anteeksiantoasi ja armeliaisuuttasi.

”Kun sorruimme syntiin, niin Saatana iloitsi; nyt kun olemme katkaisseet siteemme häneen ja kääntyneet Sinua kohti, älä jätä meitä tai aja meitä pois.”³

¹ *Wasā’il*, osa 4, s. 40

² *Ghurar al-H{ikam*, s. 407

³ *Sah{īfah Sajjādījjah*, s. 123

Kuudesta Kappale:

Ihmisen tilanne *Barzakhin* maailmassa

Uskonnon hyväksymien periaatteiden mukaan Barzakh on olemassa. Siellä hyviä ja pahoja ihmisiä odottavat erilaiset olotilat. Ei ole epäilystäkään siitä, että kuoleman jälkeen ihmisen henki – ainoa osa häntä, joka on täysin olennaista hänelle – siirtyy tuohon laajaan ja aineettomaan maailmaan.

Ihmisen henki siirtyy tämän ruumiiseen valmistuttuaan äidin kohdussa ja pysyy ruumiin kanssa niin kauan kuin ruumis kykenee ylläpitämään tätä yhteyttä. Henkikin avustaa tämän yhteyden ylläpitämisessä, mutta heti kun ruumis menettää tämän kyvyn ulkoisten tekijöiden takia, niin henki eroaa ruumiista ja jatkaa olemassaoloansa eri olosuhteissa.

Tuo uusi ulottuvuus on Barzakh ja se on ihmisen ensimmäinen pysäkki tämän matkalla tästä maailmasta kohti tapaamista Jumalan kanssa. Ihminen siirtyy maailmaan, jolla on omat tietyt piirteensä ja ominaisuutensa. Hän tulee pysymään siellä tuomionpäivän alkusoittoon saakka, jolloin myös Barzakh lakkaa olemasta.

Sitten uuden muutoksen jälkeen Barzakh ja kaikki mitä se sisältää vaihtuvat uudelleen. Ihminen astuu ylösnousemuksen tasangolle ja aloittaa seuraavan vaiheen matkallaan kohti Jumalaa.

'Barzakh' tarkoittaa arabiaksi sitä, joka erottaa kaksi asiaa toisistaan. Koska Barzakh on maailma, joka erottaa tämän määräaikaisen ja hetkellisen maailman tuonpuoleisen ikuisesta elämästä, sitä kutsutaan nimellä 'Barzakh.' Elämä

siellä on aineellisista rajoitteista vapautunutta. Siinä ajan ja paikan ulkopuolelle sijoittuvassa maailmassa ihmisen sielua eivät enää riivaa intohimot tai inhimilliset vaistot. Hänen näkökenttensä tulee olemaan jollain tavoin laajempi aivan kuten unien maailmassa, sillä sielläkin aika ja paikka ovat olemattomia ja ihminen pystyy näkemään ja kokemaan kaikkea yhdessä ainoassa hetkessä.

Koraani sanoo:

”... ja heidän takanaan on erottava seinä¹ aina siihen päivään asti, jolloin heidät herätetään kuolleista.” (23:100)

Koraani selittää marttyyrien kuoleman jälkeistä tilaa:

”Älä pidä kuolleina niitä, jotka on surmattu Jumalan tiellä. Ei, he elävät Herransa luona, elantoa saaden.” (3:169)

Tässä jakeessa puhutaan halukkuudesta puolustaa islamin ja Koraanin pyhyyttä jopa kuolemaan saakka ja uskottomista ja ateisteista, jotka hyökkäävät niitä vastaan. Itsensä uhraaminen näiden korkeiden tavoitteiden tähden ja liittyminen marttyyrien karavaaniin on korkein asema, minkä uskovaisten voi saavuttaa.

Marttyyri ymmärtää Jumalan uskonnon suojelun sekä Hänen käskyjensä toimeenpanon suuren merkityksen ja vastuun, ja sen tähden hän yrittää parhaansa mukaan turvata Jumalan uskonnon jatkuvuuden. Tämä todellisen uskonnon vartija aloittaa tehtävänsä puhdistamalla itsensä ja välttämällä Jumalan tottelemattomuutta ja kaikkia syntejä. Vain tämän jälkeen hän voi onnistuneesti palauttaa sielunsa, tuon

¹ *Barzakh*

kaikkein tärkeimmän hänen luottamukseensa jätetyistä asioista, Jumalalle, sen oikealle omistajalle. Täten ansaitsee marttyyri palkkiokseen ikuisen elämän Jumalan valittujen joukossa.

Koraani sanoo:

”Totisesti, Jumala on lunastanut uskovilta heidän omaisuutensa ja heidät itsensä; he saavat tästä hyvästä Paratiisin. He taistelevat Jumalan tiellä, tappavat ja tulevat tapetuiksi. Tämä on Hänen tosi lupauksensa Toorassa, Evankeliumissa ja Koraanissa. Kuka pitäisi paremmin sopimuksensa kuin Jumala? Iloitkaa liitosta, jonka olette solmineet Hänen kanssaan. Tämä on suurin voitto.” (9:111)

Koraani viittaa myös rangaistukseen, jota helvettiin menijät kärsivät jo nyt, ennen ylösnousemusta:

”... ja totisesti Helvetti ympäröi (jo) uskottomat.” (9:49)

Hyveellisten ihmisten sielut tulevat iloitsemaan kuoleman jälkeen, sillä ne vapautuvat tämän maailman häkistä ja saavat nauttia ja kulkea vapaasti ikuisuudessa. Elämä tässä maailmassa rajoittuu enimmäkseen tämän pallon näkyvälle pinnalle. Hyveellisten sielut taas eivät tunne mitään ajan tai paikan rajoitteita noustessaan uusiin korkeuksiin. Jokainen etenee iloisesti omaan sijaansa ja asemaansa, statuksensa mukaisesti, ja kulkee vaivattomasti paikasta toiseen. Näiden siunattujen silmät näkevät sellaista ikuista kauneutta ja viattomuutta, että sen rinnalla kaikki tämän maailman näyt ovat merkityksettömiä ja arvottomia.

Henkeä ei enää pidättele väsynyt ja raskas ruumis eikä sitä enää piinaa vanhuuden vaivat eikä raihnaisuus.

Siellä ei ole Jumalan oikeudenmukaisille palvelijoille muuta kuin kauneutta, valoa, rakkautta ja ihastusta ja puhdasta vilpitöntä ystävyyttä Jumalan ystävien ja palvelijoiden kanssa.

Koraani on luvannut niille, jotka ovat perustaneet elämänsä tässä maailmassa Jumalan komentojen tottelemiselle, että he tulevat nauttimaan Jumalan valittujen toveruudesta.

Ystävyys niiden kanssa, joille Jumala on suonut täyden siunauksensa, on ylpeyden aihe hyveellisille ja on itsessään eräs heitä odottavista palkkioista.

Tämä on Jumalan lupaus:

”Ja ken tottelee Jumalaa ja Profeettaa, hän tulee olemaan niiden profeettojen, todenpuhujien, todistajien, ja hurskaiden seurassa, joille Jumala on ollut armollinen. Kuinka hyviä tovereita he ovatkaan!” (4:69)

Meidän tulee kuitenkin huomioida, että Jumalan valittujen seurassa oleminen ei tarkoita, että olisi samanarvoinen kuin nämä hengellisessä statuksessa. Näiden seurassa hyveelliset nauttivat Jumalan suosiosta ja siunauksista oman arvonsa ja asemansa mukaisesti. Kaikki eivät saa siellä samaa kohtelua, aivan kuten kaikki eivät saavuta samaa hengellistä asemaa tässä elämässä.

* * * * *

Eräs Imām Sādiqin (roh) kumppaneista kertoo kysyneensä Imāmilta seuraavan kysymyksen:

”Oi Jumalan Lähettilään poika! Onko kuolemaisillaan oleva uskovainen surullinen, kun hänen sielunsa otetaan?”

Imāmi vastasi:

”Ei koskaan. Kun kuolemanenkeli tulee hakemaan hänen sielunsa, hän on aluksi pelästynyt, mutta enkeli rauhoittelee häntä ja sanoo: ’Oi Jumalan ystävä, älä huolehdi. Vannon kautta Jumalan, joka lähetti Muh}ammadin (s) profeettana, että kohtelemme sinua paremmin kuin oma isäsi. Avaa silmäsi ja katso.”

”Sitten hän näkee edessään Jumalan Lähettilään ja muut uskonnon edelläkävijät ja enkeli, joka tulee viemään hänen sielunsa, sanoo hänelle: ’Tämä on Profeetta ja uskonnon johtajat; he tulevat olemaan tovereitasi ja naapureitasi.”

”Sitten hän avaa silmänsä osittain ja kuulee Jumalan kutsuvan häntä: ’Oi sielu, joka olet löytänyt tyyneyden Muhammadin (s) ja hänen perheensä luota, palaa Herrasi luokse. Olet hyväksynyt Imāmien todellisen arvovallan ja olet täten onnellinen. Ole myös varma siitä, että olet tällä ansainnut Herrasi suosion. Tule siis ja ole Minun valittujeni seuralainen ja astu ikuiseen paratiisiin, joka on jo valmiiksi asetettu.”

”Sillä hetkellä uskovainen ei halua muuta kuin, että hänen henkensä lähtisi lentoon kohti Kutsujaa.”¹

¹ *Furū al-Kāfi*, osa 3, s. 127 -128

Väärintekijöiden ja epäpuhtaiden kivulias asema

Epäpuhtaiden sielut taas ovat hirveän pimeyden ympäröiminä. He ovat murheen ja onnettomuuden musertamia ja surevat synnille menetettyä elämäänsä. He huomaavat, että heidän perheensä ja rahansa eivät auta heitä pienimmässäkään määrin ja tämä piinaa heitä suuresti.

Vielä kauheampi kohtalo odottaa julmia, raakoja ja ylimielisiä tyranneja, sillä heidän uhriensa vaikerrukset ja huokaisut ovat kuin tikareita, joita syöstään heidän sydämiinsä. He ovat näiden haamujen jatkuvien hyökkäysten kohteena ja niiden syytökset pahentavat heidän tuntemaansa kipua ja surua.

Näiden kauhukohtauksien näkeminen on kuin liekki, joka polttaa rikollisen sydäntä ja piinaa tätä.

Koraani kuvailee julmien tyrannien kohtaloa seuraavasti:

”Tuli, jonka valtaan heidät annetaan aamuin ja illoin. Kun Hetki¹ koittaa, kuuluu huuto: ’Viekää Faraon väki ankarimpaan rangaistukseen!’” (40:46)

Silloin nämä tyrannit tulevat selkeästi muistamaan ne heitä odottavaa onnettomuutta koskevat lukuisat varoitukset, joita profeetat ja uskovaiset toistivat heille. He alkavat syyttää itseänsä siitä, että eivät totelleet profeettojen komentoja eivätkä kuunnelleet heidän ystävällistä neuvoaan. Jos he olisivat näin tehneet, eivät he olisi tuominneet itseään kadotukseen.

¹ Tuomiopäivä

Kun Badrin taistelussa eräät surmansa saaneet Quraishin¹ johtajien ruumiit laitettiin kuoppaan haudattavaksi, Jaloin Lähettiläs (s) kurkisti kuoppaan ja puhutteli heitä seuraavasti:

”Me olemme saaneet sen mitä Jumala lupasi, oletteko te saaneet sen, mitä Jumala lupasi?”

Eräät kumppaneista sanoivat: ”Oi Jumalan Lähettiläs, puhut kuopassa olevien kuolleiden ruumiiden kanssa, ymmärtävätkö he mitä sinä sanot?”

Profeetta vastasi: ”He kuulevat teitä paremmin.”²

Eräs Uskovaisten komentajan (roh) kumppaneista sanoi:

”Kerran lähdin Kufasta Imāmin seurassa. Hän pysähtyi Wādī al-Salāmin hautausmaalla seisoen siellä aivan kuin haluaisi puhutella kokousta. Jäin sinne Imāmin kanssa, kunnes väsyin ja istuin alas. Pitkä aika meni ja väsyin istumisestakin, joten nousin seisomaan, kunnes väsyin jälleen ja istahdin uudelleen. Lopulta nousin ylös ja otin pois viittani ja kysyin Uskovaisten komentajalta: ’Huolehdi puolestanne, kun seisotte noin kauan, levätkää vähäsen.’ Levitin viittani maahan ja pyysin häntä istumaan. Imaami vastasi: ’Oi H{abbah, seison tässä keskustellen uskovaisten kanssa.’ Kysyin häneltä: ’Puhuvatko he myös keskenään?’ ’Kyllä’, hän sanoi ’Jos verho poistettaisiin, näkisit, kuinka he ovat kerääntyneet piireihinsä keskustelemaan.’ Kysyin:

¹ Quraish oli Mekkan johtava heimo, joka vastusti Profeettaa (s)

² *Bihār al-Anwār*., osa 19, s. 346

'Tarkoitatko heidän ruumiitaan vai heidän henkiään?'
'Heidän henkiään', hän vastasi."¹

Tästä kertomuksesta selviää, että henki ei kokonaan katkaise suhdettaan ruumiiseen, sillä kuolemassa, ruumiin ja hengen välisen yhteyden katkeamisen jälkeen, henki siirtyy toiseen valtakuntaan. Kuitenkin, kiitos sen suhteen, mikä näillä kahdella oli tässä maailmassa, jonkinlainen heikko yhteys aineellisen ruumiin ja hengen välillä jää jäljelle tietyn sukulaisuuden ja mieltymyksen muodossa. Tämän hengen ja ruumiin välisen mieltymyksen ja entisen yhteyden vuoksi henki tuntee ainutlaatuista vetoa ruumiiseen. Se ei tunne tällaista vetoa mitään muuta kohtaan.

Tämän takia islamissa on myös tietyt säännöt ruumiin haudamista varten, sillä henki, joka säilyttää heikon suhteensa ruumiinsa kanssa, tulee kokemaan monia koettelemuksia ja vaikeuksia Barzakhin tuntemattomassa valtakunnassa, jossa vallitsevat uudet periaatteet ja kriteerit.

Barzakhissa ihmiset kohtaavat toinen toisensa määrätyn ulkoisin ja sisäisin piirtein toisistaan erottuen: puhtaat ja hyveelliset kerääntyvät yhteen hengellisten arvojen mukaan jakautuneisiin ryhmiin; epäuskoiset ja pahantekijät kokoontuvat myös toistensa seuraan. Hurskaiden väliset suhteet ja kanssakäymiset perustuvat tuttavuuteen, läheisyyteen ja puhtaaseen rakkauteen ennakkoiden täten paratiisin olotilaa. Epäuskoisten väliset suhteet taas kuvastavat helvetin piirteitä: vihaa, inhoa ja kateutta.

Barzakhissa kaikki tulevat olemaan sen ulottuvuuden lakien ja kriteerien vaikutuksien alaisia. Näin ollen on itsestään

¹*al-Kāfī*, osa 3, s. 242

selvää, että tämän ulottuvuuden piirteet kohdistuvat myös siunattujen ja kadotettujen kumppanuuteen ja kanssakäyntiin kuin myös edellisten nautintoihin ja jälkimmäisten piinaan.

Ihmisten ulkonäkö Barzakhissa muistuttaa sitä ruumista, joka heillä oli tässä maailmassa. Joitakin eroja tulee kuitenkin olemaan, sillä kaikki ominaisuudet ja piirteet tulevat heijastamaan ulkoisesti niiden sisäisiä luonteita. Täten hengellinen valo tai sen puute tulee näkymään selvästi ihmisten kasvoilla.

Ibrāhīm b. Ish}āq mainitsee, kuinka hän kysyi Imām al-S}ādiqilta (roh):

”Missä ovat uskovaisten henget?”

Imāmi vastasi:

”Uskovaisten henget ovat paratiisissa, jossa he saavat syödä ja juoda. He näkevät ja tapaavat toisiaan ja sanovat: ’Oi Herramme, salli ylösnousemuksen tulla, jotta lupauksesi, jonka olet meille antanut, tulisi todeksi.’”

Ibrāhīm sanoi kysyneensä seuraavaksi: ”Missä ovat uskottomien henget?”

Imāmi vastasi:

”Heidän paikkansa on Tulessa, missä he joutuvat syömään helvetin ruokaa ja juomaan sen juomaa. He näkevät ja tapaavat toisiaan ja sanovat: ’Oi Jumala, älä salli

ylösnousemuksen tapahtuvan, jotta lupauksesi meille ei toteutuisi.”¹

Abū Bas}īr kertoo, että kerran Imām al-S}ādiqin (roh) läsnä ollessa keskustelun aiheeksi nousi kysymys uskovaisten hengistä. Imāmi sanoi: ”Uskovaisten henget tapaavat toisiansa.”

Kysyin: ”Tapaavatko he tosiaan toisiaan?”

Hän vastasi: ”Kyllä ja he puhuvat toisilleen ja tuntevat toinen toisensa; jos näet siellä jonkun sanot, että ’tämä on se ja se’.”²

Barzakhissa olevat voivat jopa ottaa yhteyttä aineelliseen maailmaan ja sen asukkeihin tässä maailmassa kehittämiensä sisäisten kykyjen ja tekojensa tason mukaisesti. He voivat saada yleistä tietoa sukulaisista ja ystävistä riippuen siitä, missä olosuhteissa he sijaitsevat toisessa ulottuvuudessa.

Ihmisten tila Barzakhissa luonnollisesti vaihtelee henkilöstä toiseen. Tietyssä määrin jokainen siellä elää omassa todellisuudessaan, jonka luonne riippuu hänen omasta käytöksestään tässä maailmassa. Täten kaikki Barzakhin asukit eivät pysty ottamaan yhteyttä tähän maailmaan ja sen nykyisiin asukkeihin. Ihmisen tieto aineellisesta maailmasta ja hänen kykynsä kommunikoida sen kanssa riippuu hänen henkisestä asemastaan ja kehityksestään.

Ne, jotka palvovat ja pelkäävät Jumalaa, ovat kykenevämpiä oppimaan ja saamaan tietoa tästä aineellisesta maailmasta.

¹ *al-Mah}āsīn*, s. 178

² *Ibid.*

Barzakhin olosuhteista riippuen ja Jumalan salliessa he voivat mennä minne haluavatkin vain tahtomalla sitä ja kääntymällä oikeaan suuntaan. Harhaan eksyneiden ja syntisten yhteys maailman kanssa sen sijaan vain lisää heidän katumustaan ja kärsimystään.

Imām al-S}ādiq (roh) sanoi:

”Uskovainen vierailee läheistensä ja rakkaidensa luona ja näkee vain sen, mikä miellyttää häntä; se, mistä hän ei pidä, piilotetaan häneltä. Uskoton vierailee myös läheistensä ja rakkaidensa luona mutta näkee vain sen, mistä ei pidä, ja kaikki, mikä miellyttäisi häntä, piilotetaan häneltä.

”Uskovaisten joukossa on niitä, joiden luona vierailaan perjantaina, ja on myös niitä, jotka tekojensa tasapainon takia voivat nähdä heidät.”¹

”Joku kysyi Uskovaisten komentajalta ’Alīlta (roh) pystyvätkö kuolleet tapaamaan sukulaisiansa. Hän vastasi myöntävästi, jonka jälkeen kysyjä uteli, että milloin ja kuinka usein. ’Alī vastasi, että joka viikko, joka kuukausi tai joka vuosi henkisestä asemasta ja kyvystä riippuen.”²

* * * * *

Koraani kertoo meille jatkuvasta kärsimyksestä, jota pahat ja turmeltuneet joutuvat kokemaan Barzakhissa:

¹ al- *Kāfi*, osa 1, s. 62

² al- *Kāfi*, osa 2, s. 62

”Tuli, jonka valtaan heidät annetaan aamuin ja illoin. Kun Hetki koittaa, kuuluu huuto: ’Viekää Faraon väki ankarimpaan rangaistukseen!’” (40:46)

Tämä selvästi viittaa Barzakhin, sillä ylösnousemuksen jälkeen ei tule olemaan aamua eikä iltaa.

Koraani myös sanoo siunatuista:

”... Aamuin ja illoin he saavat siellä elantonsa.” (19:62)

Tämäkin jae mainitsee aamun ja illan luultavasti viitaten aamuun ja iltaan Barzakhissa, jossa päivänajat ovat yhteisiä aineellisen maailman kanssa. Se ei voi viitata paratiisiin, sillä Koraani on kuvaillut sitä seuraavasti:

”... he eivät näe siellä aurinkoa eivätkä pakkasta.” (76:13)

”Paratiisin asukkailla on sinä päivänä ihanin asunto ja paras lepopaikka” (25:24)

Toisessa jakeessa oleva sana *maqīl*, joka on käännetty ’lepopaikaksi’, on erityisesti kiinnostava, sillä se tarkoittaa torkkua, joka otetaan ennen keskipäivää. On totta, että uni Barzakhissa ei vastaa unta tässä maailmassa, mutta se kuitenkin eroaa ylösnousemuksen jälkeisestä tilanteesta, joka on enemmänkin ikuista hereillä oloa. Ylösnousemus on tähän maailmaan verrattuna kuin valppaus verrattuna nukkumiseen ja tämä on yksi syy, miksi ylösnousemuksen päivänä heränneitä ihmisiä kuvaillaan *qijām*¹ sanalla.

¹ Eli ’noussut ylös’ tai ’hereillä’

Jopa ihmisten eloisuus Barzakhissa on astetta korkeampi kuin tässä maailmassa ja ehkä tämä on se, mitä seuraava *h}adīth* tarkoittaa: ”Ihmiset nukkuvat ja kuollessaan he heräävät.”¹

Kun ihminen vaipuu uneen, hänen havaintokykynsä ja aistinsa heikkenevät. Voidaan jopa sanoa, että hän on puoliksi elossa. Vasta herätessään hän palaa täyteen elinvoimaansa. Aivan samalla tavalla ihmisen elinvoima tässä maailmassa on vähäisempi kuin se, mitä häntä odottaa Barzakhissa. Kun hän siirtyy siihen ulottuvuuteen, hänen elinvoimansa ja eloisuutensa vahvenevat.

Al-Ghazālī sanoo:

”Nukkuessamme näemme maailman, missä emme tiedä nukkuvamme. Tämä olotila on kuitenkin vain murto-osa elämämme kokonaisuutta, jonka pääosan vietämme valveilla. Tosiaan, herättyämme tajuamme, että unitila oli vain osa elämäämme.

”Miksi siis nykyinen elämämme ei olisi aivan kuin uni verrattuna tuonpuoleiseen? Vakaumuksemme, että tämä nykyinen elämämme on todellinen elämä, ei eroa nukkujan harhaluulosta.

”Herättyämme voimme sanoa ymmärtävämme, että olimme nukkumassa ja näkemässä unta ja että mikään kokemamme ei ollut todellista. Tällä tarkoitamme, että unemme oli vain osa sitä suurempaa todellisuutta, jota koemme ollessamme hereillä, sillä uni on itsessäänkin oma todellisuutensa. Samaten tämänkin maailman elämä on todellista omassa

¹ *Li`ālī al-Akḥbār*, s. 396

itsessään mutta verrattuna siihen, mikä meitä odottaa, se on vain unta.”¹

Barzakhissa ihmisten henget elävät eri tietoisuuden tasoissa, uskostaan ja teoistaan riippuen. Koska elämä siellä ei ole aineellisuuden lakien alaista vaan seuraa pikemminkin omia ainutlaatuisia kriteerejään, tulee sen olosuhteiden luonnollisesti erota tästä nykyisestä elämästämme. Kuitenkin koska ihmisen havaintokyky parantuu tämän siirtyessä Barzakhiiin, on meidän mahdotonta tarkasti kuvailla nykyisellä sanastollamme niitä hengellisiä nautintoja ja kärsimyksiä, joita hän siellä joutuu kokemaan.

Barzakhissa ihmisen tekojen seuraukset käyvät tälle ilmi jossain määrin. Ne, jotka eivät koskaan onnistuneet tekemään hyviä tekoja, kaipaavat maailmaan palaamista voidakseen hyvittää menneisyytensä. Koraani julistaa:

”Jakakaa siitä, mitä me olemme teille antaneet, ennen kuin kuolema korjaa teidät ja sanotte: ’Herrani, olisitpa antanut minulle edes hieman aikaa, niin olisin jakanut almuja ja liittynyt hurskaksiin.’” (63:10)

Hurskaat ja Jumalaapelkäävät sen sijaan tulevat iloisesti julistamaan Barzakhissa:

”...Kunpa kansani tietäisi, että Herrani on antanut minulle anteeksi, ja asettanut minut kunnioitettujen joukkoon.” (36:26-27)

¹ *Bīst Goftār*, s. 323

Eräs Barzakhin ominaisuuksista on, että sen nautinnot ja kärsimykset ovat väliaikaisia ja loppuvat ylösnousemuksen tullessa.

Tietyt Koraanin jakeet viittaavat ihmisiin, jotka ajelehtivat uskon ja epäuskon välimaastossa; ihmiset, jotka vaikeiden olosuhteidensa takia eivät pystyneet oppimaan islamista ja sen totuudesta ja heikkoutensa takia eivät edes pystyneet matkustamaan toiseen maahan.

On todennäköistä, että jos nämä ihmiset eivät ole syyllistyneet mihinkään rikoksiin, Jumala sisällyttäisi heidät armoonsa ja anteeksiantonsa ylösnousemuksen päivänä. Barzakhissa heitä ei rankaista eivätkä he nauti sen siunauksista; he vain odottavat viimeistä tilintekoa.

Heidän epämukavuuttaan voi verrata vankeihin, jotka odottavat tuomiotaan ja joiden tulevaisuus on vielä epäselvä.

Koraani sanoo:

”Korjatessaan luokseen niitä, jotka tekivät vääryyttä, enkelit kysyvät: ’Mitä te teitte?’ ja he vastaavat: ’Me olimme heikkoja maassamme,’ (enkelit) sanovat: ’Eikö Jumalan maa ollut tarpeeksi laaja, jotta olisitte voineet matkustaa siinä?’ He saavat sijansa Helvetistä; se on paha loppu. Tämä ei koske heikkoja miehiä, naisia ja lapsia, jotka eivät voineet mitään eivätkä löytäneet tietä. Näille Jumala ehkä antaa anteeksi. Jumala on Anteeksiantava, Laupias.” (4:97-99)

Tämä jae selvästi viittaa Barzakhin, sillä ylösnousemuksen jälkeen jokaisen kohtalo on selvä.

* * * * *

Todellisuudessa Barzakh on siis vain pieni osa siitä rangaistuksesta tai palkkiosta, jonka ihminen saa ylösnousemuksen jälkeen. Se on kuin ikkuna, jonka läpi hän voi kurkistaa nähdäkseen lopullisen kohtalonsa. Monissa *ah}ādītheissa* on mainittu jumalaapelkäävien tila Barzakhissa. Ne mainitsevat selvästi, että vaikka jumalaapelkäävät eivät vielä pääse paratiisiin, sen portti kuitenkin avataan heille, jotta he voivat vilkaista tulevaa asuinpaikkaansa ja saavat tuntea sen mukavan tuulenvireen suloisuuden.

Tolstoi, suuri venäläinen kirjailija, kirjoittaa:

”Oi Jumala, vain sinä voit avata armon oven palvelijallesi, joka on painautunut maan syvyyksiin.

Kaikista näistä luista, jotka hiljalleen mätänevät,

Mikähän on kuninkaan ja mikä kerjäläisen?

Mikä on tuomarin ja mikä sotilaan?

Mikä on hurskaan, ken ostanut on paratiisin itselleen?
Ja mikä syntisen, ken on taivaan valtakunnasta ajautunut pois?

Kaikki, mitä näemme, on pimeyttä, harhoja ja haamuja.

Oi Jumala, vain Sinun läheisyydessäsi, vain Sinun taivaassasi voimme löytää polun kohti rauhaa ja pelastusta. Päivänä, jona maallisesta muodostamme ei ole muuta jäljellä kuin surkea kourallinen tomua, ja kaikki elämämme loisto on

haudattu mustaan maahan. Vain Sinä voit avata armon oven palvelijallesi, joka on painautunut maan syvyyksiin.”¹

Ensimmäinen todellisuus, joka ilmenee ihmiselle, kun hän kuolee ja asettuu matkalleen kohti uutta elämää, on, että kaikki ne perinteet, normit ja käytännöt, jotka vallitsivat hänen maallisessa elämässään, ovat nyt poistuneet. Kaikki ulkoinen kausaliteetti loppuu ja ihminen siirtyy valtakuntaan, josta tyystin puuttuvat kaikki ne eriävät ilmiöt, jotka löytyvät nykyisestä maailmastamme. Kaikki päämäärät ja tavoitteet, joita hän seurasi entisen elämänsä aikana, muuttuvat kangastukseksi.

Koraani julistaa:

”... Kunpa näkisit, kuinka väärintekijät ovat kuoleman kurimuksessa ja enkelit ojentavat kätensä sanoen: 'Antakaa tänne sielunne. Tänään teidät palkitaan nöyryyttävällä rangaistuksella, koska te valehtelit Jumalasta ja käännysitte ylvästellen pois Hänen merkeistään. Nyt te olette tulleet luoksemme yksinäisinä, niin kuin silloin kun alun perin loimme teidät ja olette joutuneet jättämään taaksenne kaiken sen minkä olimme teille antaneet. Nyt emme näe teidän kanssanne niitä, joiden väititte olevan tovereitanne ja puolestapuhujianne. Teidän ystävyysenne on katkennut, ja se, mitä väititte, on teiltä kadonnut.’” (6:93-4)

”Mutta entäpä kun (sielu) on jo kurkussa? Silloin te saatte nähdä. Me olemme lähempänä kuolevaa kuin te, mutta ette te näe. Miksi, jos kerran ette joudu tuomiolle, tuo kuolevan sielua takaisin, jos puhutte totta?

¹ Zībātārīn Shāhkārḥāje She're Jahān, s. 300

”Jos hän on niitä, jotka pääsevät Jumalan lähelle, häntä odottaa lepo ja rauha ja autuuden puutarhat, ja jos hän on oikeanpuolinen, niin: ’Rauha sinulle, sinä oikeanpuolinen,’ mutta jos hän on eksynyt kieltäjä: kiehuva majapaikka, ja tulen paahde. Tämä on varma totuus. Ylistä siis mahtavan Herrasi nimeä.” (56:83-95)

Kommentoiden jaetta ”*niitä, jotka pääsevät Jumalan lähelle*” Imām al-S}ādiq (roh) mainitsee, että se viittaa Barzakhiin ja että ”*lepo ja rauha*” viittaavat paratiisiin.¹

Imām al-S}ādiq (roh) sanoi: ”Jumalan kautta pelkään teidän puolestanne Barzakhin takia.” ’Amr b. Jazīd sitten kysyi häneltä: ”Mikä on Barzakh?” Hän vastasi: ”Barzakh on se hauta, missä tulet olemaan ylösnousemukseen asti.”²

Ihminen luottaa kahteen asiaan elämässään: ensinnäkin niihin maallisiin rikkauksiin, jotka kuvittelee omistavansa ja joilla luulee saavuttavansa tahtonsa ja toiveensa, ja toiseksi niihin ihmisiin, vaikutusvaltaisiin ystäviin, sukulaisiin jne., joita hän luulee tarvitsevansa saavuttaakseen tarpeensa.

Koraani painottaa, että nämä molemmat ovat katoavaisia eikä niillä ole lopullista arvoa. Heti kun ihminen löytää itsensä kuoleman ovelta, hän joutuu jättämään kaikki aineelliset kiintymyksensä. Tällä hetkellä kun hänen silmänsä avautuvat todellisuudelle, hän ymmärtää, kuinka tyhjää on ollutkaan kaikki se, mihin hän asetti uskonsa ja luottamuksensa.

Hän jopa toivoo mahdotonta ja haluaa palata varoittamaan sukulaisiaan tekemästä mitään, mikä ajaisi heidät samaan

¹ *Tafsīr al-Qummī*

² *al-Kāfī*, osa 1, s. 66

ikuiseen viheliäiseen pyörteeseen, mihin hän on itse jo joutunut.

Jaloimman Lähettilään (s) on kerrottu sanoneen:

”Kuolleiden sielut huutavat kuolemansa jälkeen: ’Oi suku ja jälkeläiset! Varokaa, että maailma ei huijaa ja johda teitä harhaan aivan kuten se johti minut harhaan. Keräsin rikkauksia laittomasti ja laillisesti jättäen ne lopulta muiden nautittavaksi; ainoa mitä minulle jäi oli surkeus. Varokaa minun kohtaloani.”¹

Imām al-Hādī (roh) vertasi maailmaa markkinoihin, kun hän sanoi: ”Maailma on basaari, jossa jotkut voittavat ja jotkut häviävät.”²

Myös Koraani kutsuu ihmisiä tämän maailman kannattavimpaan kauppaan:

”Uskovaiset, kerronko teille kaupasta, joka pelastaa teidät tuskalliselta rangaistukselta: uskokaa Jumalaan ja Hänen lähettilääseen ja kamppailkaa Jumalan tiellä hengellänne ja omaisuudellanne.” (61:10-11)

Eräs Imām al-S}ādiqia (roh) lähestyneistä sanoi: ”Pyysin Imāmia neuvomaan minua. Hän vastasi: ’Varaudu matkaasi varten ja valmista kaikki, mitä tulet tarvitsemaan. Hoida kaikki tämä itse äläkä käske ketään hoitamaan asioitasi tai korjaamaan keskeneräisiä toimiasi kuolestasi jälkeen.”³

¹ *Bih}ār al-Anwār*, osa 3, s. 136

² *Tuh}af al-’Uqūl*, s. 483

³ *Mishkāt al-Anwār*, s. 72

Uskovaisten komentaja 'Alī (roh) sanoi:

”Maailma on väliaikainen majapaikka eikä pysyvä asumus. Tässä maailmassa ihmiset ovat kahta joukkoa: ne, jotka ovat myyneet itsensä ja suistuneet totuuden polulta ja ajautuvat kohti kadotusta; ja ne, jotka ovat ostaneet itsensä ja valinneet pelastuksen tien ja vapauttaneet itsensä.”¹

¹ *Nahj al-Balāghah*, saarna 133

Seitsemästoista kappale:

Kriteerit, joilla tekomme tuomitaan

Tarkastelkaamme siis nyt, kuinka tekomme tuomitaan ja punnitaan ylösnousemuksen jälkeen. Kuten olemme viimeksi maininneet, ne mielikuvat, joita muodostamme ennennäkemättömistä asioista ja joita emme pysty edes vertaamaan mihinkään muuhun elämässämme, ovat pakostakin kuvitteellisia eivätkä auta meitä muodostamaan kyseisestä asiasta minkäänlaista realistisempaa käsitystä.

On hyödytöntä yrittää luoda minkäänlaista konkreettista mielikuvaa tuonpuoleisen elämän piirteistä ja ominaisuuksista. Olemme tällä hetkellä tämän maailman vankeja ja meidän ja tuonpuoleisen välille on vedetty selkeä raja. Kuinka voisimmekaan kuvitella siellä odottavan elämän kauneutta, syvällisyyttä ja täydellisyyttä? Ei ole mahdollista, että rajallinen ja muuttuva olento voisi muodostaa tarkan käsityksen jostakin, joka on ikuista.

Siispä kun puhumme tilinteosta ja tuomiosta tuonpuoleisessa, meidän ei tulisi verrata sitä täysin tämän maailman byrokraatiaan, tutkimuksiin ja oikeudenkäynteihin. Asian todellinen luonne on tuntemattomuuden varjojen verhoama ja jokainen mielikuva kyseisestä on parempi vain unohtaa.

Totuuden polkua seuraavat tietävät, että kun puhumme maailmasta, joka eroaa aivan täysin nykyisestä, emme voi olettaa, että siellä käytetään samoja menetelmiä hyvyyden ja pahuuden tunnistamiseksi. On väärin ajatella, että ihminen asetettaisiin jonkin tuomarin eteen, joka punnitsee tarkasti hänen tekonsa suurella vaa'alla ja että hänelle annetaan

mahdollisuus puolustautua ennen kuin tuomioistuimien antaa virkavallalle käskyn toteuttaa langetettu tuomio. Koraanin käsite vaa'asta on paljon laajempi:

"Taivaan hän korotti ja asetti vaa'an" (55:7)

"Me laitamme oikeudenmukaiset punnukset ylösnousemuksen päivää varten, eikä ketään kohdella hiukkaakaan väärin. Vaikka se (hyvä tai paha teko) olisi vain sinapinsiemenen kokoinen, me tuomme sen esille, ja me riitämme tilintekijöiksi." (21:47)

"Punnitseminen sinä päivänä on totuus, ja he joiden punnukset ovat raskaat, ovat menestyneet, mutta joiden punnukset ovat kevyet, ovat hävinneet sielunsa, sillä he tekivät vääryyttä merkeillemme." (7:8-9)

Nämä jakeet huomauttavat, että ne, jotka ovat hukanneet olemassaolonsa turhuuteen, tulevat kärsimään ikuisen tappion, sillä se on tappio, josta seuraa ihmisen syvimmän olemuksen turmelus ja joka on täten suurin kaikista menetyksistä ja täysin korvaamaton.

Meidän tulisi muistaa, että kun yritämme ymmärtää Koraanin sanoja, emme voi aina käyttää täysin samoja kriteerejä kuin esimerkiksi muiden teosten sisältämiin sanoihin tai käsitteisiin, vaan meidän tulee ymmärtää Koraanin käsitteet Jumalan niissä kertomien tulosten perusteella.

Käsitteet, jotka tulemme kohtaamaan tuonpuoleisessa, eivät löydy sanastostamme emmekä pysty kuvailemaan niitä oikein nykykielillämme.

* * * * *

Kiitos tieteen edistyksen, ihminen on saanut selville, kuinka mitata eri lukemia ja arvoja kuten ilmaa, verenpainetta, ruumiinlämpötilaa ja sähkövirtoja. Hän ei kuitenkaan ole pystynyt rakentamaan laitetta, jolla voisi saada selville ihmisten motiiveja ja näiden tekojen tarkoitusta tai tekojen hyvyttä tai pahuutta. Vasta tuonpuoleisessa on olemassa tapa saada selville kaikki nämä.

Siellä on tarkat kriteerit ja välineet niiden ihmisen tekojen moraalisten ja hengellisten ulottuvuuksien mittaamiseksi, joilla pystyy erottamaan hyvän pahasta. Emme vielä kykene ymmärtämään, kuinka tuo tulisi tapahtumaan, sillä ymmärryksemme ja tietomme perustuvat kokemuksiimme alati muuttuvasta maailmasta. Tuonpuoleisen piirteet ja ominaisuudet ovat meidän suoranaisten havaintomme ulottumattomissa emmekä pysty edes arvaamaan niitä luotettavasti, saati sitten kokemaan niitä.

Hishām sanoi kysyneensä Imām S{ādiqilta (roh) seuraavan jakeen tarkoitusta: ”*Me laitamme oikeudenmukaiset punnukset ylösousemuksen päivää varten...*” (21:47)

Imāmi vastasi: ”Profeetat ja perilliset¹ ovat nuo punnukset”²

Tämä tarkoittaa sitä, että jokainen voi mitata oman arvonsa ja painonsa vertaamalla uskoaan ja tekojaan heihin.

Jopa nykymaailmassa on puhtaita, hyveellisiä ja jumalaapelkääviä ihmisiä, jotka ovat kriteereinä tälle vertaukselle. Tässä maailmassa monet todellisuudet ovat piilevinä, kun taas ylösousemuksen päivänä, jolloin sisäiset

¹ *Aus}ijā`*

² *Bih}ār al-Anwār*, osa 7, s. 252

todellisuudet tulevat ilmi, tulevat myös vaakojen luonteet ilmenemään. Jos sanaa 'vaaka' on käytetty monikossa Koraanissa, tämä johtuu siitä, että Jumalan ystäviäkin, noita ihmiskunnan esimerkillisiä johtajia, joihin kaikkia ihmisiä tulisi verrata, on useita.

Hyvällä teolla on kaksi ulottuvuutta: yksi on sen ulkoinen vaikutus ja toinen on sen suhde itse tekijään. Sen ensimmäinen ulottuvuus, sen ulkoinen positiivinen vaikutus, on nimetty 'käytännölliseksi hyvyydeksi'.¹ Hyvän teon toinen ulottuvuus liittyy niihin hengellisiin tekijöihin, jotka saavat sen ilmenemään, ja sitä kutsutaan 'tekijän hyvyydeksi'.²

Islam asettaa kriteerit ihmisen tekoja ja käytöstä varten. Jokainen teko ei ole hyväksyttävä sellaisenaan, vaan teon moraalinen arvo on sen motiivin puhtaudesta riippuvainen. Tekojen ja valintojen tulee perustua puhtaille motiiveille, jotka miellyttävät Jumalaa. Tämä sallii ihmisen kehittää itseään moraalisesti ja näiden motiivien perusteella hänet tullaan myöhemmin tuomitsemaan.

Joskus sattuu, että ihminen antautuu vaistoimensa vietäväksi ja käyttäytyy niiden komentojen mukaisesti. Toisina aikoina hän taas kuuntelee Jumalaa, kaiken olevaisen Lähdetä, ja 'vakuuttunutta sieluansa'.³ Ensimmäisessä tapauksessa hän on sallinut luonteensa negatiivisen puolen kukoistaa ja jälkimmäisessä hän on edistänyt oman itsensä positiivista ja inhimillistä kasvua.

¹ *h{usn fi'li}*

² *h{usn fa>'ili}*

³ *al-nafs al-mut{ma`innah*, eli se puoli ihmisestä, joka neuvoo häntä kohti hyvyyttä

Kuinka näitä kahta motivaatiota voi pitää tasa-arvoisina? Yksi johtaa täysin henkisesti motivoituneeseen tekoon ja toinen tekopyhyteen ja vilppiin.

He, jotka tietävät, että Jumala on aina tietoinen heidän perimmäisistä motiiveistaan, eivät unohda Häntä teoissaan.

Koraani sanoo:

”Mihin tahansa ryhdyttekään ja mitä jakeita luettekin Koraanista, ja mitä te teettekin, olemme todistajianne, kun ryhdytte puuhaanne. Herraltasi ei jää huomaamatta; pölyhiukkanenkaan maassa tai taivaassa tai mikään sitä suurempi tai pienempi: kaikki on selkeässä kirjassa.” (10:61)

Kriteerit tekojen arvon ymmärtämiseksi

Monet ihmiset kuvittelevat, että teon arvo riippuu siitä saadusta hyödystä, ja näin he arvostavat eniten tekoja, joista seuraa näennäisesti suurin määrällinen hyöty. Tämänkaltaiset arviot perustuvat ulkoisiin ja sosiaalisesti määriteltyihin kriteereihin, eivätkä ne huomioi lainkaan tekijän aikomuksia. Ei ole väliä, onko hyväntekijä lahjoittanut rahaa vain omaa mainettansa ajatellen vai onko hänellä ollut mielessään korkeammat ja puhtaammat aikomukset.

Näin ollen sosiaalisesta näkökulmasta katsottuna teon hyvyys riippuu sen hyödystä yhteiskunnalle, eikä sen motiivia ja tarkoitusta pidetä tärkeinä.

Taivaallisesta näkökulmasta sen sijaan teon määrällinen arvo ei ole lainkaan tärkeää, vaan sen hyväksyttävyyden Jumalan silmissä määrittelee sen laadukkuus ja tekijän sisäinen motivaatio. Jos tekoa ei innosta totuuden henki ja yhteys

Jumalaan, kaiken olevaisen Lähteeseen, ja jos sillä on tekopyhä motivaatio ja se tavoittelee ohimenevää mainetta ja kunniaa, tulee sen seurauksena olemaan vain ihmisen moraalisen arvon aleneminen.

Tämänkaltaiset alhaiset motivaatiot ryöväävät teolta kaiken vilpittömyyden. Näissä olosuhteissa teko on kuin raato: eloton ja arvoton.

Toisin sanoen se on kuin pilaantunut tavara, eikä Jumala hyväksy sitä, sillä sen tekijä on myynyt uskontonsa maallisia tavoitteita varten eikä enää ansaitse Jumalan armeliasta ja suosiollista katsetta.

Näin ollen on aivan väärin tuomita teon arvo pelkästään huomioimalla sen yhteiskunnallinen hyöty. Sitä ei myöskään saa selville pelkällä matemaattisella yhtälöllä.

Teko on arvokas, edistää hengellistä kehitystä ja auttaa ihmistä kohti täydellisyyttä vasta, kun sillä on myös taivaallinen aspekti. Tämä tarkoittaa, että se orientoituu kohti taivaallista valtakuntaa ja auttaa henkeä pakenemaan sen aistillisen minuuden kapeasta häkistä.

Ihmisen tulisi olla niin omistautunut Jumalan komennolle, että tämä alistuu niille ehdottomasti. Hänen tekonsa ja toimensa tulisi olla vain Jumalaa varten, hänen vakaumuksensa ja järkkymättömyytensä Jumalaa varten ja näin hänen palkkionsakin tulee olemaan Jumalan luona.

Ne teot, jotka ovat hyväksyttäviä Jumalan silmissä ja ansaitsevat ihmiselle ylvään aseman, ovat niitä, joilla on puhdas tarkoitus ja päämäärä ja joilla on pyritty saavuttamaan Jumalan tyytyväisyys. Teon arvo ei siis ole

absoluuttinen, jotta sitä mitattaisiin määrällisesti tai ihmisten mielipiteiden perusteella, vaan vilpittömyys ja tarkoitus takaavat sen arvon.

Kun islamin sotajoukot olivat valmistautumassa Tabūkin taistelua varten, ne tarvitsivat rahallista apua. Profeetta (s) pyysi varakkaita henkilöitä auttamaan maksamalla taistelun kulut ja jokainen heistä lahjoitti muslimiarmeijalle sen verran, mitä hänen omaisuutensa ja resurssinsa sallivat.

Abū 'Aqīl al-Ansārī onnistui saamaan kokoon kaksi paunaa taateleita tekemällä ylitöitä öisin. Hän tarjosi yhden paunan Profeetalle lahjoituksena. Tekopyhät ihmiset käyttivät tätä tilaisuutta hyväkseen pilkkaamalla muslimeja ja Abū 'Aqīlin lahjoitusta. Tästä tilanteesta ilmestyi Koraanin jae, joka nuhteli tekopyhiä heidän käytöksensä takia ja varoitti heitä tuonpuoleisen kivuliaasta rangaistuksesta. Tämä jae kuuluu:

”He, jotka panettelevat ja pilkkaavat uskovia, jotka vapaaehtoisesti antavat almuja, ja niitä, joilla ei ole antaa muuta kuin työnsä: Jumala pitää panettelijoita vielä pilkkanaan, ja heitä odottaa tuskallinen rangaistus.” (9:79)

Koraani myös sanoo:

”Uskottomien teot taas ovat kuin kangastus tasangolla; janoinen uskoo löytävänsä vettä, kunnes pääsee sen luokse ja huomaa, ettei siellä ole mitään...” (24:39)

”Niiden teot, jotka eivät usko Herraansa, ovat kuin tuhka, jota tuuli lennättää myrskyisenä päivänä: he eivät pysty pitämään hallussaan mitään, minkä ovat ansainneet. Tämä on paha harhaannus.” (14:18)

”Joka kylvää tuonpuoleista varten, hänen kylvönsä me annamme kasvaa, ja joka kylvää tämänpuoleista varten, saa osansa siitä, mutta tuonpuoleisessa hän jää osattomaksi.”
(42:20)

Jaloin Lähettiläs (s) sanoi:

”Kun ylösnousemus tulee, tasangolle kerääntymiseen soi kutsu, jonka kaikki kuulevat. Kutsuja sanoo: ’Missä ovat ne, joita ihmiset palvoivat? Nouskaa ja menkää hakemaan palkkionne niiltä, joita halusitte miellyttää teoillanne. En hyväksy tekoa, joka on tehty maailmaa ja sen asukkeja varten.’”¹

Hän myös sanoi:

”Teon arvo on sen aikomuksessa.”²

Imām S{ādiq (roh) selitti seuraavan jakeen tarkoitusta: *”Hän on luonut elämän ja kuoleman koetellakseen teitä ja nähdäkseen, ketkä teistä ovat parhaat teoissaan. Hän Mahtava, Anteeksiantava.”* (67:2)

Hän sanoi:

”Tämä ei tarkoita tekojen määrää tai mittaa vaan niiden hurskautta, jumalanpelkoa, vilpittömyyttä ja puhtautta. On vaikeampaa pitää teko täysin vilpittömänä ja puhtaana kuin tehdä itse teko. Vilpittömällä teolla halutaan vain Jumalan tyytyväisyyttä eikä kenenkään ylistystä. Aikomus on tekoa parempi. Tietäkää, että teko on yhtä kuin sen aikomus.”

¹ *Mishkāt al-Anwār*, s. 312

² *Nahj al-Fasja>h}ah*, s. 190

Tämän jälkeen hän luki seuraavan jakeen: ”... *Jokainen tekee tavallaan...*” (17:84) Ja lisäsi: ”Tarkoittaen hänen aikomustaan.”¹

* * * * *

Yllämainitut jakeet ja *ah}ādīthit* kaikki viittaavat siihen, että vain ihmisen hengellinen ja tietoinen olotila tekoa tehtäessä vaikuttaa teon hyväksyttävyyteen Luojan luona. Jumala on myös tietoinen tästä olotilasta. Täten kaikki Jumalan läheiset ystävät ovat yrittäneet tehdä ihmiset tietoisiksi tästä seikasta ja siitä, että ihmiset eivät haluaisi muuta kuin Jumalan tyytyväisyyttä tekojaan kohtaan.

Koraani sanoo:

”Ne, jotka kuluttavat omaisuuttaan tavoitellen Jumalan suosiota ja vahvistuakseen uskossa, ovat kuin kukkulalla kasvava puutarha: kun rankkasade osuu siihen, se tuottaa kaksin verroin hedelmiä...” (2:265)

Mitä enemmän ihmisen usko Jumalaan kasvaa, sitä selkeämmin näkyy hänen käytöksestään vilpittömän omistautuneisuus niin, että halu miellyttää Jumalaa tulee ylittämään kaikki hänen muut toiveensa.

Koraani kertoo meille Profeetta Salomonin, rauha olkoon hänellä, rukoilevan Jumalaa seuraavasti:

”...Herrani, auta minua olemaan kiitollinen Sinulle armosta, jota olet osoittanut minulle ja vanhemmilleni, ja tekemään hurskaita töitä, jotka miellyttävät Sinua...” (27:19)

¹ *Us}u>l al-Ka>fi>*, osa 3, *Ba>b al-Ikhla>s}*

Joosef, rauha olkoon hänellä, oli Jumalan vannoutunut palvelija ja piti vankilan kauhuja parempana kuin Jumalaa vastaan kapinointia ja intohimojen pyörteeseen hukkumista. Halutessaan noudattaa Jumalan käskyjä ja suojella omaa puhtauttaan hän rukoili:

”... Herrani, vankila on minulle mieluisampi kuin se, mihin he minua vaativat...” (12:33)

Hän käänsi selkänsä sille ulkoiselle vapaudelle, joka olisi vetänyt hänet kohti syntiä, ja valitsi ylpeänä tyrmän, jossa sai nauttia sisäisestä vapaudesta ja moraalisesta puhtaudesta.

Uskovaisten komentaja ’Alī (roh) antoi Imām al-H{asanille (roh) seuraavan neuvon:

”Iloinen ja siunattu on hän kenen tieto ja teko, ystävyys ja vihollisuus, ottaminen ja antaminen, puhuminen ja hiljaisuus, käytös ja keskustelu, kaikki ovat pelkästään Jumalan miellyttämistä ja tyytyväisyyttä varten.”¹

Tämä korkea ja ylväs ihanne on niin kallisarvoinen, että sen tasolle ei yllä mikään muu ideaali.

Tiettyjen *ah}ādīthien* mukaan taivaallisten komentojen totteleminen ilman rangaistuksen pelkoa tai palkkion toivoa on erityinen piirre, joka on vain niillä, jotka ovat Jumalan alistuneita palvelijoita ja aina luottavat Hänen suojelukseensa. He saavuttavat vilpittömyyden ja jumalantietoisuuden korkeimman asteen. Heidän ainoa ajatuksensa on Jumalan miellyttäminen ja Hänen

¹ *Tuh}af al-’Uqūl*, s. 91

tottelemisensa. Tämänkaltaiset ihmiset ovat toimineet Hänen tahtomallaan tavalla.

Uskovaisten komentaja 'Alī (roh) on syvällisellä tavallaan kuvaillut näitä ihmisiä ”vapaina ihmisinä” ja on sanonut:

”Jotkut ihmiset palvovat Jumalaa saadakseen palkkion; tämä on kauppiaan palvontaa. Toiset palvovat Häntä rangaistusta peläten; tämä on orjan palvontaa. Mutta eräät palvovat Häntä kiitollisina ja ymmärtäen Hänen olevan palvonnan arvoinen; tämä on vapaiden ihmisten palvontaa.”¹

Tällaista turmeltumatonta palvontaa voi pitää yleisenä ja universaalina ilmiönä siinä mielessä, että kaikki olevainen ylistää Jumalaa julistamalla luomistarkoituksensa ja liikkumalla kohti täydellisyyttä omassa tietyissä sfäärissään.

Ihminen on erottamaton osa luomakunnan järjestystä ja myös sen kehittynein osa. Tästä järjestyksestä eroaminen tarkoittaisi hänen omaa tuhoaan. Hänen tulee siis seurata luomakunnan universaalia lakia ja ylistää Jumalaa ja tehdä kaikista suhteistaan taivaallisia vilpittömällä palvonnalla.

Seuraamalla tätä päämäärää selkeästi ja yksiselitteisesti ihminen kykenee olemaan täydessä harmoniassa kaikkien sisäisten ulottuvuuksiensa kanssa ja avaamaan onnellisuuden ja pelastuksen portit niin tälle maailmalle kuin tuonpuoleisellekin.

Teko on todellisesti hyvä ja ansaitsee palkkion tuonpuoleisessa, kun sen motivaatio ja aikomus ovat puhtaita ja pyhiä ja ne seuraavat syvällistä ymmärrystä

¹ *Nahj al-Balāghah*, (ed.) Faid{, s. 1182
225

maailmankaikkeuden järjestyksestä. Tämä on vilpittömyden palvontaa ja tämä luo särkymättömän yhteyden ihmisen ja Luojan välille. Tällainen ihminen tulee elämään Jumalan suosion ja suojeluksen varjossa ja on todella ansainnut asemansa Jumalan kalifina maan päällä.

Uskovaisten komentaja 'Alī (roh) rukoili nöyrästi:

”Pyydän Totuutesi, Pyhyytesi ja Suurenmoisten Ominaisuuksiesi tähden, että panet minut käyttämään aikani öin ja päivin Sinun muistamisesi ja Sinun palvontaasi ja tekoihin, jotka Sinä hyväksyt, niin että tekoni ja rukoukseni jatkuisivat katkeamattomina ja että elämäni olisi Sinun ikuista palvelemistasi.

”Oi Luojaani! Oi, Hän, jonka varassa olen! Oi Hän, kenelle väkeroin oloani!

”Herrani! Herrani! Herrani! Voimista jäseniäni Sinun palvelemisesi, voimista sydämeni päättäväisyyttä ja suo minulle vilpittömän pelko Sinua kohtaan ja innokkuutta palvella Sinua alati. Niin että kulkisin Sinun luoksesi vaivatta edelläkävijöiden joukossa, kiirehtien luoksesi niiden joukossa, jotka innokkaasti pyrkivät päästä Sinun lähellesi ja jotka kiihkeästi janoavat Sinun läheisyyteesi, ja pääsisin lähelle Sinua olemalla mahdollisimman vilpittömän, ja pelkäisin Sinua niin kuin pelkäävät ne, jotka uskovat lujasti Sinuun.”¹

Jopa vilpittömyyden jatkuvuus on tarpeen tekojen hyväksyttävyyttä varten, sillä ilman tätä on olemassa todellinen vaara, että hyvä teko menettää positiivisen

¹ *Imam Alin (r.o.h.) Dua Komeil*, Paula Bahmanpour (kääntäjä), s. 25 - 27

vaikutuksensa ja lopullisen tuloksensa ja että sen tekijä jäisi vaille taivaallista palkkiota.

Imām al-Bāqir (roh) sanoi:

”Hyvän teon säilyttäminen on vaikeampaa kuin sen tekeminen.”

Häneltä kysyttiin: ”Mitä tarkoittaa teon säilyttäminen?”

Hän vastasi: ”Oletetaan, että joku on antanut almuja miellyttääkseen Jumalaa ja tämä teko kirjataan hänelle salaisena almuna. Sitten hän kertoo jollekulle salaisesta teostaan. Palkkio salaisesta almusta pyyhitään ja hänen teostaan tulee julkinen. Tämän jälkeen hän kertoo vielä toisellekin teostaan ja tällä kertaa kaikki vilpittömyys katoaa teosta ja hänen tekonsa rekisteröidään vain esittelynä ja leveilynä.”¹

Meidän tulisi kuitenkin tietää, että hyveellisen teon vaikutus ja palkkio katoaa vain, jos muille kertomisen motivaationa on tekopyhyys ja leveily, eikä kertojalla ole teostaan kertoessaan mielessään parempaa tarkoitusta, kuten muiden kehottaminen hyviin teoihin esimerkin avulla.

* * * * *

Islamin päämääränä on luoda kestävä, särkymätön ja kokonaisvaltainen yhteys ihmisen ja Jumalan välille, jotta ihminen tunnistaisi Jumalan auktoriteettina, jonka puoleen hänen tulisi kääntyä jokaisessa asiassa ja jonka käskyjä ja lakeja hän seuraisi jokaisessa elämänsä vaiheessa. Vasta kun

¹ *al-Kāfi*, osa 2, s. 297

ihmisen sydän saavuttaa tämän kestävä ja vankan yhteyden Jumalaan, tulee hänen elämästään täyttä, sillä ilman sitä kaikki on tarkoituksetonta ja absurdia.

Voiko mikään muu kuin usko Jumalaan ja ylösnousemukseen ja tilintekoon kehottaa ihmistä pyrkimään kohti hyveellisyyttä ja vilpittömyyttä ja jättämään jälkeensä kaiken henkilökohtaisen motivaationsa?

Kahdeksastoista kappale:

Lausunto luotettavimmilta todistajilta

Jalosta Koraanista käy ilmi, että lausunto, jonka rikolliset antavat taivaallisessa tuomioistuimessa, tulee olemaan täysin ainutlaatuinen eikä sille löydy vastaavaa tästä maailmasta ja sen oikeussaleista.

Ylösousemuksen päivänä annettavia lausuntoja koskevat Koraanin jakeet kertovat meille, että rikollisten kädet, jalat ja ihot paljastavat heidän salaisuutensa paljastaen heidän elämänsä aikana kerääntyneet synnit, joista vain Jumala oli tietoinen. Tyrmistynyt ja toivoton rikollinen on paljastunut. Näiden todistajien henkiinherääminen ja lausunnon antaminen tämän maailman tapahtumista osoittaa, että tekomme eivät jätä merkkejä pelkästään ulkoiseen maailmaan vaan myös meidän omien ruumiittemme eri osiin. Kun tämän maailman olosuhteet tekevät tilaa tuonpuoleiselle, päivänä, jota Koraani kuvailee: *”Päivä, jona salaisuudet tuodaan ilmi, eikä hänellä silloin ole voimaa eikä auttajaa.”* (86:9-10), sinä päivänä kirjoitukset tuodaan julki ja lausunnot lausutaan.

Voimme nähdä kalpean esimerkin puhekyvyn saamisesta tässäkin maailmassa.

Lääkäri esimerkiksi ymmärtää potilaan kehon kieltä. Korkea ruumiinlämpötila ilmaisee kuumetta, turvonnut nielu saattaa viitata tulehdukseen ja niin edespäin. Voimme myös tietää esimerkiksi puun iän sen vuosirenkaista.

Emme kuitenkaan pysty tietämään tarkkaa tapaa, jolla todistuslausunto annetaan tuonpuoleisessa. Mutta kun verho on poistettu ihmisten silmien edestä, heidän havaintokykynsä tarkentuu ja he näkevät selvemmin. He asettuvat matkalle kohti uutta elämää nähden sen aivan uusien silmin. He tulevat havaitsemaan monia asioita, joista he eivät ennen olleet tietoisia. Koraani sanoo:

”Tästä sinä et piitannut, mutta nyt olemme ottaneet verhon pois silmiltäsi, ja tänään voit nähdä kirkkaasti.” (50:22)

Toiset jakeet puhuvat niistä monista todistajista, jotka tulevat antamaan lausuntonsa:

”Sinä päivänä, jona heidän kielensä, kätensä ja jalkansa todistavat heitä itseään vastaan kertoen heidän teoistaan.” (24:24)

”Jumalan viholliset ajetaan rivistöinä tuleen, ja kun he tulevat sen luo, heidän korvansa, silmänsä ja ihonsa todistavat heitä vastaan siitä, mitä he ovat tehneet. He sanovat iholleen: ’Miksi sinä todistat minua vastaan?’ ja se vastaa: ’Jumala, joka antaa kaikelle puhekyvyn, on pannut minut puhumaan.’ Hän on luonut teidät alussa, ja Hänen luokseen teidän on palattava. Ette te voi toimia salassa, niin etteivät teidän korvanne, silmänne ja ihonne voisi todistaa teitä vastaan. Te vain luulette tietävänne paljon sellaista, mitä Jumala ei muka tiedä. Juuri se, mitä te luulitte Herrastanne, vei teidät tuhoon, ja te jouduitte perikatoon.” (41:19-23)

Tämä jae painottaa, että ihminen ei tosiasiallisesti pysty salaamaan tekoja, joita hän on omalla ruumiillaan suorittanut. Tämä ei johdu siitä, että hän aliarvioi ruumiinsa, joka on

tallentanutkin kaikki hänen tekonsa, vaan siitä, että hän luuli kaiken toimintansa olevan pohjimmiltaan itsenäistä ja että Jumala ei ole tietoinen hänen tekemisistään. Tietämättömyys siitä tosiseikasta, että mikään luomakunnassa ei ole salattua Jumalalta, on juuri se, mikä ajaa ihmiset ikuisen kadotuksen kuoppaan.

”Sinä päivänä me sinetöimme heidän suunsa, mutta heidän kätensä puhuvat meille ja heidän jalkansa todistavat siitä, mitä he ovat ansainneet.” (36:65)

Imām S{ādiq (roh) selvensi asiaa seuraavilla sanoillaan:

”Kun ihmiset kerätään Jumalan eteen tuomiopäivänä, jokaiselle annetaan hänen tekojensa kirja. Kun he näkevät rikostensa ja syntiensä listan, he kieltävät tehneensä mainittuja tekoja eivätkä suostu myöntämään syyllisyyttään. Sitten enkelit antavat lausuntonsa syytösten todenmukaisuudesta, mutta syntiset vannovat olevansa viattomia. Tähän viittaa jae: *’Kun Jumala herättää heidät, he vannovat Hänelle niin kuin ovat vannoneet teille...’* (58:18) Sitten Jumala sinetöi heidän kielensä ja saa heidän ruumiinsa puhumaan heidän teoistaan.”¹

Kiistämätön todistaja

Tämän jälkeen seuraa vieläkin mahtavampi näky, kun ihmisten teot saavat fyysisen muodon heidän silmiensä edessä. Tämä on mitä varmin todiste; siihen ei päde mikään puolustuslausunto, ei mikään harhautus tai vilppi ja se tekee turhaksi kaiken kieltämisen ja tekosyyt. Tämän jälkeen

¹ *Tafsīr al-Qummī*, s. 552

mikään rikos ei jää ilman todistettua syyllisyyttä ja syntiset jäävät häpeän ja nöyryytyksen valtaan.

Koraani sanoo:

”... ja he löytävät tekonsa kohtaamassa heitä...” (18:49)

”Kun sielu löytää tekemänsä hyvän ja tekemänsä pahan edestään, se toivoo, että sen huonot teot olisivat pitkien matkojen takana. Jumala varoittaa teitä itsestään. Hän on lempeä palvelijoilleen.” (3:30)

Koska on mahdotonta, että teot katoaisivat tuonpuoleisessa, suurin osa syntisistä osoittaa selkeästi oman vastenmielisyytensä tekojaan kohtaan. Toivomalla, että heidän itsensä ja heidän tekojensa välillä olisi pitkä välimatka.

Kaiken edellä mainitun lisäksi vielä tärkeämpää on, että Jumala kuvailee itseensä Todistajana kaikkien ihmisten teoille:

”... miksi te ette usko Jumalan merkkeihin? Jumala on teidän tekojenne todistaja.” (3:98)

Koraani mainitsee myös, että profeetat, jotka ovat päässeet Jumalan lähelle, ovat todistajina ihmisten teoille:

”Maa säteilee Herrasi valoa, Kirja asetetaan esille, profeetat ja todistajat tuodaan, ja ihmiset tuomitaan totuuden mukaan, eikä kenellekään tehdä vääryyttä.” (39:69)

Meidän tulisi muistaa, että nämä todistukset ja lausunnot eivät koske vain tekojen ulkoista aspektia vaan ne kattavat myös tekojen laadun niiden hyvyyteen ja pahuuteen nähden.

Ne osoittavat nämä joko synneiksi tai tottelevaisuudeksi. Ne ilmaisevat tekojen sisäisen ulottuvuuden.

Todistuksen antaminen ylösnousemuksen päivänä merkitsee sen ansainneille kunniallista ja maineikasta asemaa. Se osoittaa, että ollessaan tässä maailmassa heillä oli tietty tietoisuus ihmisten sisäisestä olemuksesta; he kykenivät näkemään pintaa syvemmälle ja tallensivat ihmisten teot tarkasti. On selvää, että tavallinen tietoisuus ja aistillinen havainto eivät riitä tämänkaltaiseen todistuksen antamiseen. Tähän tarvitaan syvällisempi tietoisuus, joka läpäisee ulkokuoren ja näkee sisäisen ulottuvuuden. Tietoisuuden, joka on korkeammasta lähteestä, jolla näkee tekojen todellisen luonteen ja jolla pystyy erottamaan puhtaan epäpuhtaasta.

Tämänkaltaisen todistuksen antaminen perustuu totuutta havaitsevalle katseelle ja on näin ollen virheetön:

Koraani sanoo:

”Sano: Tehkää; Jumala ja Hänen Lähettiläänsä ja uskovaiset näkevät vielä teidän tekonne, ja sitten teidät viedään takaisin Hänen luokseen, joka tuntee niin salaisuudet kuin julkisetkin asiat, ja Hän kertoo teille, mitä te olette tehneet.” (9:105)

Koraanin eksegeesien mukaan ”uskovaiset” tässä jakeessa merkitsevät erheettömiä imaameja, jotka erottuvat muista uskovaisista Jumalan heille suoman armon ja suosion takia. He ovat sisäisesti puhtaita ja heidät on myös puhdistanut Jumala, eikä täten todistuksen antaminen ole sellainen asema, joka olisi suotu kaikille hurskaille ja hyveellisille.

Imām al-Bāqir (roh) on maininnut *h}adīthissä*:

”Mikään ryhmä tai joukko ihmisiä ei kykene todistamaan ihmisten tekoja, paitsi erheettömät imaamit ja Jumalan profeetat. Itse kansaa Jumala ei ole esittänyt todistajana, sillä ihmisten joukossa on niitä, joiden todistus tässä maailmassa ei ole edes ruohokourallisen arvoista.”¹

* * * * *

Kaikilla ihmisen teoilla on syvälinen vaikutus hänen olemukseensa. Jos joku tietää, että epäoikeudenmukaisuus ja rikos ovat syntejä, mutta seuraa vaistoja ja sortuu näihin, on hän luonut sisäiseen olemukseensa ristiriidan, joka polttaa hänen sielunsa. Onko kukaan muu kuin hän itse luonut tämän ristiriidan?

Jos kateellisuus piinaa ihmisen sisintä, onko kukaan muu kuin hän itse tästä vastuullinen?

Imām al- S{ādiq (roh) sanoi:

”Synti leikkaa syvemmälle kuin veitsi.”²

Kaikki tekomme ja sanamme säilyvät ruumiimme ja sielumme suuressa ja mystisessä arkistossa ja ne kaikki tuodaan esille ylösnousemuksen tuomioistuinta varten. Tekojemme, niin hyvien kuin pahojenkin, kokonaisuus säilyy sisällämme ja tulee lopulta esiin kohtaamaan meidät.

Ihmisten toimien tilinteko tuonpuoleisessa tulee siis olemaan täysin ainutlaatuista. Kukaan ei pysty väärentämään totuutta tai kieltämään tekoja kirjan yksityiskohtaista sisältöä.

¹ *Tafsīr al-Mīzān*, osa 1, s. 332

² *Bihār al-Anwār*, osa 73, s. 358

Kaikki joutuvat hyväksymään totuuden ja alistumaan sen seurauksille. Kädet, jalat ja ihot, Jumala - jolta ei hiukkanenkaan taivaissa tai maassa ole salattu ja joka on tietoinen jokaisesta lehdestä, joka puusta putoaa - ja profeetat ja imaamit, kaikki tulevat antamaan todistuksensa ja lausuntonsa teoistamme. On siis selvää, että meidän on vaikea ymmärtää meitä odottavan tilinteon kaikkia ulottuvuuksia.

Yhdeksästoista kappale

Tekomme saavat muodon

Ennen tiedemiehet luulivat, että materian ja energian välillä olisi läpäisemätön raja, mutta tieteellinen edistys on osoittanut tämän teorian vääräksi. Sitten puhuttiin uudesta teoriasta, jonka mukaan materia voisi muuttua energiaksi. Nykyään tämä muuntautumisen teoria on hyväksyttyä, mutta empiirinen tiede ei vielä näe mahdollisena sitä, että tämä prosessi toimisi päinvastaiseen suuntaan.

Koska materian transformaatio energiaksi on tänä päivänä hyväksyttyä, on erittäin mahdollista kuvitella, että tulevaisuuden tiedemiehet osoittaisivat, että energia voi muuttua materiaksi vastaavanlaisen prosessin kautta. Ei ole mitään todistetta siitä, että hajaantunut energia ei voisi kerääntyä jälleen yhteen ja saada jälleen aineellisen muodon.

Jokainen ihmisen teko lasketaan joko pahaksi tai hyväksi. Nämä teot alkavat ruumin säilömästä energiasta, joita ihminen muuttaa teoiksi. Ihmisen teot ilmenevät siis erilaisissa energiamuodoissa, joko äänenä tai mekaanisena energiana ja joskus molempina.

Esimerkiksi ruumiimme käyttämä energia tulee ruoasta, jota ruumiimme polttaa hapen kanssa. Tämä energia taas muuttuu erilaisiksi toiminnoiksi ja liikkeiksi sallien niin kevyen puhumisen kuin raskaan fyysisen työn.

Muistikuviemme vakaus ja tietoisuutemme omasta ympäristöstämme ovat itsessään merkkejä tekojemme pysyvyydestä. Nämä mielikuvat saattavat piillä mielissämme pitkänkin ajan, mutta voimme tuoda ne esille minä hetkenä

tahansa. Tämä muistelu saattaa aiheuttaa meissä monenlaisia vaikutuksia, niin fyysisiä kuin psykologisia.

Nämä vaikutukset voivat ilmetä iloisuutena, suruna, murheena, sydämentykytyksenä, punastumisena, kasvojen kalpenemisena tai rauhasen epätasapainoisena toimintana.

Voisimme siis sanoa, että tekomme, jotka ovat hajaantuneet ympäristöömme energian eri muodoissa, eivät ole kadonneet. Kaikki, mitä me teemme elämämme aikana, varastoituu luonnon arkistoon, arkistoon, jonka Jumalan käsi on luonut ja jonka vakauden Hän on taannut. Päivä on tuleva, jolloin luonto palauttaa kaiken, minkä sen todellinen Omistaja on sille uskonut, ja jolloin kaikki siihen säilytetyt energiat esiintyvät jälleen.

Miksi tekojen energiat, joko hyvät ja totuudenmukaiset tai pahat ja turmeltuneet, eivät voisi säilyä jonkinlaisessa tiivistyneessä muodossa ja sitten ylösnousemuksen päivänä muuttua aineelliseksi, ikuisiksi nautinnoksi tai kärsimykseksi ja piinaksi?

Olemme siis hyväksyneet tilinteon todeksi. Tulemme näkemään tekojemme ja aatteidemme seuraukset, jotka vaikuttavat syvällisesti olemuksemme rakenteeseen, ja tulemme näkemään, kuinka tekomme tulevat tuomitsemaan meidät.

* * * * *

Voidaan jopa sanoa, että itse luomakunnan järjestys – ilman meidän lupaaamme tai ilman, että olisimme edes tietoisia siitä – vaikuttaa tekoihimme tietyillä tavoilla, niin että nämä teot

kasvavat tavoilla, joita emme nykyolosuhteissa pysty kuvittelemaan.

Ajan myötä pieni siemen muuttuu suureksi ja vahvaksi puuksi. Samalla tavoin eri tekijät vaikuttavat siemennesteseen ja tästä kasvaa erilaisia, niin suuria kuin pieniä otuksia, kaikenlaisissa muodoissa.

Kun alkoholisti on jatkuvasti koko elämänsä ajan alkoholin vaikutuksen alaisena jättäen jopa pysyvän ja peruuttamattoman vaikutuksen omaan jälkikasvuunsa näiden kanssa elettyjen yhteisten vuosien aikana, miksi on mahdotonta olettaa, että tuonpuoleisessa ihminen ei kohtaisi tekojensa jatkuvaa ja ikuista rangaistusta tai palkkiota? Miksi lyhytaikaisella teolla ei voisi olla pysyvää vaikutusta?

Vaikka meidän on nyt vaikeaa täysin ymmärtää tätä seikkaa, ehkäpä konkreettinen esimerkki auttaisi käsittämään sen tarkemmin. Nykyään rikostutkijat kykenevät kuvamaan varkaan sormenjäljet tämän kehon jättämän lämmön avulla. Jos tämä on mahdollista tässä maailmassa, miksi jotain samantapaista ei voisi tapahtua tuonpuoleisessa?

Tänä päivänä maailman johtavat havaintoasemat voivat mitata edistyneillä laitteilla kaukaisten galaksien säteilyä ja selvittää monia maailmankaikkeuden salaisuuksia ja mysteereitä. Pitämällä tämän mielessä voimme siis kuvitella, että tieteelliseltä näkökannalta on täysin mahdollista olettaa, että energia muuttuisi materiaksi ja näin myös tekomme voisivat muuttua aineellisiksi.

Ajan suhteellisuus

Aika on suhteellista ja meidän käsityksemme siitä on seurausta maapallon liikkeestä auringon ympäri. Jos menisimme kaukaiselle planeetalle ja katsoisimme maahan voimakkaalla kaukoputkella, näkisimme maan pinnalla tapahtumia, jotka todellisuudessa ovat tapahtuneet vuosikausia sitten.

Samoin tietyt tähdet, joita näemme taivaalla nyt, ovat todellisuudessa jo kadonneet vuosisatoja sitten. Niistä ei ole jäljellä enää mitään, mutta koska ne ovat niin kaukana maapallosta, niiden valo on vielä nähtävissä täällä.

Siispä ajan suhteellisuuden takia menneisyydessä tapahtuneet asiat, jotka ovat jo kauan sitten kadonneet, voivat tulla jälleen nähtäviksi.

Ihmisen havaintokyky kykenee näkemään vain asioiden pintapuolen, mutta ei niiden piilevää ja sisäistä puolta. Hän ei ole tässä maailmassa ollessaan tietoinen tekojensa hyödyllisistä tai haitallisista vaikutuksista, mutta tuonpuoleisessa nyt piilevä tulee näkyväksi ja kun tekojen kirja asetetaan ihmisen eteen, jokainen tulee ymmärtämään käyttöksensä seurauksen.

Koraani, korkeimman totuuden kirja, kuvailee ylösnousemuksen tapahtumia seuraavasti:

”Silloin tulee ilmi, mitä he aiemmin olivat pitäneet salassa.”

Omien himojensa ja halujensa vankina olevat rikolliset yrittävät säilyttää jonkinlaista teennäistä mielenrauhaa salaamalla itseltään kaiken sen, mikä saattaisi olla

epämiellyttävää, ja hautaavat tietoisuuden tästä sielujensa syvyyksiin. Mutta se totuus, minkä he ovat yrittäneet salata itseltään, tulee kohtaamaan heidät.

Koraani sanoo:

”Jokaisen ihmisen kohtalon enteen olemme riipustaneet hänen kaulaansa ja ylösnousemuksen päivänä tuomme esiin hänen kirjansa, ja hän näkee sen avattuna. ’Lue kirjasi. Tänään sinä itse riität omaksi tilintekijäksesi.’” (17:13-14)

”Sinä päivänä ihmiselle ilmoitetaan, mitä hän on asettanut eteensä ja jättänyt jälkeensä.” (75:13)

Imām al- S{ādiqlta (roh) kysyttiin:

”Tietääkö ihminen sen, mitä hän näkee tekojensa kirjassa?”

Imaami vastasi:

”Kaikkivaltias Jumala muistuttaa häntä niistä, jotta ei jäisi silmänräpäystäkään, ei askeltakaan, ei sanottua sanaakaan, eikä tekoa, jota hän ei muistaisi; aivan kun hän olisi juuri tehnyt sen kaiken.”¹

Tästä *h}adīthistä* voimme ymmärtää, että kirja ja sen lukeminen tulee olemaan täysin erilaista kuin vastaava toiminta tässä maailmassa. Pikemminkin se tulee olemaan kuin tekojen erittäin voimakas ja äkillinen muistutus.

* * * * *

¹ *Tafsīr al-’Ajjāshī*, osa 2, s. 284

Meidän tulisi muistaa, että tekojen talletus ja kirjoittaminen kattavat ne teot, jotka ihminen on itse suoranaisesti tehnyt, kuin myös niiden vaikutukset ja seuraukset. Ihminen tullaan tuomitsemaan näiden yhteissumman perusteella.

Koraani julistaa:

”Me herätämme kuolleet henkiin, me kirjaamme heidän aikaisemmat tekonsa ja heidän töittensä jäljet...” (36:12)

Sillä tärkeällä hetkellä, kun väärintekijät katsovat omaan menneisyyteensä – aikaan, jolloin he syyllistyivät rikoksiinsa – he tulevat vaikeroimaan:

”...’Voi meitä, tähän kirjaan ei ole jätetty pientä eikä suurta merkitsemättä.’ He näkevät tekonsa muistiin kirjoitettuna: eihän Herrasi tee vääryyttä kenellekään.” (18:49)

”Päivänä, jolloin Jumala herättää heidät kaikki henkiin, Hän kertoo heille, mitä he ovat tehneet. Jumala pitää siitä tiliä, ja he ovat sen unohtaneet. Jumala on läsnä kaikkialla.” (58:6)

Monesti uskon, käytöksen tai moraalisen ajattelutavan vääristyminen johtuvat huonojen ystävien vaikutuksesta. Siispä kun ylösnousemuksen tasangolla ihminen tunnistaa epäonnensa syypäät, tulee katumus valtaamaan hänet ja hän tulee valittamaan, kuten Koraani sen kuvailee:

”Voi minua, kunpa en olisi ottanut sitä yhtä ystäväkseni. Hän eksytti minut pois muistutuksesta, vaikka se oli jo tullut minulle...” (25:28-29)

Tämä myöhäinen yritys rikkoa välit ei millään tavalla vapauta häntä vastuusta niistä synneistä, joihin hän oli koko elämänsä ajan syyllistynyt.

Koraani kuvailee meille väärintekijää, joka puree omia käsiään katumuksessaan:

”Silloin väärintekijät purevat käsiään ja sanovat: ’Kunpa olisin seurannut Profeetan tietä!’ (25:27)

”...Saatana tosiaan pettää ihmistä.” (25:29)

He syyttävät Saatanaa oikeuttaakseen tekojaan, mutta hän vastaa heille seuraavasti:

”...’Jumala antoi teille toden lupauksen, mutta minä rikon omiani. Ei minulla ollut muuta valtaa teihin kuin vain kutsua teitä ja te vastasitte minulle. Älkää siis moittiko minua vaan moittikaa itseänne...’” (14:22)

On täysin luonnollista, että helvetin asukit tuntevat katumusta. Jopa paratiisin onnelliset asukit tuntevat tiettyä katumusta, kun he näkevät sen korkean aseman, minkä Jumala on valmistanut läheisille ystävilleen. He kysyvät itseltään, miksi he eivät itse yrittäneet enemmän ansaita parempaa asemaa ja tehdä hyviä tekoja ollessaan tässä maailmassa.

Jaloin Lähettiläs (s) sanoi:

”Maailmassa ei ole yhtäkään olentoa, joka ei ylösnousemuksen päivänä tuntisi katumusta, mutta silloin ei katumus enää auta häntä. Kun siunattu katsoo kohti paratiisia ja sitä ikuista palkkiota, minkä Jumala on valmistanut

jumalaapelkääville ja läheisille ystävilleen, hänet valtaa katumus siitä, miksi hänen omat tekonsa eivät vastanneet heidän tekojaan. Jos taas hän sattuu olemaan helvetin asukki ja hän näkee tulen ja kuulee sen pelottavan äänen, hän tulee katumaan sitä, ettei hän hyvittänyt syntejään tässä maailmassa ollessaan, jotta ei joutuisi nyt kärsimään helvetissä.”¹

Kaksi erilaista kohtaloa

Kaiken todellisen arvon ymmärtää vasta, kun vertaa sitä sen vastakohtaan.

Koraani vertaa paratiisin asukkien kiitollista iloa helvetin asukkien katumukseen ja heidän toivottomaan haaveeseensa, että he saisivat palata tähän maailmaan hyvittääkseen tekonsa. Nämä kaksi täysin erilaista olotilaa on kuvattu Koraanissa seuraavasti:

”(Heille ovat) Eedenin puutarhat, jonne he saavat käydä sisään ja joissa he saavat ylleen kulta- ja helmikoruja ja silkkivaatteita. He sanovat: ’Ylistys Jumalalle, joka otti pois meidän murheemme. Herramme on Anteeksiantava, Kiittävä. Hän on antanut meidän asettua suosionsa ikuiseen asuntoon, jossa meitä ei paina väsymys eikä vaiva.’ Niitä, jotka eivät usko, odottaa Helvetin tuli, jossa heidän ei sallita kuolla, eikä heidän rangaistustaan kevennetä. Näin me palkitsemme uskottomat. He huutavat siellä: ’Herramme, päästä meidät pois, niin me teemme hyviä töitä emmekä tee niin kuin ensimmäisellä kerralla.’ Mutta emmekö me ole jo antaneet teidän elää tarpeeksi kauan, jotta ne, jotka olisivat halunneet, olisivat voineet ottaa varoituksen vastaan? Tulihan teidän

¹ *Li`ālī al-Akhbār*, s. 469

luoksenne varoittajakin. Maistakaa nyt rangaistustanne. Pahantekijöitä ei auteta.” (35:33-7)

Nämä jakeet kuvailevat ensin paratiisin rauhaa ja ikuisuutta, tuota aineellisista ja hengellisistä siunauksista ylitsevuotavaa asuinsijaa. Siellä jumalaapelkäävät löytävät täyttymyksen kaikille näille tarpeilleensa. He kiittävät Jumalaa siitä, että heidät on johdatettu ikuisen nautinnon valtakuntaan ja että heidän oikeudenmukaiset tekonsa on palkittu. Heille tuo valtakunta, josta kaikki surut ja kivut ovat kaukana, on Jumalan armon ja suosion tulos, sillä he eivät pidä itseänsä sen arvoisina.

Kun katsomme toiseen suuntaan, näemme siellä syntiset pelon vallassa kauhistelemassa heitä odottavaa rangaistusta. Murheellisina ja häväistyinä he polvistuvat ja vaikeroivat tilaansa toivoen pääsyä takaisin tähän maailmaan, jotta voisivat hyvittää menneet rikoksensa.

Mutta ei tämä heitä auta, sillä heidän lyhyt elämänsä on ohi ja nyt helvetin tuli polttaa heitä joka hetki. He eivät kuole, eikä heidän rangaistustaan vähennetä. Lyhyesti sanottuna on kaksi maisemaa, yksi ilon ja rauhan ja toinen murheen, kärsimyksen ja hyödyttömän katumuksen.

* * * * *

Qais b. 'Ās}im kertoo:

”Saavuin kerran matkustajaryhmän kanssa pitkältä matkalta Medinaan ja menimme tapaamaan Jalointa Lähettilästä (s). Selitin hänelle, että me asustimme aavikolla ja tulimme harvoin kaupunkiin ja halusimme nyt käyttää hyväksi tätä

mahdollisuutta pyytää häneltä neuvoa hyötyäksemme hänen viisaista sanoistaan.

”Jaloin Profeetta (s) vastasi: ’Jokaista ylpeyttä seuraa nöyryytys ja jokaista elämää kuolema, ja tämän maailman jälkeen tulee tuonpuoleinen. Kaikkea olevaista tulee kohtamaan tilinteko, ja kaikella on Valvoja. Jokaiselle hyvälle teolle on palkkio ja jokaiselle pahalle teolle rangaistus. Kaikelle on kirjattu aika.

””Oi Qais, sinulla on ystävä ja kumppani, joka tullaan eräänä päivänä hautaamaan kanssasi. Kun sinut haudataan, hän tulee olemaan elossa sinun ollessasi kuollut. Jos kumppanisi on lempeä ja jalo, tulee hän kunnioittamaan sinua, mutta jos hän on alhainen ja häijy, tulee hän piinaamaan ja ahdistamaan sinua. Hänet nostetaan henkiin sinun kanssasi ja sinut nostetaan henkiin hänen kanssaan. Sinulta ei kysytä kysymyksiä; vain häneltä tullaan kysymään. Valitse siis hyveellinen ja kunniallinen kumppani, sillä jos kumppanisi on hyveellinen, hän tulee lohduttamaan sinua, ja jos hän on turmeltunut, pakenisit karkuun, jos voisit. Tuo ikuinen kumppani ja ystävä on tekosi.””¹

Tuomiopäivänä jokainen väärintekijä herätetään henkiin sen sisäisen kasvon kanssa, jonka hän on itselleen ansainnut. Koraani sanoo:

”(Tuomiopäivänä) *Rikolliset tunnustetaan heidän kasvoistaan...*” (55:41)

Profeetta (s) on sanonut:

¹ *Amālī S{adūq*, s. 3

”Kaksinaamainen teeskentelijä herätetään henkiin kahdella kielellä. Yksi kieli on hänen takaraivossaan ja toinen hänen päänsä etupuolella. Molemmista hänen kielistään liekehtii tuli, joka peittää hänen ruumiinsa. Sitten hänestä tullaan sanomaan: ’Tämä on ihminen, joka tapasi kohdata muita kaksin kasvoin ja puhui heidän kanssaan kahdella kielellä.’”¹

¹ *’Iqāb al-A’ māl*, s. 319

Kahdeskymmenes Kappale:

Ikuinen rangaistus

Eräs vakavista kysymyksistä, jota monen on vaikea hyväksyä, on se, että uskottomat ja pahantekijät tulevat kärsimään ikuisen rangaistuksen helvetissä. Tässä maailmassa tehdyt pahat teot – kuten tämä maailma itekin – ovat vain määräaikaisia. Kuinka siis, he kysyvät, voisi niiden rangaistus olla ikuista? Onko lyhytkestoinen teko mitenkään verrattavissa ikuiseen rangaistukseen?

Rangaistus, joka tulee kestämaan loputtomiin, on todellakin kärsimyksistä äärimmäisin. Jopa ajatus rangaistuksesta, jolle ei ole asetettu minkäänlaista määräaikaa, saa ihmisen tärisemään kauhusta.

On myös totta, että ihmisten suunnitteleminen lainsäädäntöjen mukaan rikollisen rangaistus tulisi vastata hänen tekonsa vakavuutta. Jotkut rangaistukset ovat lyhytkestoisia, kun taas toiset kestävät pitempään. Kaikki rikokset, joihin ihmiset sortuvat, eivät ole saman mittaisia ja arvoisia, eikä niiden rangaistustenkään tulisi olla yhtäläisiä.

Tässä meidän tulisi muistuttaa itseämme, että Jumalan tuomio on täysin oikeudenmukainen, sillä pieninkin teko tullaan huomioimaan. Ei edes atomin painon verran hyvää jää palkitsematta, eikä yksikään rikollinen välty rangaistukselta, ellei hän hyödy Jumalan armosta ja anteeksiantavaisuudesta. Kuinka siis voisi ollakaan, että Jumalan antama rangaistus ei olisi täysin sopiva rikoksen tehneen rikokselle?

Syy siihen, miksi kukaan ei näe ongelmaa paratiisin ikuisuudessa on siinä, että paratiisi ja helvetti pohjautuvat eri

perusteille. Ikuisen rangaistuksen ja ikuisen palkkion välillä on suuri ero. Jumalan antama palkkio tulee Hänen armostaan ja anteliaisuudestaan, eikä kukaan näin ollen nosta vastalauseita. Vastalause koskee vain uskottomien pahantekijöiden ikuista asumusta helvetissä ilman, että heidän rangaistustaan kevennettäisiin hetkeksikään.

Synnit ja rikokset ovat pakostakin määräaikaista. Onko tämänkaltainen rangaistus väärintekijöitä kohtaan hyväksyttävää Jumalan oikeudenmukaisuutta ajatellen, vaikka väärin tekeminen olisikin kestänyt väärintekijän koko elämän ajan? Olettakaamme, että joku viettää koko ikänsä ateismin, uskottomuuden ja turmion suossa. Rangaistus ei kuitenkaan tulisi kestävämpään enemmän kuin yhden vuosisadan verran, mutta tämä pitkältäkään tuntuva aika ei ole kuin lyhyt hetki ikuisuuteen verrattuna.

Eräät oppineet, yrittäessään selvittää Jumalan oikeudenmukaisuuden ja ikuisen rangaistuksen välistä ristiriitaa, ovat tulkinneet sanan *khuluud* (ikuisuus) tarkoittavan 'erittäin pitkää aikaa' niissä jakeissa, jotka puhuvat väärintekijöiden rankaisemisesta, ja täten he ovat vapauttaneet itsensä tästä vaikeasta kysymyksestä.

Tämä tulkinta on kuitenkin epärealistinen, eikä sitä voi hyväksyä. Sen lisäksi, että sitä ei tue mikään luotettava todiste, on myös muistettava periaate, että tämänkaltaisia tulkintoja saa tehdä vain, kun ne eivät ole ristiriidassa jakeen selkeän ja ilmeisen tarkoituksen kanssa. Koraani on hyvinkin suorapuheinen kuvaillessaan ikuista rangaistusta, joka odottaa joitain ihmisiä, jotka ovat omasta vapaasta tahdostaan saattaneet itsensä siihen tilaan, jossa heitä rangaistaan teoistaan. Tosiaan Koraani kumoaa kaikki tuonkaltaiset tulkinnat, sillä se empimättä julistaa:

”Eivätkö he tiedä, että ken vastustaa Jumalaa ja Hänen lähettilästään, häntä totisesti odottaa helvetin tuli, jonne hän jää ainaiseksi...”

”He ovat niitä, joille tulevassa elämässä ei ole muuta kuin tuli...” (11:16)

”Mutta ne, jotka ovat uskottomia ja pitävät ilmestyksemme valheena, ovat tulen omia ja pysyvät siinä iankaikkisesti.” (2:39)

”... Mutta niiden teot, jotka luopuvat uskonnostaan ja kuolevat uskottomuudessaan, tulevat olemaan turhia sekä tässä maailmassa että tulevassa elämässä, heistä tulee tulen asukkaita ja he pysyvät siinä iankaikkisesti.” (2:217)

On mahdotonta tulkita näin selkeitä jakeita jollakin erikoisella tavalla, jotta voisi kieltää helvetin rangaistuksen ikuisuuden. Jakeiden teksti julistaa, että ikuinen helvetti odottaa tiettyjä uskottomia, joille kaikki pelastuksen mahdollisuudet ovat menetettyjä. Kun taas ne, jotka ovat syyllistyneet pienempiin synteihin ja rikoksiin, tulevat viettämään tietyn ajan helvetissä ja sitten Jumala on heille armelias ja anteeksiantavainen.

Jumalan pelko ja sen moraalinen vaikutus

Jumalan oikeudenmukaisen rangaistuksen pelko motivoi monia seuraamaan Hänen lakejaan. Tällaisen pelon vaikutus ihmisen sieluun on äärettömästi suurempi kuin mikään pakote tai voimakeino. Jos ihminen tottuu välttämään Jumalan tyytymättömyyttä, tulee yhteiskunta säästymään niiltä synneiltä, joihin tämä muuten olisi sortunut. Hurskaus

on siis tarkka vartija, sillä aina kun uskonnon opetuksien vaikutus heikkenee, rikokset yleistyvät.

Imām al- S{ādiq (roh) sanoi:

”Hän, joka tietää, että Jumala kuulee ja näkee hänen puheensa ja on tietoinen hänen teoistaan – niin hyvistä kuin pahoista – niin juuri tämä tieto ja vahva usko pidättelevät häntä pahoista teoista. Tämä ihminen pelkää Jumalan korkeaa asemaa ja suojelee sieluaan himojensa hairahduksilta.”¹

Tämä pelko on aivan erilaista kuin ne epämiellyttävät pelot, jotka ilmenevät heikkoudessa ja nöyryytyksessä. Sen sijaan, että ne ohjaisivat ihmistä kohti jotain hyödyllistä, ne vain harhaannuttavat tämän edistyksen ja autuuden polulta, kun taas pelko omien tekojen seuraamuksista on kuin varoitus, joka estää ihmistä eksymästä synnin polulle ja johdattaa häntä velvollisuuden tiellä. Tämä tie takaa hänelle todellisen onnellisuuden ja menestyksen. Ihminen muuttuu kurinalaiseksi, valppaaksi, viisaaksi ja kaukokatseiseksi yksilöksi. Tällainen ihminen suorittaa kaikki tehtävänsä, niin pienet kuin suuret, huolellisesti ja luotettavasti. Luojan mahtavuus ja suuruus ovat jatkuvasti hänen ajatuksissaan ja hän ajelehtii pelon ja toivon välillä, aivan kuten uskonto on häntä käskenytkin tekemään. Hän toivoo Jumalan ikuista suosiota eikä unohda tekojensa seurauksia ja välttää halujensa ja ylpeytensä asettamia ansoja.

Imām al- S{ādiq (roh) sanoi:

¹ *Tafsīr al-Burhān*, s. 1071

”Levottomuus ja huoli ovat ihmisen sydämen vartijoita, kun taas toivo on sielun ja sen tarpeiden välinen yhteys. Ne, jotka tuntevat Jumalan, pelkäävät Häntä mutta toivovat kuitenkin Hänen suosiotaan. Toivo ja pelko ovat kuin uskon kahdet siivet ja vain ne uskovaiset, joilla on molemmat, voivat liittää kohti Jumalan tyytyväisyyden asemaa.

”He pohtivat Jumalan kehotuksia ja varoituksia. Jumalanpelko saa heidät ymmärtämään Jumalan oikeudenmukaisuuden, joka on osa Hänen armoaan, ja tämä estää heitä saastuttamasta itseään synnillä. Asettamalla toivonsa Jumalaan he valmistuvat vastaanottamaan Hänen suosionsa ja anteliaisuutensa. Toivo pitää sydämen elossa ja pelko nujertaa saatanalliset taipumukset.”¹

Eräässä toisessa tilanteessa Imāmi al- S{ādiq (roh) puhui kuoleman muistamisen positiivisista vaikutuksista:

”Kuoleman muistaminen tyhjentää ihmisen sisäisen olemuksen kaikista kielletyistä haluista ja himoista. Se katkaisee tietämättömyyden ja välinpitämättömyyden juuret, vahvistaa sydämen uskoa Jumalan lupauksien täyttymisestä, pehmentää ja herkentää ihmisen luonnetta, tuhoaa hedonismin tunnuksia ja merkkejä, tukahduttaa ahneuden liekit, ja saa ihmisen näkemään maailman pienenä ja mitättömänä. Tätä Jaloin Lähettiläs tarkoitti sanoessaan: ’Tunnin mietiskely on parempi kuin jumalanpalvonta vuoden verran.’”²

* * * * *

¹ *Muh{ajjah al-Baid{ā}*, osa 7, s. 283

² *Bih{ār al-Anwār}*, osa 3, s. 128

Liiallinen paneutuminen tämän maailman menoihin verhoaa ihmisen näön tietämättömyydellä ja saa tämän kääntymään pois kaikista ylväistä hengellisistä aatteista niin, että kuollessaan tämä kohtaa kuoleman tyhjin käsin.

Eräänä päivänä uskovaisten komentaja 'Alī (roh) meni Basran torille. Hän näki ihmiset niin tyystin itsensä unohtaneina sekä myymiseen ja ostamiseen paneutuneina, että olisi voinut luulla, ettei kuolemasta ja ylösnousemuksesta olisi tietoakaan. Tämä välinpitämättömyyden ilmapiiri pahoitti hänen mieltänsä syvästi ja sai hänet kyynelehtimään. Hän sanoi:

”Oi maallisuuden¹ orjat, oi maailman asukkien palvelijat! Läpi päivän te ostatte ja myytte ja vannotte ja yönne vietätte unessa ja tietämättömyydessä. Päivän ja yön välillä olette unohtaneet tuonpuoleisen ja päämääränne, siispä milloin valmistaudutte tulevaa matkaanne varten ja keräätte kaiken, minkä tulette tarvitsemaan sitä varten? Milloin alatte muistamaan tuonpuoleista ja ylösnousemusta?”²

Imām al-Sajjād (roh) puhutteli Jumalaa rukouksessaan:

”Oi Jumala, anna minun elää niin kauan kuin vietän päiväni Sinua palvoen ja totellen. Jos elämässäni tulee hetki, jolloin elämäni on paholaisen laidunmaa, ota sieluni ja päätä elämäni ennen kuin katseesi minua kohtaan muuttuu tyytymättömäksi tai vihasi kukistaa minut.”³

¹ Arabiaksi *dunjā*

² *Safīnah al-Bihār*, osa 1, s. 674

³ *Sahīfah Sajjādījjah*, Du'ā Makārim al-Akhlāq

Niin kauan kuin ihminen on tässä maailmassa, hän kaipaa tiettyjä ruumiillisia nautintoja. Tämä kaipaus on yleistä, sillä kaikki tavoittelevat niitä tavalla tai toisella. Se ei rajoitu vain tiettyyn ihmisryhmään vaan on välttämätön osa jokaista henkilöä. Kuolema on ainoa tapa vapautua tästä kaipauksesta. Jumala ei kiellä näitä nautintoja keneltäkään, kunhan niiden toteutuminen tapahtuu puhtaassa ja sallitussa muodossa. Hän ei kehota ketään unohtamaan maailman menoja tai irtisanomaan itseään niistä. Tosiaan, Hän kehottaa meitä kääntymään pois tämän maailman hetkellisistä ja epätodellisista arvoista ja kohdistamaan toivomme todellisiin ja aitoihin pyrkimyksiin. Hän varoittaa meitä, jotta nämä ohimenevät nautinnot eivät harhauttaisi meitä ja jotta emme kiintyisi haluihimme ja kaipauksiimme niin, että jäisimme tuonpuoleisen ikuisesta palkkiosta paitsi. Toisin sanoen ihmistä kehoitetaan aina kohdistamaan huomionsa Jumalan tyytyväisyyden saavuttamiseen.

Teot ja rangaistukset

Nyt voimme yrittää ymmärtää, miksi Jumala rankaisee uskottomia, hirmuvaltiaita ja tyranneja ikuisella helvetillä kuinka voimme yhdistää Jumalaan jotain niin näennäisesti epäoikeudenmukaista?

Kun alamme tarkastella tätä kysymystä syvällisesti, huomaamme sen perustuvan väärälle oletukselle, jonka mukaan tuonpuoleisessa rangaistukset olisivat muuttumattomia ja perustuisivat jonkinlaiseen laintekijän langettamaan tuomioon tai johonkin ennalta asetettuun säädökseen. Tietenkään tämä oletus mielessämme emme mitenkään pysty oikeuttamaan helvetin ikuista rangaistusta määräaikaisten tekojen seurauksena.

Mutta todellisuudessa teon ja rangaistuksen välinen suhde tuonpuoleisessa on luonnollinen ja ontologinen. Rangaistus on teon hedelmä ja sen lopputulos. Rangaistus ei ole säädetty eikä sitä ole vakiinnutettu minkään juridisen kriteerin mukaisesti. Kun olemme ymmärtäneet tämän, voimme helposti selvittää kyseisen ongelman.

Kipu ja kärsimys, jotka väärintekijä kokee ylönousemuksen jälkeen, ovat itse teon luonnollisia ominaisuuksia ja täten ovat aina yhteydessä sen tekijään. Koraani, tuo salaisuuksien paljastaja, selventää kaikki epäselvyydet ja julistaa:

”Mutta paha, mitä he ovat tehneet, tulee heille selväksi, ja se, mitä he pilkkasivat, on kohdistuva heihin itseensä.” (45:33)

”...Ja silmiensä edessä he näkevät kaiken, mitä ovat tehneet. Herrasi ei tee vääryyttä kenellekään.” (18:49)

”Sinä Päivänä astuvat ihmiset esiin erilaisissa ryhmissä näkemään tekojaan. Silloin se, joka on tehnyt hyvää hiukkasenkin verran, on sen näkevä, ja se, joka on tehnyt paha hiukkasenkin verran, on sen näkevä.” (99:6-8)

”Sinä päivänä, jolloin jokainen sielu löytää edestään sen, mitä hyvää on tehnyt, ja samoin sen, mitä paha on tehnyt...” (3:30)

Imām al- S{ādiq (roh) sanoi:

”Gabriel tuli tapaamaan Jalointa Lähettilästä ja sanoi hänelle: ’Oi Muh}ammad, elä niin kuin parhaaksi katsot, mutta tulet lopulta kohtaamaan kuoleman. Ystävyysty kenen tahansa kanssa haluatkin, mutta tulet kuitenkin jättämään hänet ja

eroamaan hänestä. Tee mitä haluatkin tässä maailmassa, mutta tulet tuonpuoleisessa näkemään sen.”¹

Tekojen näkeminen tarkoittaa, että tuonpuoleisessa ihminen kohtaa tekonsa siinä muodossa, jonka ne ovat siinä maailmassa omaksuneet.

Vaikka tekomme ovat vain hetkellisiä, ne painavat joskus niin, että ne tunkeutuvat olemassaolon kaikkiin ulottuvuuksiin.

Seuraava esimerkki voi auttaa edistämään ymmärrystämme. Kuvitelkaamme, että on henkilö, jonka mielipide kaikesta on negatiivinen ja joka näkee kaiken aina pessimismin linssin läpi katsottuna. Tälle henkilölle tulisi maailma aina olemaan mustan verhon peittämä. Sen sijaan, että häntä ympäröivä maailma tuottaisi hänelle iloa ja mielenrauhaa, tulee hänen henkensä aina olemaan pessimistisen ajattelun piinaama. Hän ei koskaan pysty poistamaan sitä pimeää varjoa, joka peittää kaiken olevaisen kauneuden. Tämä kivulias pessimisti kiduttaa sieluaan ja täyttää sen epätoivolla ja murheella. Tämähän on sokeuttakin pahempi tila, sillä siinä missä sokea ei kykene näkemään maailman kauneuksia, pessimisti sen sijaan kärsii ja murehtii kaikkea näkemäänsä.

Eräästä näkökulmasta pessimismin voidaan sanoa olevan rajoitettua ja määrääkaista, mutta koska se kasvaa kaikesta, mitä pessimisti kohtaa, sen voidaan sanoa olevan ikuista, sillä pessimisti kohtaa elämänsä aikana lukemattomia rumuuden, pahuuden ja pimeyden ilmentymiä.

¹ *al-Kāfi*, osa 3, s. 255

Olettakaamme, että henkilö johtaa toisen henkilön väärälle polulle ja tämän harhaan johdatetun jälkikasvu jatkaa tällä väärällä tiellä ja jokainen näistä jälkeläisistä taas sortuu tuhansiin synteihin ja väriin tekoihin. Kaikki nuo väärät teot ovat lähtöisin yhden teon seurauksesta, jonka vaikutus jatkuu ja jatkuu. Tämä on aivan kuin ketju, jonka ensimmäinen lenkki on tuo harhaanjohtaja. Niinpä kaikki teot palaavat takaisin lähtöpisteeseensä.

Koraani sanoo:

”Tämän tähden he saavat ylösnousemuksen päivänä kantaa oman kuormansa kokonaan, ja osan niidenkin kuormasta, jotka tietämättömydessään heidän johtaminaan joutuivat kadotukseen. Eikö heidän kuormansa olekin raskas?” (16:25)

Imām al-Bāqir (roh) sanoi:

”Kuka tahansa Jumalan palvelijoista, joka perustaa harhaoppisen tavan tai perinteen, on syyllistynyt syntiin, joka on samanarvoinen kuin harhaanjohdatettujen synnit yhteenlaskettuna ilman, että näiden synneistä vähennettäisiin pienintäkään määrää.”¹

Täten rajallinen tai määräaikainen teko voi olla samanarvoinen kuin ikuinen sarja tekoja. Ihmisteko ei ainoastaan jätä jälkeensä tähän maailmaan, vaan sillä on myös ainutlaatuinen ja syvälinen vaikutuksensa piilevään maailmaan. Jos teko on hyvä, niin kaikki piilevässä maailmassa tulevat hakeutumaan sitä kohti ja jos se on paha, niin kaikki siellä tulevat työntämään sen pois itsestään.

¹ *Safīnah al-Bihār*, s. 665

* * * * *

On myös virheellistä olettaa, että teon ja rangaistuksen välinen suhde olisi temporaalinen eli ajallinen. Rangaistuksen kesto on riippuvainen teon vakavuudesta ja luonteesta eikä sen aikamäärästä. Hyvän ja pahan teon ja sen palkkion ja rangaistuksen välillä on ontologinen suhde. Teon ajallisella kestolla ei ole mitään tekemistä tämän kanssa. Ymmärrettyämme, että rangaistus on teon suoranainen seuraus, ei ole enää järkeenkäypää yrittää löytää ajallista tasapainoa teon ja rangaistuksen välillä.

Ennen lopullista johtopäätöstä voimme vielä ottaa yhden esimerkin edistämään ymmärrystämme.

Ulkoinen maailma reagoi tietyllä tavalla jokaiseen tekoomme. Ne, jotka palavat omien tekojensa tuottamassa tulella, kärsivät tämän lain seurauksista. Olettakaamme, että eräs nuori henkilö haluaa lentää. Hän kiipeää talonsa katolle ja yrittäessään lentää putoaa maahan ja murtaa selkärankansa ja halvaantuu.

Tämän harhakuvitelmansa takia hän on nyt vailla jalkoja ja joutuu kärsimään kipua, surua ja murhetta koko elämänsä. Hän sai nauttia fantasiaansa vain hetken, mutta sen seurauksena hän joutuu viettämään viisikymmentä vuotta vankina omassa talossaan.

Tämä tarina talonsa katolta hypänneestä ihmisestä ja tämän kärsimyksistä tekojensa kauheiden seurauksien takia osoittaa meille, kuinka tekomme vaikutukset palaavat takaisin omaan itseemme. Aivan kuten talosta tuli vankila tuolle nuorelle henkilölle, mekin voimme vangita itsemme omilla

teoillamme. Voisimme siis sanoa, että tekomme ilmenevät kuin arvet kasvoillemme.

Onko oikeudenmukaisuuden vastaista, että hetkellistä nautintoa seuraa surun täyttämä elämä? Että teon ja seurauksen välillä olisi tämänkaltainen epätasapaino ja että se vahingoittaisi ihmisen elämää peruuttamattomasti? Eikö teon seurauksen ja sen tekemisen rajallisen aikamäärän välillä ole ristiriitaa?

Olettakaamme, että vaikkei tarinamme henkilö eläisikään viittäkymmentä vuotta vaan monta tuhatta vuotta, hän joutuisi kuitenkin elämään koko ikänsä tämän hölmön tekonsa seurauksen kanssa ja jälleen voisimme sanoa, että tämä on epäoikeudenmukaista.

Rikoksen ja rangaistuksen välinen suhde ei siis ole temporaalinen tai ajallinen yhteys, vaan kyse on luonnollisesta, ontologisesta suhteesta. Tämä pätee niin tähän maailmaan kuin seuraavaankin.

Jopa tämän maailman rikoslakien mukaan rikoksen ajallinen mittakaava ei vaikuta rangaistukseen sinänsä, vaan rikoksen luonne on päättävä tekijä. Ne tekijät, kuinka monta kertaa rikos on suoritettu ja kuinka pitkän ajan kuluessa tämä on tapahtunut, eivät ole määrääviä tekijöitä.

Kumpi ansaitsee suuremman rangaistuksen: rikollinen, joka hetkessä räjäyttää kymmenen ihmistä kappaleiksi heittämällä kranaatin näitä kohti, vai hän, joka kuuntelee turhanpäiväistä musiikkia kymmenen vuotta?

Voi olla, että joku sokeuttaa kaksikymmentä ihmistä hyvin lyhyessä ajassa ja saa tämän takia elinikäisen tuomion

vankilassa. Onko tämän teon ja tuomion välillä minkäänlaista ajallista suhdetta? Ei tietenkään.

Siispä edes maallisetkaan lait eivät aseta mitään temporaalista suhdetta teon ja rangaistuksen välille.

* * * * *

Edeltävä keskustelu on osoittanut, että yksi vakava rikos, joko murha tai joku vastaava teko, kantaa mukanaan vakavia seurauksia, joiden lopullinen summa tuomitsee ihmisen palamaan ikuisesti niiden liekeissä.

Sillä ihminenhan on se, joka tietoisesti toimii Jumalan käskyjä vastaan, kääntyy pois totuudesta ja saastuttaa itsensä epäuskolla, ateismilla ja synnillä. Hän luo oman kohtalonsa ja hänen tulee kärsiä omien tekojensa seuraukset.

Näissä esimerkeissä, jotka olemme maininneet, on kuitenkin yksi vika. Jokainen ihminen kykenee ymmärtämään ne eri syyt ja tekijät, jotka johtavat tiettyyn seuraukseen, sekä sen, kuinka harhaantunut ihminen tulee jäämään omien tekojensa seurauksien vangiksi. Nämä tilanteet eivät ole mitenkään erikoisia; päinvastoin ne ovat hyvinkin tavallisia. Mutta tuonpuoleisen rangaistukset ja palkkiot ovat täysin meidän aistillisen kokemuksemme ulottumattomissa ja voivat joutua epäilyksen alaiseksi ja ne voidaan myös kieltää. On hyvinkin mahdollista, että tekojen seuraukset tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa saattaisivat muistuttaa toisiaan, mutta niiden mittakaavan ja tarkkuuden välillä on suunnaton ero.

Tekomme ja käytöksemme tässä maailmassa luovat oman rangaistuksensa, joka lymyää odottamassa meitä päittemme yläpuolella kuin myrskypilvi tuomiopäivään saakka. Me

olemme yksinomaan itse vastuussa teoistamme, sillä ihminen kykenee valitsemaan vapaasti tässä elämässä, eikä häntä voida pitää pelkästään yhteiskunnan koneiston tahdottomana osana.

Kun kapinallisuus, turmelus ja tottelemattomuus valtaavat ihmisen olemuksen niin, että tämä kohdistaa kaikki voimansa väärintekoon ja alhaisten halujensa palvelemiseen, tulee tämän maksaa myös valintansa hinta. Tämä hinta on, että tämä ihminen ei tule koskaan nauttimaan Jumalan siunauksista. Tämä luonnollinen ja vääjämätön kohtalo on täysin yhteensopiva Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa, sillä Hänen Armonsä on täysin vapaa kaikesta epäoikeudenmukaisuudesta.

Siispä kapinallisten ja syntisten rangaistus ei ole muuta kuin heidän tekojensa luonnollista seurausta. Samoin puhtaiden ja hyveellisten nauttima palkkio on vain heidän tekojensa tulosta ja hedelmää. Heidän hurskautensa ja totuudenmukaisuutensa on tuottanut heille sen ilon ja onnellisuuden, jota he saavat nauttia tässä maailmassa ja ikuisesti tuonpuoleisessa. Tämä on Jaloimman Lähettilään (s) sanojen merkitys, kun hän lausui: ”Tämä maailma on tuonpuoleisen viljelysmaa.”

Näin ollen ken viisas ihminen valitsisi huonomman kahdesta hänelle esitetystä kohtalosta? Ihminen, joka on luomakunnan loistokas helmi, ei saisi tehdä mitään, mikä vähentäisi tätä kirkkautta. Hänen ei pitäisi luovuttaa olemassaolonsa ruoria halujensa ohjattavaksi. Ihmisen palavat halut ja vaistot saavat helposti täyden vallan sydämestä, joka halukkaasti palvelee niitä. Älkäämme antako halujemme kirvelevän savun sokaista älymme silmää, jotta emme kompastuisi ikuisen kadotuksen onkaloon.

* * * * *

Profeetan (s) on kerrottu sanoneen:

”Mahtava Jumala puhuttelee ihmisiä tuomiopäivänä seuraavasti:

””Oi Aatamin poika! Minä sairastuin, mutta et tullut tapaamaan Minua.’

Ihminen vastaa: ’Kuinka voisin tulla tapaamaan Sinua, sillä olethan maailmojen Luoja?’

Jumala vastaa: ’Etkö tiennytkin, että eräs palvelijoistani sairastui? Et välittänyt hänestä, mutta jos olisit mennyt tapaamaan häntä, olisit löytänyt Minut hänen luotansa.’

’Oi Aatamin poika, pyysin sinulta ruokaa, mutta kieltäydyit.’

Ihminen vastaa: ’Kuinka voisin tulla ruokkimaan Sinua, sillä olethan maailmojen Herra?’

Jumalaa vastaa: ’Eikö eräs Minun palvelijoistani pyytänytkin sinulta ruokaa, mutta kieltäydyit tästä? Jos olisit ruokkinut hänet, olisit löytänyt Minut hänen luotansa.’

’Oi Aatamin poika, pyysin sinulta vettä, mutta kieltäydyit.’

Hän vastaa: ’Oi Herrani, kuinka voisin antaa Sinulle vettä, kun luomakunnan valta on Sinun kädessäsi?’

Jumala vastaa: 'Eräs Minun palvelijoistani pyysi sinulta vettä, mutta sinä kieltäydyit. Jos olisit antanut hänelle vettä, olisit löytänyt Minut hänen luotansa.'"¹

Ihmisen oleellinen luonne, niin ruumiillisesti kuin henkisesti, ohjaa ihmistä kohti rakkautta ja luovuutta. Jos hänen mieltymyksensä taas vievät häntä väkivaltaisuutta, sortoa ja raakuutta kohti, johtuu tämä tietynlaisesta patologisesta tilasta, jossa ihminen itse on valinnut turmeluksen ja epäpuhtauden polun ja täyttänyt itsensä näillä, mutta ulospääsy tästä tilasta on aina mahdollista.

Koraani pitää synnin tekemisen ja Jumalaa vastaan kapinoimisen inhoa perusteellisena osana ihmisyyttä ja julistaa:

"... Jumala on tehnyt uskon teille rakkaaksi ja saattanut sen sydämässänne ihanaksi. Hän on myös tehnyt teille epäuskon, rikkomuksen ja tottelemattomuuden inhottavaksi..." (49:7)

Oikeudenmukaisuuden ja todellisen onnen polun valitseminen ja pelastuksen rannalle saapuminen vaatii meiltä vain sen, että seuraamme sisäisen luontemme meille osoittamaa polkua.

Imām S{ādiq (roh) on selittänyt rangaistuksen ikuisuutta seuraavasti:

"Helvetti tulee olemaan ikuinen asuinpaikka joillekuille, sillä heidän aikomuksenaan on, että jos he saisivat elää tässä maailmassa ikuisesti, eivät he koskaan luopuisi tottelemattomuudesta tai synnistä. Paratiisin asukit taas

¹ *Wasā'il*, osa 2, s. 636

saavat asua siellä ikuisesti, koska heidän aikomuksensa on, että jos he eläisivät ikuisesti tässä maailmassa, eivät he koskaan lakkaisi tottelemasta Jumalaa. Siispä molemmat ryhmät ovat ansainneet ikuisuuden aikomuksiensa perusteella.”¹

On totta, että pelkästään aikomus ei oikeuta rangaistusta, eikä ketään kuriteta tämän takia, mutta todellisuudessa aikomus on kuin avain, jolla avataan ihmisen sisäisen hengen ovi ja nähdään tämän todellinen sisältö.

Kun kapinallisuus, pahuus ja väärinteko tulevat osaksi ihmistä niin, että ihminen päättää tehdä syntiä ikuisesti, kun epäuskon tulva täyttää hänen koko olemuksensa, kun kaikki hänen hyvyytensä ja hyveellisyytensä lähteet kuivuvat ikuisiksi ajoiksi. Silloin pelastukseen ja totuuden palvontaan johtava polku sulkeutuu ainiaaksi.

Ihmisen tulisi muistaa, että tämän maailman ja tuonpuoleisen iloista nauttiminen eivät ole mitenkään ristiriidassa keskenään. Tämän maailman siunauksista laillisesti nauttiminen ei mitenkään vähennä tuonpuoleisen palkkiota.

Koraani sanoo:

”Sano: ’Kuka on kieltänyt Jumalan kauniit (antimet), jotka Hän on hankkinut palvelijoiheen, sekä hyvät ruoat?’ Sano: ’Ne on tarkoitettu uskovaisille tässä maailmassa ja yksinomaan heille ylösnousemuspäivänä.’ Näin selitämme tunnusmerkit ihmisille, jotka ymmärtävät.” (7:32)

Toinen jae sanoo:

¹ Wasā`il, osa 1, s. 36

”Etsi tuonpuoleista sen avulla, mitä Jumala on sinulle antanut, mutta älä unohda osaasi tässä maailmassa. Tee hyvää, kuten Jumalakin on hyvää tehnyt sinulle, äläkä tavoittele maassa pahaa. Totisesti, Jumala ei rakasta niitä, jotka pahaa tekevät.” (28:77)

Ja myös:

”Ja on heitä, jotka sanovat: ’Herra, anna meille hyvää tässä elämässä ja hyvää tulevassa ja varjele meitä Tulen rangaistuksesta!’” (2:201)

Asketismi ja maailmasta vetäytyminen eivät ole osa islamin oppia, sillä kenelläkään ei ole oikeutta tehdä kielletyksi niitä nautintoja, jotka Jumala on julistanut sallituiksi.

Luonnollisesti tämän maailman elämä on alustava askel tuonpuoleiseen ja mahdollisuus ansaita tuonpuoleisen onni ja siunaukset. Siispä Jumala käskää ihmisiä tekemään hyvää ja muistuttaa heitä niistä mahdollisuuksista, jotka Hän on suonut heille luottamuksenaan ja neuvoo meitä olemaan auliita niiden jakamisessamme muiden kanssa ja niiden käytössä totuuden polun edistämässä.

Eräs tapa, jolla Jumala osoittaa tyytyväisyytensä ihmisen anteliaisuuteen ja avokätisyyteen, on tämän ihmisen siunausten moninkertaistaminen. Jos ihminen tyytyy tämän maailman nautintoihin, muistuttaa Jumala häntä tuonpuoleisen ihmeistä, joita ei voi verrata tähän maailmaan vaan jotka ovat pikemminkin niiden mittavampi ja haluttavampi jatko. Hän varoittaa ihmisiä kiintymästä liikaa tämän maailman nautintoihin ja kehottaa heitä kiinnittämään huomionsa tuonpuoleiseen. Tämän maailman mahdollisuuksien hukkaaminen johtaa tuonpuoleisen

palkintojen menettämiseen ja tämä tietenkin johtaisi katumukseen, jota ei voisi enää millään keinolla poistaa.

Uskovaisten komentaja 'Alī (as) sanoi: ”Kuinka usein mitätön ja epämiellyttävä nautinto estää ihmistä saavuttamasta korkean aseman ja sulkee häneltä polun kohti onnellisuutta!”¹

Tämän maailman ja tuonpuoleisen välillä ilmenee ristiriita silloin, kun ihminen asettaa tämän maailman päämääräkseen ja keskittää kaiken huomionsa tähän, sillä tämänkaltaisella suuntauksella hän ei tule saavuttamaan korkeaa asemaa tuonpuoleisessa.

Ihmisen kiintymys tähän maailmaan ja orjuus sen materiaalisiin nautintoihin tulee väistämättä harhauttamaan hänet hänen todellisesta kohtalostaan. Hänen älynsä tekee tilaa tietämättömyydelle, hän lakkaa edistymästä ja hän huomaa jumittuneensa tilaan, joka ei hänen korkeaan asemaansa nähden ole hänelle lainkaan soveliaista.

Jalo Koraani varoittaa ihmistä asettamasta tätä maailmaa lopulliseksi ja korkeimmaksi päämääräkseen ja kaiken palvonnan kohteeksi puhuttelemalla islamin Jaloa Profeettaa (s) seuraavin sanoin:

”Käänny siis pois siitä, joka kääntää selkensä Meidän muistutuksellemme, eikä tavoittele muuta kuin tämän maailman elämää!” (53:29)

Samoin eräs toinen jae kuuluu:

¹ Ghurar al-Hfikam, s. 550

”... He iloitsevat tämän maailman elämästä; mutta tämän maailman elämä on ainoastaan hetken nautintoa verrattuna tulevaan.” (13:26)

Ja:

”Totisesti on niitäkin, jotka eivät odota Meidän tapaamistamme, vaan tyytyvät tämän maailman elämään ja ovat siitä löytäneet viihtymyksensä; ja on niitä, jotka eivät välitä Meidän merkeistämme.” (10:7)

Siispä islam ei tee arvottomaksi tämän maailman aatteita, vaan se puhalttaa elon hengen ihmisen aatteisiin ja suo hänelle jalouden ja merkityksen.

Mutta hän, jonka kiinnostus on kohdistunut tuonpuoleiseen, ei kuitenkaan jää tästäkään maailmasta paitsi, vaan hänelle suodaan molemmista.

Uskovaisten Komentaja 'Alī (roh) selittää tämän todellisuuden seuraavasti:

”Ihmiset voidaan tekojensa ja päämääriensä mukaisesti jakaa kahteen ryhmään:

”Yksi ahkeroi pelkästään tätä maailmaa varten eikä näe sen lisäksi muuta päämäärää. Hän viettää aikansa ja päivänsä aineellisten asioiden perässä juosten, ja tämä saa hänet unohtamaan tuonpuoleisen. Hänen ajatuksensa ovat alati keskittyneet tähän maailmaan ja sen nautintoihin, ja myös huoli jälkeläistensä tulevaisuudesta täyttää hänen mielensä. Mutta hän on välinpitämätön omasta tulevaisuudestaan ja niistä vaikeista päivistä, jotka odottavat häntä, ja täten hän viettää koko ikänsä tavoitellen vaurautta jälkeläisilleen.”

”Mutta toinen taas on asettanut tuonpuoleisen ikuisuuden lopulliseksi päämääräkseen, ja kaikki hänen yrityksensä ovat kohdistuneet sen saavuttamiseksi. Tämäkin maailma avaa hänelle mahdollisuutensa ovet ilman, että hän niitä tavoittelisi. Lopuksi hän saa sekä tämän maailman että tuonpuoleisen ja hänestä tulee niiden molempien omistaja.”

”Tämä on hän, ken herää aamulla ja kohtaa Luojansa ylväänä ja maineikkaana ja hänelle suodaan kaikki se, mitä hän toivoo.”¹

¹ ‘Abduh, *Nahj al-Balaghah*, IV, s. 2